

Talmud

JMMANUEL

illustrasjonen av Jmmanuel og tilhørere med et av "overvåkernes" fartøyer i bakgrunnen - det fortelles her hvordan han ble overvåket av "sine" i "de metalliske lysfarkoster". (ill. er dog ikke tilknyttet origianlmaterialet eller noe fra Meier)

Innledning

Etter følgende skrift, var den historiske Jesu far - Gabriel - en av "himmelsønnene". Gabriel - var altså en av de Pleiadiske "overvåkere" fra et noe høyere kosmisk utviklingstrinn - som tilhørte jordmenneskets kosmiske ledere, hvis oppgave det var å veilede den enda umodne menneskehet ut av det kosmiske mørke som var meget framherskende for 2000 år siden. Disse overvåkere fulgte hele tiden profeten mer eller mindre skjult i "det metalliske lyset" som fartøyene benevnes her i dette skrift.

Etter dette skrift var Jesu virkelige navn Jmmanuel - slik man også kan lese i Matteus 1-23. Disse skriftruller ble funnet i et godt skjult gravkammer av en gresk-katolsk prest i 1963 - men denne presten ble senere snikmyrdet, da han fikk skylden for at dette skrift kom frem i lyset. I virkeligheten var det Pleiaderne som telepatisk ledet denne presten til gravkammeret, og de samme ledet ham senere telepatisk i kontakt med Meier. Det var Meier som oversatte dette herværende materialet til tysk. (Fra Gresk.)

Denne kilde - Talmud Jmmanuel - forteller at disippelen Judas ikke var forræderen slik det fremstilles i Bibelen, men den eneste skriftlærde av disiplene, som skrev bl.a. dette ned. Den Judas som bibelen beskriver - som angav Jmmanuel/Kristus - var sønn av farisèeren Simeon - med det virkelige navn "Juda Iharioth" - og ble ut fra denne navnlighet bevisst sammenblandet med den skriftlærde disippelen Judas.

*Samme Judas ble senere frastjålet sine nedtegnelser, og det var disse stjålne dokumenter som dannet grunnlaget for de senere evangelier. At denne historie kan være mer enn bare tomme påstander viser også sterke paralleller i denne fortelling til de granskninger rundt Jmmanuel/Jesus som er beskrevet i bøkene: "**Jesu lebte in Indien**" av Holger Kersten, "**Issa**" av Nicolaj Notovitj, "**Christ in Kashmir**" av Mohammed Yasin, "**Gåder omkring Jeso liv - før og etter korsfestelsen**" av Kirsten Bang, Dänikens bok "**reisen til Kiribati**" (s.171-187) og ellers opplysninger fra "**Dødehavsrullene**", m.fl.*

(Merk at oversetteren har brukt ordet "viishet" - men kanskje er heller ordet visdom mer passende.)

Talmud JMMANUEL

Læren om Jmmanuel - i Det Nye Testamente kalt Jesus Kristus

(Jmmanuel var Jesu virkelige navn - se Matteus 1-23)

Oversettelse i flere ledd fra den arameiske originalskrift, som ble nedskrevet av Jmmanuels disippel

Judas Iskarioth. Den ble funnet år 1963 i Jmmanuels(Jmmanuels) virkelige gravplass.

(se ellers sist i dette skrift)

JMMANUELS TALMUD

Av Judas Iskariot

KAPITTEL 1

Jmmanuels slektstavle

1. Dette er boken og hemmeligheten om Jmmanuel, som betyr "Gud er med oss", som er sønn til Josef, som var sønn til Jakob, en sen etterkommer til David, som var avkom til Abraham, hvis slekt går tilbake til Adam, den jordiske menneskerases far, som var født av Semjasa, leder for himmelsønnene, som er vaktengler hos Gud, den store herskeren over de fra fjernt hitreiste.

2. Semjasa, himmelsønnen og vaktenglen hos Gud, den store herskeren over de som fra det fjerne har reist hit gjennom universums vidder, fødte med en jordisk kvinne - Adam, den hvite menneskeslekts urfar.

3. Adam tok seg en jordisk kvinne og fødte Seth.

4. Seth fødte Enos

5. Enos fødte Akibeel

6. Akibeel fødte Aruseak

7. Aruseak fødte Kenan

8. Kenan fødte Mahaleel

9. Mahaleel fødte Urakibameel

10. Urakibameel fødte Jared

11. Jared fødte Henoeh

12. Henoeh fødte Methusalah

13. Methusalah fødte Lamech

14. Lamech fødte Tamiel

15. Tamiel fødte Danel

16. Danel fødte Asael

17. Asael fødte Samsaveel

18. Samsaveel fødte Jomjael

19. Jomjael fødte Turel

20. Turel fødte Hamech

21. Hamech fødte Noah

22. Noah fødte Sem

23. Sem fødte Arpachsad
24. Arpachsad fødte Batraal
25. Batraal fødte Ramuel
26. Ramuel fødte Askeel
27. Askeel fødte Armers
28. Armers fødte Salah
29. Salah fødte Eber
30. Eber fødte Peleg
31. Peleg fødte Regu
32. Regu fødte Serug
33. Serug fødte Araseal
34. Araseal fødte Nahor
35. Nahor fødte Thara
36. Thara fødte Abram
37. Abram fødte Isaak
38. Isaak fødte Jakob
39. Jakob fødte Juda
40. Juda fødte Anani
41. Anani fødte Ertael
42. Ertael fødte Perez
43. Perez fødte Hezron
44. Hezron fødte Ram
45. Ram fødte Aminadab
46. Aminadab fødte Savebe
47. Savebe fødte Nahesson
48. Nahesson fødte Sahna
49. Sahna fødte Boas
50. Boas fødte Obed
51. Obed fødte Jesse
52. Jesse fødte David
53. David fødte Salomo
54. Salomo fødte Asa
55. Asa fødte Gadaeel
56. Gadaeel fødte Josaphat
57. Josaphat fødte Jora
58. Jora fødte Armeneel
59. Armeneel fødte Usia
60. Usia fødte Jothan
61. Jothan fødte Gadreel
62. Gadreel fødte Ahas
63. Ahas fødte Itiskia
64. Itiskia fødte Manasse
65. Manasse fødte Amon
66. Amon fødte Josia
67. Josia fødte Jojachin
68. Jojachin fødte Sealthiel
69. Sealthiel fødte Jequn
70. Jequn fødte Serubabel
71. Serubabel fødte Abiud
72. Abiud fødte Eliakim
73. Eliakim fødte Asor
74. Asor fødte Zadok

75. Zadok fødte Achim
76. Achim fødte Eliud
77. Eliud fødte Eleasar
78. Eleasar fødte Matthan
79. Matthan fødte Jakob
80. Jakob fødte Joseph
81. Joseph var Marias, Jmmanuels mors mann, hun som ble havende gjennom en fjern etterkommer til himmelsønnen Rasiel, hemmelighetens vaktengel.
82. Da Joseph fikk vite, at Maria i hemmelighet blitt havende gjennom en etterkommer til himmelsønnene av Rasiels slekt, se, da tente han av vrede og tenkte overgi Maria, før han ennå hadde giftet seg med henne fremfor folket.
83. Men mens Joseph så tenkte, se, da åpenbarte seg en vaktengel, utsent av himmelsønnen Gabriel, som Maria var blitt havende med, og han talte og sa:
84. "Joseph, Maria er deg tiltenkt og du skal være hennes mann. Overgi henne ikke, for hennes livsfrukt er bestemt til å bli noe stort. Gift deg med henne offentlig, så dere blandt folket må være mann og hustru."

85. Og se, Marias havendeskaper inntraff altså 11000 år etter det at himmelsønnen Semjasa hadde født Adam, på det at ordet skulle oppfylles som Gud, herskeren over de fra det fjerne hitreiste, hadde utalt gjennom profeten Jesaja, som sa:
86. "Se en jomfru skal gjennom en himmelsønn bli havende, enda hun ikke hos folket er blitt forlovet med en mann.
87. Hennes livsfrukt skal man gi navnet Jmmanuel, hvilket betyr "Gud med oss", til symbol og til Guds ære, gjennom vilkens kraft og forsyn jorden ble befruktet med intelligent menneskelig liv, gjennom at jordiske kvinner ble paret med himmelsønnene, de som kom langt utefra universum.
88. Se, Gud og hans følge kom langt utefra, ut fra altets dyp, der de hadde befridd seg fra en hard trelldom, og de skapte til sammen med denne jords kvinner en ny rase og et nytt hjemsted.
89. De jordiske menneskene bør ære Gud, for se altså: Han er den virkelige skaperen av de hvite menneskerasene, og han bør ære tilkomme.
90. Ved siden av Ham finnes ingen ting av likeverdig form for dette slag av mennesker som er skapt av Ham. Derfor bør dette menneske ikke ha andre guder ved siden av, som har skapt andre menneskeraser på andre steder på jorden.
91. Ved siden av Gud finnes ingenting av likeverdig form som er verdig å tilbe. Over Ham og hans himmelsønner råder kun all skapelses allmakt: Skapelsen selv, som bør tilegnes høyeste pris og ære.
92. For se, over jorden hersker Gud, herren over himmelsønnene og denne hvite rases mennesker.
93. Gud er den som stifter lover for denne menneskerase, og hans ønsker skal oppfylles av både mann og kvinne.
94. Gud, Herren er storsint i sin kjærlighet, men også fryktelig i sin vrede, om hans lover foraktes.
95. Således er Marias havendeskaper (graviditet) Guds lov, og du, Joseph, må være hennes forlovede mann."

JMMANUELS FØDSEL

96. Men da Joseph så hørte, innså han sin fromhet hos Guds lover, hvorfor han tok Maria til seg, og gjorde henne til sin hustru blant folket.

97. Men ved den tiden begav det seg, et påbud fra keiser Augustus, at hver og en skulle skrives inn i manntall.
98. Dette var den aller første manntallskrivningen av dette slaget, og den skjedde ved den tiden, da Cyrenius var statholder i Syria.
99. Og alle gikk, hver og en til sin by, for å skrive inn seg.

100. Så begav seg også Joseph fra byen Nazareth i Galilea til sammen med sin Maria til Davids by i Judea som var Bethlehem, ettersom han var av Davids hus og slekt.
101. For å la seg skrive inn til sammen med sin hustru Maria, som var havende gjennom himmelsønnen Gabriel av Rasiels slekt.
102. Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde.
103. Men da de ikke fant noe herberge, overnattet de i en stall.
104. Og Maria fødte sin første sønn i halmen og lindet tøy rundt ham og la ham i en krybbe hos buskapen, for det fantes ingen annet rom for dem i herberget.

KAPITTEL 2

De vise menn fra øst

1. Da Jmmanuel var født i stallen i Bethlehem, i herberget i det jødiske landet, ved tiden for Herodes Antipas Tetrach av Galilea og Perea. Se, da kom vise menn fra øst og sa:
2. "Hvor finnes jødenes nyfødte konge av viishet? Vi har sett et sterkt lys på himmelen, og hørt en røst som sa:
3. "Følg lysets hale, for jødenes konge av visdom er født, han som skal bringe med seg stor viten til menneskeheten."
4. Derfor er vi kommet for å tilbe den nyfødte kongen av visdom.
5. Han skal eie Guds viishet, og være en sønn til himmelsønnen Gabriel.
6. Hans viten skal være uten grenser, og hans makt skal råde over menneskets sinn, for at de skal få kunnskap og tjene Skapelsen."
7. Da Herodes Antipas hørte dette, ble han redd og hele Jerusalem med ham, for de fryktet, at det nyfødte barnet kunne utøve en fryktelig makt.
8. Herodes Antipas lot forsamle alle yppersteprester og skriftlærde blant folket og hørte seg for hos dem hvor denne Jmmanuel skulle være født.
9. Og de sa til ham: "I Bethlehem i det jødiske landet, for sånn står det skrevet gjennom profeten Micha:"
10. "Og du Bethlehem i det jødiske landet, på ingen måte er du den minste blant Judeas byer, for fra deg skal kongen av viishet komme, som fører med seg stor viten til folket Israel, for at de skal få kunnskap og tjene Skapelsen."
11. Da kalte Herodes Antipas i hemmelighet til seg de vise menn og tok nøye rede på da det sterke lyset med det lange slepet hadde vært synlig på himmelen.
12. Og viste dem mot Bethlehem og sa: "Begi dere dit og let ivrig etter det lille barnet, og når dere finner det, så la meg få vite det, så også jeg kan komme og tilbe det."
13. Da de nå hadde hørt Herodes Antipas, gav de seg i vei. Og se, lyset med den lange halen, som de hadde sett i landet i øst, gikk foran dem med en sterkt hvinende lyd, til det stanset opp i Bethlehem, rett over den stall, der det lille barnet hadde blitt født.
14. Da de så dette ble de veldig glade.

15. Og de gikk inn i stallen og fant det lille barnet med dets mor Maria og Joseph. Og de falt ned og tilba det, og frembrakte sine gaver, som var gull, røkelse og myrra.
16. Men igjen lød røsten fra lyset høyt fra oven, og den sa dem, at de ikke skulle vende tilbake til Herodes Antipas, for han hadde onde hensikter mot det lille barnet.
17. Og de tok en annen vei tilbake inn i sitt land.
18. Men da de tre vise menn hadde reist, se, da åpenbarte seg himmelsønnen Gabriel for Joseph og Maria og sa:
19. "Stå opp og ta barnet og dets mor Maria med deg, og flykt til landet Egypt, og bli der til jeg sier i fra. Herodes Antipas tenker nemlig å lete etter barnet å drepe det, ettersom han frykter at den nyfødte kan komme til å utøve en fryktelig makt.
20. Mens du oppholder deg i Egypt skal jeg sende en budbringer til Herodes Antipas, for å opplyse ham om sannheten."
21. Og Joseph sto opp og tok det lille barnet og dets mor med seg under natten og steg under himmelsønnen Gabriels ledelse inn i det nedsenkte lyset, som flyktet med dem til landet Egypt.
22. Og de ble der til Herodes Antipas forandret sin innstilling og kom over sin frykt.
23. Da Herodes Antipas nå innså, at han ikke behøvde å ha noen frykt for guttebarnet, og at man hadde snakket sant og meget viist til ham, kjente han seg ikke truet i sitt land, og han lovte derfor himmelsønnen Gabriels utsendte, at han ikke lengere skulle forfølge Maria, Joseph og Immanuel.
24. Men da Herodes Antipas og hans følge hadde kommet på andre tanker, se, da innfant seg igjen himmelsønnen Gabriel hos Joseph i landet Egypt og han sa:
25. "Stå opp og ta det lille barnet og dets mor Maria med deg og dra inn i landet Israel: De har nå forandret sin tankemåte, alle de som traktet etter barnets liv."
26. Og Joseph sto opp, tok det lille barnet og dets mor, og gikk på nytt inn i lyset, som hadde vendt tilbake, og førte dem til Israel.
27. Himmelsønnen Gabriel førte dem tilbake inn i Galileisk land,
28. Der de slo seg ned i den by, som heter Nazareth, så det skulle bli oppfylt, det som var sagt gjennom profetene: "Immanuel skal kalles Nazarèn."

KAPITTEL 3

Johannes Døperen

1. Ved den tiden kom Johannes Døperen og prekte på Jordans strender ved ørkenens rand.
2. Johannes Døperen prekte dåpen etter Guds gamle bud, hvor igjennom veien til viten skulle forbredes,
3. Og at Guds bud skulle følges, ettersom Han var den eneste herskeren over denne menneskerase,
4. Men over Ham skulle stå Skapelsen, skaperen av verdener, universer og alt levende,
5. At den kjønnsløse Skapelsen skulle være alle hemmeligheters hemmelighet, døden og livet, lyset og mørket, værende og ikke værende,
6. Og at Gud, Herren, herskeren over denne menneskerase og de fra det fjerne hitreiste, himmelsønnene, skulle frykte og ære Skapelsen.
7. Og ut til Johannes Døperen gikk hele det jødiske folk og alt folk i Jerusalem og bekjente seg til kunnskapen om Guds bud, og lot seg døpe av ham i Jordan.

8. Men han, Johannes bar en kledsel av kamelhår og et lærbelte rundt hoftene, hans føde var gresshopper og villhonning.
9. Da han døpte mange av folket, kom det også mange farisèer og sadducèer til ham, og de nedverdiget ham med sin ondskapsfulle tale.
10. Men Johannes Døperen sa: "Dere hoggormers avkom, hvem har fortalt dere, at dere kan unnkomme den fremtidige vreden, når alle deres falske lærer er gjennomskuet?"
11. Se til at dere gjør forbedring som gir ordentlig frukt, og lær ut sannheten.
12. Vik bort fra deres ulykksbringene falske lære, som dere utøver med arroganse og av maktbegjær og snikenhet.
13. Tro bare ikke, at dere kan si blant dere selv: "Vi har Abraham til far."
14. Jeg sier dere: Gud klarer med sin viten og sin kraft vekke opp barn til Abraham ut av disse steiner, for han kjenner Skapelsens hemmelighet.
15. Allerede er øksen lagt mot treets røtter. Derfor blir hvert tre, som ikke bærer frukt, hogget ned og kastet i ilden.
16. Dere hoggormers avkom, før to ganger tusen år kommer dere og deres etterkommere, dere som utøver falske lærer i deres arroganse og av maktbegjær og pengelyst, å utslettes og straffes for løgner.
17. Når menneskerasen begynner å vite, og skiller agnene fra kornet.
18. Når man ler av deres falske lærer, og menneskerasen finner sannheten.
19. Når menneskerasen bygger de syngende lysene og ildvognene, med hvilket også menneskene kan reise ut i himmelrommet, sånn som Gud og hans følge, himmelsønne gjør det,
20. De, som underviser oss om visdommen og kunnskapen hos Skapelsen,
21. De, som rådet oss til lyde naturlovene og leve etter dem.
22. Å dere frafallne, dere hoggormers avkom, vik fra denne plass, for dere er urene og fordømte i deres falske lærer.
23. Vik fra denne plass, for min vilje rekker bare til for å døpe dere med vann til bot og bedring; men den som kommer etter meg er sterkere enn meg, og jeg duger ikke engang til å ta av ham skoene; denne kommer å døpe dere med åndens kunnskap og sannhetens ild.
24. Og han har sin skyffel i hånden; han skal feie sin låve og samle hvetet i sitt magasin; men agnene skal han brenne opp i en ild som ikke kan slokkes,
25. For løgneren motstår aldri sannheten, som utsletter det onde i sin ild."
26. Men som Johannes Døperen så talte, se, ved den tiden kom Jmmanuel fra Galilea til elven Jordan til Johannes, så han kunne la seg døpe av ham.
27. Men Johannes aviste ham og sa: "Jeg skulle behøve bli døpt av deg, for du kan mer enn hva jeg kan, og du kommer til meg?"
28. Men Jmmanuel svarte ham og sa: "La det nå skje, for vi er skyldige å oppfylle all rettferdighet, ettersom vi begge er jordiske sønner."
29. Da tillot Johannes dette og døpte ham.
30. Og da Jmmanuel var døpt, steg han straks opp av Jordans vann. Og se, da falt et metallisk lys fra himmelen og senket seg over Jordan.
31. Og så falt de alle på ansiktet og begravde det i sanden, i det at en røst talte fra det metalliske lyset:
32. "Dette er min elskede sønn, til hvilket jeg har godt behag. Han kommer å være konge over sannheten, som skal løfte denne menneskerase til kunnskap."

33. Og se, etter disse ord begav seg Jmmanuel inn i det metalliske lyset, som under ild og røk steg inn i himmelen og gled bort over det livløse havet, så sangen av det metalliske lyset snart forsvant.
34. Deretter ble Jmmanuel ikke mer synlig under førti dager og førti netter.

KAPITTEL 4

Jmmanuels Arkanum

1. Og fra den dagen oppholdt Jmmanuel seg ikke lengre blant denne menneskerases menneskebarn,
2. han sattes ned fra det metalliske lyset mellom nord og vest, der vaktenglene hadde mottatt linjer, for derfor å kunne måle plassen for de utvalgte.
3. Jmmanuel ble løftet fra jorden, og ingen viste hvor hen han hadde blitt løftet opp, og heller ikke hva som hadde hendt ham.
4. Så levde han førti dager og førti netter mellom vindene nord og vest, da han mottok viishetens arkanum.
5. Han tilbragte under tiden sine dager hos Guds vise helgen, og hos vaktenglene, himmelsønnene,
6. Som lærte ham kunnskapens visdom,
7. Guds herrevelde over denne menneskerase og sine himmelsønner,
8. Allmakten hos Skapelsen av univers, og
9. Åndens udødlighet gjennom gjenfødselen.
10. Der så han også de første fedrene, de hellige fra urminnes tider, som da var denne menneskerases fedre, himmelsønnene.
11. Derifra gikk han mot nord, bort mot jordens ende, der de metalliske lysene og ildvognene falt fra himmelen eller hvinende for opp, innsvøpt i røk og ild.
12. Og der så han et stort og herlig under ved hele jordens ende.
13. Her så han himmelportene åpne seg, av hvilke det fantes tre stykker.
14. Store som overflaten av det livløse havet ved elven Jordan strålte himmelportene i det lyseste solskinn,
15. Hvori hele Israels land strålte, levende og virkelig, mennesker og dyr og alt som var der.
16. Slik forble i denne første himmelport ingen hemmelighet skjult, for solskinnet trengte inn i den minste krok i hver hytte og åpenbarte det aller fortroligste.
17. I den andre himmelporten hevet det seg mektige fjell, hvis topper nådde inn i himmelen og forsvant i skyene.
18. Langt nedenfor lå store mengder dyp snø, og ved dets grense bygde en annen menneskerase med brun hudfarge sine hytter.
19. Den tredje himmelporten åpenbarte ett land av ufattelige dimensjoner, fjellrikt og med elver, sjøer og hav, der atter en annen menneskerase bodde.
20. Ikke langt fra disse tre himmelporter var Guds palass oppbygd, til Ham som er hersker over disse menneskeraser og over dem som hadde ferdets langveis fra, himmelsønnene og vaktenglene.
21. I sitt palass hersket Gud over de tre av Ham frembragte menneskeraser og over sitt følge, himmelsønnene.
22. Udødlig og urgammel var han av kjempestor vekst, i likhet med himmelsønnene.
23. I Guds palass åpenbarte seg for Jmmanuel to meget store menn, hvis like han aldri hadde sett på jorden.
24. Deres ansikt lyste som solen, deres øyne lignet brennende fakler; og ut av deres munn kom ild; deres kleddel lignet et lag av skum, og deres armer var som gyldne vinger.
25. De levde i en verden som var deres egen, ettersom denne verden hadde drept dem.
26. Disse begge sjustjernemenn var hellige lærere, til sammen med to mer småvekste menn, som sa de var menn fra Baawi.

27. De sa: "Mennesker har kommet fra himmelen til jorden, og andre mennesker har blitt hevet fra jorden til himmelen.

28. De fra himmelen komne menneskene forble på jorden i lang tid og frembragte de intelligente menneskerasene.

29. Se, de av himmelsønnene frembragte menneskebarn var eiendommelig ulike de gamle jordmennesker.

30. De var ikke som et jordmenneske, men lignet på barna til himmelens engler og var av et annet slag.

31. Deres kropp var hvit som snø og rød som en rose, og deres hår var hvitt som ull, og deres øyne var vakre.

32. Menneskerasene kommer til å beholde arven av denne skjønnhet, og føre den videre,

33. Men i løpet av århundrer og årtusen kommer de til å slå seg sammen med andre menneskeraser fra jorden og himmelen, slik at de skaper nye menneskeraser og spesielle raser, slik himmelsønnene gjorde med jordmenneskene.

34. Immanuel, du er av visdom, som er født ut av våre ledd, av en himmelsønn,

35. Med din viten kommer du til å gjøre det umulige mulig og utføre ting, som av menneskerasene kommer å kalles under.

36. Du kjenner åndens kraft, men pass deg for å misbruke den.

37. Din visdom, som du har fått gjennom oss, skal være til menneskerasenes beste, men veien dit blir meget vanskelig, både for dem og for deg.

38. Du skal bli misstolket og fornektet, for menneskerasene er ennå uvitende å henfalne til overtro,

39. De tror, at Gud er Skapelsen selv, og ikke herskeren over himmelsønnene og disse menneskeraser.

40. Jordmenneskene pålegger ham Skapelsens Allmakt, og forherliger ham som Skapelsen selv.

41. Men Gud er menneske liksom alle himmelsønner og menneskeslekter, bare åndelig utrolig mye større enn dem.

42. Men Skapelsen står umålbart meget høyere enn Gud, Herren over himmelsønner og menneskeraser, for Skapelsen er den umålbare hemmeligheten.

43. Også deg, Immanuel, kommer de å fornærme som Gud og hans enebårne sønn, og også deg sammenligner de med den hemmelighetsfulle Skapelsen.

44. Men bekymre deg ikke med disse vranglærer, for det kommer å ta årtusener før denne menneskerases barn kommer til å kunne forstå sannheten.

45. Det kommer å flyte mye menneskeblod for din skyld, ditt så vel som utallige slektsledds.

46. Men tross dette må du oppfylle din misjon som viishetskonge, som himmelsønnen Gabriels sønn.

47. I Guds navn ble den loven stiftet, at du skulle bli født, for at du skal tjene som profet og banebryter for den viise kunnskapen til disse menneskeraser.

48. Oppfyll din misjon uforstyrrelig, mot all ufornuft og mot alle falske lærer hos de skriftlærde og fariseerne og også mot det tvilende folket.

49. Således kommer det å ta århundrer og to årtusen etter det at du har fullgjort din misjon, før sannheten av din viten, som du har gitt folket, skal innsees og spres av noen menneskebarn.

50. Ikke før enn ved tiden for de himmelstormende maskinene kommer sannheten å bryte igjennom, og dermed svekkes langsomt den falske lære at du skulle være Guds sønn eller Skapelsen.

51. Men dette skal altså være den tid, når vi himmelsønner begynner å vise seg på nytt for menneskerasene, ettersom de har blitt vitende og med sin nye makt truer himmelenes system."

52. Så talte de, himmelsønnene mellom nord og vest, før de førte Immanuel i det metalliske lyset tilbake til Israel, til landet Galilea.

53. Da nå Jmmanuel hørte, at Johannes Døperen hadde blitt kastet i fengsel, forlot han byen Nazareth, kom til Kapernaum, som ligger ved sjøen i landet Sebulons og Naptalis og bosatte seg der.
54. Siden den tiden begynte Jmmanuel å preke og sa: "Gjør bedring og vend dere mot sannheten og visdommen, for kun de gir livet".
55. Da Jmmanuel vandret langs den Galileiske sjøen, så han to brødre, Simon, som kalles Petrus, og Andreas, hans bror, som kastet ut sine nett i sjøen; for de var fiskere.
56. Og han talte til dem: "Følg meg; jeg vil lære dere kunnskapen og gjøre dere til menneskefiskere."
57. Øyeblikkelig forlot de sine nett og fulgte etter ham.
58. Og da han gikk videre derifra, så han to andre brødre, Jakobus, Zebedus sønn, og Johannes hans bror, som var i båten med sin far Zebedus og de reparerte sine nett.
59. Øyeblikkelig forlot de båten og sin far og fullgte ham.
60. Og Jmmanuel gikk omkring i hele det Galileiske landet og underviste i deres synagoger og prekte åndens kunnskap, og botet all sykdom og alle svakheter blant folket.
61. Og nyheten om ham gjennlød i hele landet Syria. Og de førte til ham alle syke, som var påvirket av mange forskjellige lidelser og plager, de besatte, de gale og de giktiske; og han gjorde dem friske.
62. Og mange folk fulgte ham fra Galilea, fra de ti byer, fra Jerusalem, fra det jødiske landet og fra andre siden av Jordan.

KAPITTEL 5

Bergprekenen

1. Men da Jmmanuel så folket, som fulgte etter ham, gikk han opp på et berg og satte seg; og hans disipler trådte frem til ham.
2. og han underviste dem og sa:
3. "Salige er de, som er åndelig rike og som innser sannheten, for livet er deres.
4. Salige er de, som sørger, for på den måten lærer de å kjenne sannheten, og de skal bli trøstet.
5. Salige er de saktmodige, for de kommer til å inneha visdommen.
6. Salige er de, som hungrer og tørster etter sannhet og viten, for de skal bli mett.
7. Salige er de, som etterlever naturlovene, for de lever etter Skapelsens plan.
8. Salige er de, som har ren samvittighet, for de behøver ikke å frykte.
9. Salige er de, som tror på Skapelsen, for de lyder ikke blindt en falsk lære.
10. Salige er de rettferdige, for dem lyder naturen.
11. Salige er dere, når mennesker for min skyld og for vår læres skyld håner og forfølger dere og løgnaktig snakker ondsinnet mot dere.
12. Hver glade og trøstede; livet og det kommende liv skal vel belønne dere. For på samme måte har man forfulgt profetene, som var føre dere.
13. Dere er jordens salt. Om nå saltet blir kraftløst, hva skal man da salte med?
14. Dere er verdens lys. Byen som ligger på et fjell, kan man ikke skjule.
15. Man tenner ikke heller et lys og stiller det under en skjepp, men på en lysestake; så lyser det for alle i huset.
16. Således skal deres lys lyse for enneskene, så de ser deres gode gjerninger og innser sannheten i deres viten.

17. Dere skal ikke tro, at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg har ikke kommet for å oppheve, men for å fullbyrde og for å vise kunnskapen.
18. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ingenting forgå, verken den minste bokstav eller prikk av Skapelsens lov eller naturens lover, inntil alt er oppfylt.
19. Den som oppløser den minste av lover eller bud og lærer folket vranglærer, han skal kalles den minste; men den som sannferdig sprer ut læren, han skal kalles stor og få motta åndens takk.
20. For jeg sier dere: Om deres rettferdighet ikke skulle være bedre enn de skriftlerde og farisèerne, da får dere ikke motta åndens og livets takk.
21. Dere har hørt, at det er sagt til de gamle: Du skal ikke drepe; men den som dreper, han skal være skyldig hos domstolen.
22. Men jeg sier dere: utøv rettferdighet etter Skapelsens naturlov, så finner dere dommen i logikken.(Merk: Vet ikke om "logikken er riktig å bruke som ord her - den svenske oversettelsen bruker ordet "logiken" - men mangler den tyske/arameiske originalen å sammenligne med.)
23. Skyldige er alle, som ikke handler i nødvege eller etter en gitt lovuttalelse, om de dreper eller taler og handler ondsinnet.
24. Bare om en dom følger Skapelsens naturlover opphøyes den til logikk.
25. Gi ikke etter for deres motstandre, om dere har retten på deres side og dommeren sannsynlig må beslutte til deres fordel.
26. Sannerlig sier jeg dere: Dere kommer ikke til å nå rettferdighet før dere selv kan finne den og gjøre dere forstått hos deres neste.
27. Dere har hørt, at det er sagt: Du skal ikke begå ekteskapsbrudd.
28. Men jeg sier dere: Den som ligger sammen med en annen enn egen mann eller hustru, han eller henne skal overleveres til domstolen, for det er uverdigg mennesket, foraktlig og krenker naturens lover.
29. Men om ditt høyre eller venstre øye er deg til forførelse, så riv ut det og kast det ifra deg. Det er bedre for deg, at du ødelegger en av dine lemmer, og ikke hele kroppen.
30. Om en tanke er forførerisk, så utslett den og fordriv den ut av din hjerne. Det er bedre å utslette en forførerisk tanke enn at hele tankevirksomheten skal komme i opprør.
31. Det er også sagt: Den, som skiller seg fra sin ektemake, skal gi han eller henne et brev om skillsmisse.
32. Men jeg sier dere: den, som skiller seg fra sin følgeslager, må da være på grunn av utroskap, den bryter ekteskapet. Den som vil gifte seg med en ekteskapsbryter, begår også ekteskapsbrudd.
33. Dere har videre hørt, at det er sagt til de gamle: Du skal ikke sverge falskt, og du skal holde din ed fremfor Gud.
34. Men jeg sier dere, at dere overhodet tatt ikke skal sverge, verken ved himmelen, for den er uendelig og umålelig -
35. ei heller ved jorden, for den er forgjenglig, ei heller ved Jerusalem, for det er en forgjenglig by, bygget av menneskehender.
36. Ikke heller skal du sverge ved ditt hode, for du kan ikke forandre fargen på et eneste hårstrå.
37. Sverg ikke heller ved minnet av en person, eller en ting, for de er alle forgjenglige.
38. Deres tale skal ved hvert tilfelle kun være: Ja, ja eller nei, nei. Alt utenom strider mot lovene.
39. Dere har hørt, at det er sagt: Øye for øye, tann for tann.
40. Men jeg sier dere: Øv rettferdighet i henhold til Skapelsens naturlover, så finner dere dommen innenfor logikken.
41. Gi kjærlighet, der den er berettiget, og straff, der naturloven krever det.
42. Gi til den som ber deg i ærlighet, og vend deg ifra den, som vil lure deg.
43. Dere har hørt, at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din uvenn.

44. Men jeg sier dere: Øv kjærlighet og forståelse i henhold til Skapelsens naturlov, så finner dere den riktige handlemåten og den rette forståelsen i logikken.
45. Gi kjærlighet der den er berettiget, og forakt der naturloven krever det.
46. Dere bør være kloke og lære dere kunnskapen, for dere skal bli fullkomne i ånden, slik som Skapelsen, som skapte dere.
47. Dere skal i løpet av kommende liv skolere deres ånd og la den bli fullkommen, så dere blir ett med Skapelsen."

KAPITTEL 6

Allmoser / Fasten / Skatten / Omsorgen

1. "Gi akt på deres fromhet, så dere utøver den hos folket med rette ord, så at man ikke beskylder dere som løgnere, for da vinner dere ingen fremgang hos dem.
2. velg deres ord med naturlig logikk og påkall naturens visdom og virkning.
3. Om du nå gir allmisser, skal du ikke utbasunere det, slik som hyklerne gjør i synagogene og i grendene, så de skal bli priset av menneskene. Sannelig sier jeg dere: De har da fått sin lønn, for deres allmisser er bare av selviskhet.
4. Og når dere ber, skal dere ikke være som hyklerne, som gjerne står å ber i synagogene og på gatehjørnene, bare av grunner som er selviske, og for å bli sett av menneskene.
5. Og når dere ber, skal dere påkalle åndens Allmakt, og dere skal ikke snakke som de uforstandige og egoistiske, for de tror de blir hørt fordi de bruker mange ord.
6. Menneskeånden behøver ikke mange ord, derimot viten om at den er mektig.
7. Be derfor til åndens Allmakt i forvissning om dets storhet og kraft er uendelig.
8. Lykkes dere ikke å be direkte til åndens Allmakt, så ta en helligdom til hjelp, og nå ånden gjennom den.
9. Men etterligne aldri de ufornuftige, hyklerne og de selviske, som tilber en helligdom i den tro at åndens Allmakt bor i den.
10. Vær klar over, selv gjennom en helligdom, er det alltid i dere selv åndens Allmakt bor.
11. Be som de som vet, og derfor skal dere be slik:
12. "Min ånd du som er i Allmakten. Ditt navn være hellig.
13. Må ditt rike ta bolig i meg. Din kraft må utvikle seg i meg, på jorden og i himmelen.
14. Mitt daglige brød gi meg i dag,
15. Så jeg innser min skyld og forstår sannheten.
16. Og led meg ikke inn i fristelse og forvirring, uten fri meg fra villfarelse, for ditt rike er inne i meg og kraften og kunnskapen i evighet. Amen."
17. For når dere ber til deres ånd, så kommer den til å gi dere det dere ber om, for om dere tror med viten, får dere ta i mot det.
18. Men om dere tror på vranglærer, at kraften og ånden ikke bor i dere selv, da kommer dere til å være uten overbevisning og leve i åndelig armod.
19. Vel kommer dere også nå og da å ta i mot det dere har bedt om til meningsløse helligdommer, avguder og guder i falsk tro, men da mottar dere kun gjennom sterk, falsk tro, uten kjennskap til den virkelige sannheten. For sannelig sier jeg dere: Salige er bare de, som er hengiven den virkelige sannheten og viten, for bare de mottar i ærlighet.
20. Når dere faster, skal dere ikke se sure ut som hyklerne, for de forvrenger sitt ansikte for at de skal synes hos menneskene med

sin faste. Sannelig sier jeg dere: De har dermed fått sin lønn, for de faster kun av selviskhet for sitt anseendes skyld.

21. Men når du faster, skal du smøre din hud og vaske ditt ansikt,

22. Så du ikke synes hos folket med din faste, men for din egen ånd, som er i det skjulte.

23. Du faster jo for din helses skyld og for å styrke din ånd og for å utvide din viten.

24. Dere skal heller ikke samle store skatter på jorden, der møll og rust fortærer dem, og som tyvene graver frem og stjeler.

25. Men samle dere skatter i ånden, som verken møll eller rust fortærer, eller tyver graver frem og stjeler.

26. For der deres skatt er, der er også deres hjerte; og den sanne skatten er visdommen (visdommen) og kunnskapen.

27. Øyet er din kropps lykt. Om ditt øye er klart, så kommer hele din kropp å være lys.

28. Men om ditt øye er ondt, da blir hele din kropp mørk. Om nå lyset i deg er mørkt, hvor dypt blir da ikke mørket.

29. Ingen kan tjene to herrer: Enten kommer han til å hate den ene og elske den andre, eller også kommer han til å feste seg ved den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene deres ånd og mammon.

30. Derfor sier jeg dere: Ha omsorg for deres ånds kunnskap, og om hva dere skal spise og drikke, og sørg for deres kropp, og hva dere skal kle dere med. For er ikke ånden, livet og kroppen bedre enn alle skatter i verden.

31. Menneskets ånd, som tørster etter sannhet og viten, kan ikke opprettholde jordelivet uten sin kropp, for de er alle ett.

32. Derfor bør mennesket sørge for økende kunnskap hos sin ånd, for respekt hos livets lover, og for mat, drikke og klær til kroppen.

33. Se på fuglene under himmelen: de sår ikke, de høster ikke, de samler ikke inn i låvene, og enda føder Skapelsen dem. Er da ikke dere mye mer enn dem?

34. Se på fuglene under himmelen: de forgjør de skadelige insektene og de har sin fjærdrakt, de har derimot ingen ånd. De arbeider, ettersom deres plikt pålegger dem det, og de blir føret av Skapelsen. Er da dere ikke mye mer enn dem?

35. Dere kan tenke selvstendig takket være deres frie ånd, dere kan arbeide selvstendig, og dere kan selvstendig tilbrede mat og drikke og kle deres kropper.

36. Betrakt liljene i kjerret, hvordan de vokser; de arbeider ikke, ei heller spinner de, men sannelig sier jeg dere: Også liljene fyller sin oppgave, når de fryder øyet med sin skjønnhet.

37. Jeg sier dere, at ikke engang Salomo i all sin herlighet var kledd som en av dem.

38. Da Skapelsen livnærer og kler gresset på feltet, som står der i dag, og i morgen kastes i ovnen; skulle dere da ikke gjøre mye mer for dere selv?

39. Gresset fyller sin oppgave i det at det tjener som fôr og til oppvarming. Men er ikke dere mye mer enn gresset? Å, dere av liten tro.

40. Derfor skal dere sørge for deres ånds viishet og visdom, og for at dere ikke lider mangel på mat, drikke og klær, for sannelig sier jeg dere: Om dere lider av hunger, tørst og nakenhet, da fortrenkes viisheten og visdommen av bekymringer.

41. Trakt først og fremst etter åndens rike og dets visdom, og sørg for deres kropp med mat, drikke og klær.

42. Sørg derfor for neste dag, for morgendagen skal ikke alene sørge for dere. Det er nok, at hver dag har sin plage, så dere ikke må lide brist i deres legemlige vel.

KAPITTEL 7

Domsbegrepet

1. Døm ikke falskt, på det at dere selv ikke må bli falskt dømt.
2. For på den måten dere selv dømmes, vil dere bli dømt, og med det mål dere måler, vil dere selv bli målt.
3. Døm etter logikken i naturlovene, som er av Skapelsen, for bare de har sin sannhet og riktighet.
4. Men hvorfor ser du flisen i din brors øye, men blir ikke klar over bjelken i ditt eget øye?
5. Eller, hvordan kan du si til din bror: Vent, jeg skal ta bort flisen i ditt øye? Men se, en bjelke finnes i ditt eget øye.
6. Du hykler, ta først ut bjelken i ditt eget øye: Se siden til, hvordan du skal ta ut flisen i din brors øye.
7. Lær først å kjenne naturen og Skapelsens lover, deres logikk, før du retter og dømmes og vil se feilene hos din neste.
8. Lær deg først å innse dine egne feil i henhold til naturens og Skapelsens lov, så du siden kan korrigere feilene hos din neste.
9. Dere skal ikke gi det hellige til hundene, og ikke kaste perler for svin, så disse ikke skal trampe i stykker dem med sine føtter og vende seg mot dere og slite dere i stykker. For sannelig sier jeg dere:
10. Kast ikke deres åndelige gods i skitten og sløs det ikke bort på uverdige, for de takker dere ikke og sliter dere i stykker, for deres forstand er liten og deres ånd er svak.

Bønnehøringen

11. "Be, så blir det gitt dere: Søk, så finner dere: Bank på, så åpnes det for dere.
12. For den som ber sin ånd, han mottar, og den som søker gjennom sin ånds kraft, han finner: Og den som gjennom sin ånd banker på, for ham blir det åpnet.
13. Hvem er blant dere, som rekker sin sønn en stein, når han ber om brød?
14. Eller når han ber om en fisk, gir ham en orm?
15. Dersom dere, selv om dere er onde, kan gi deres barn gode gaver, hvor mye mer skal da ikke deres ånd gi dere, om dere bare ber om det.

Den Åndelige viljen

16. Alt som dere vil at menneskene skal gjøre dere, det skal også dere gjøre mot dem. Det er loven ifølge profetene.
17. Gå inn gjennom den trange porten. For den porten er vid, og den veien er bred, som leder til fordømmelse, og det er mange som vandrer på den.
18. Og den port er trang, og den vei er smal, som leder til livet og til viisheten, og kun få er de som finner den.
19. Ta dere i akt for de falske profeter og de skriftlærde, som kommer til dere i fåreklær men innvendig er glupske ulver, og som preker for dere om ydmykhet foran helligdommer, avguder og guder, og som prekte ydmykt for dere foran idoler og falske lærer.
20. Ta dere i akt for dem, som forbyr dere viisheten og kunnskapen, for de taler kun til dere for å makt over dere og for å slite til seg alt hva dere eier og har.
21. På deres frukt skal dere kjenne igjen dem. Kan man vel høste druer fra torner eller fiken fra tistler?
22. Således gir hvert godt tre god frukt, men et morkent tre gir dårlig frukt.

23. Et godt tre kan ikke gi dårlig frukt, og et morknet tre kan ikke gi god frukt.
24. Derfor: På deres frukt skal dere kjenne igjen dem.
25. Derfor, den som hører min tale og handler deretter, han ligner en klok mann, som bygde sitt hus på fjellgrunn.
26. Da det kom et kraftig regnskyll og vann og vind slo mot huset, falt det ikke, for det sto på fjellgrunn.
27. Og den som hører denne tale og ikke handler deretter, han ligner en dåraktig mann, som bygde sitt hus på sanden.
28. Da det kom et kraftig regnskyll og vann og vind slo mot huset, da falt det og dets fall var stort."
29. Og etter Jmmanuel hadde avsluttet denne tale, var folket forferdet over hans lære:
30. For han lærte med autoritet en ny lære og ikke som deres skriftlære.

KAPITTEL 8

En spedalsk botes

1. Men da han gikk ned fra berget, fulgte mange mennesker ham.
2. Og se, en spedalsk kom og falt ned foran ham og sa: "Herre om du så vil, kan du vel rense meg."
3. Og Jmmanuel strekte ut sin hånd, rørte ved ham og sa: "Jeg vil gjøre det: Bli ren."
4. Og Jmmanuel sa til ham: "Se til at du ikke sier dette til noen, men gå bort og vis deg for presten.
5. Du ble botet gjennom åndens kraft og gjennom kunnskapens visdom."

Embetsmannen i Kapernaum

6. Men da Jmmanuel gikk in i Kapernaum, trådte en embetsmann frem til ham, og ba ham og sa:
7. "Herre, min tjener ligger hjemme med gikt og har store plager.
8. Herre jeg har hørt om din nye lære, og jeg tror på din viishet som sier, at menneskets ånd kan utføre under ved å vite sannheten."
9. Jmmanuel sa til ham: "Jeg vil komme å gjøre ham frisk."
10. Embetsmannen svarte og sa: "Herre, jeg er ikke verdig at du går under mitt tak, men si bare et ord, så blir min tjener frisk.
11. For også jeg er et menneske, som er overheten underdanig, og jeg har under meg krigssoldater: Og når jeg sier til den ene: Gå bort! Så går han bort: Og til den andre: Kom hit! Så kommer han: Og til min tjener: Gjør det! Så gjør han det."
12. Da Jmmanuel hørte dette, forundret han seg og sa til dem, som fulgte ham: "Sannelig sier jeg dere: En sånn tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel.
13. Men jeg sier dere: Mange skal komme fra øst og fra vest, fra sør og fra nord, og de skal forstå min lære og innse dets viishet i kunnskapen,
14. Men Israels barn kommer å støtes ut i mørket: Det kommer til å bli jammer og gnissende tenner.
15. Israels falske lærer kommer å føre med seg blodsutgytelse i årtusen fremover, for Israels egoisme og selvgodhet skal forårsake død og fordervelse over hele landet og over hele verden.
16. Ta avstand fra overheten og dets skriftlærdes vranglærer, for de får slektsledd av mennesker til å gå under.
17. Israel tror seg være den utvalgte menneskeslekten: Men på ingen måte, for de sviker sin tro og tviler mer enn hedningene, som er uten lovenes hemmelighet."
18. Og Jmmanuel sa til embetsmannen: "Gå, det skal skje sånn som du har trodd." Og hans tjener ble frisk i samme øyeblikk.

Jmmanuel i Petrus hus

19. Og Jmmanuel kom inn i Petrus hus og så, at hans svigermor lå syk med feber.

20. Da tok han hennes hånd, og feberen forlot henne. Og hun sto opp og tjente ham.
21. Men på aftenen førte de mange besatte til ham: Og han drev ut åndene med sitt ord og gjorde alle syke friske,
22. Så profeten Jesajas ord skulle bli oppfylt, som sier: "Han har gitt oss visdommens nye lære og tatt på seg vår svakhet, og våre sykdommer har han botet."

Om etterfølgendets alvor

23. Og da Jmmanuel så mye folk rundt seg, ba han om å bli tatt over til den andre siden av stranden.
24. Og det trådte frem til ham en skriftlærd, som sa til ham: "Mester, jeg vil følge deg hvor hen du går."
25. Jmmanuel sa til ham: "Revene har huler, og fuglene under himmelen har reir, men jeg har ikke noe sted, der jeg kan hvile mitt hode.
26. Jeg har oppgaven å preke viishet og kunnskap, derfor drar jeg rastløst gjennom landet."
27. Og en annen, en av hans disipler sa til ham: "Herre, la meg gå bort å begrave min avdøde far."
28. Men Jmmanuel sier til ham: "Følg etter meg og la de døde begrave sine døde."

To besatte botes

29. Og han kom til den andre stranden, til Gadarenernes område. Der sprang to besatte i mot ham, som kom fra gravhulene og var meget farlige, så at ingen kunne gå på gatene der.
30. Og se, de skrek og sa: "Hva vil du oss, du sønn av Gabriel, himmelsønnen. Har du kommet for å plage oss før tiden er inne?"
31. Men da ba de onde åndene i de besatte: "Herre, vil du drive ut oss, så la oss fare inn blant svineflokkene som gresser der borte."
32. Og han sa: "Så dra dit." Da for de ut og inn i svinene. Og se, hele flokken sprang ned til vannet og druknet.
33. Og svinepasserne flyktet og gikk inn i byen og fortalte alt og hvordan det hadde gått med de besatte.
34. Og se, da gikk hele byen ut for å møte Jmmanuel, og da de så ham, ba de ham om han kunne forlate deres område.

KAPITTEL 9

Botingen av mannen med gikt

1. Da steg han ned i båten igjen og dro tilbake og kom inn i sin by.
2. Og se, da førte de frem til ham en mann med gikt, som lå på en seng. Da Jmmanuel så deres tro, talte han til den syke mannen og sa: "Hver trøstet, for din tro på min ånds kraft og din tro på min viishetslære, som er naturen og Skapelsens lære, har hjulpet deg."
3. Og se, noen blant de skriftlærde oppviglet folket og sa: "Denne mann spotter Gud og våre hellige lærer."
4. Men da Jmmanuel oppfattet deres tanker, sa han: "Hvorfor tenker dere så galt og mot deres bedre vitende?"
5. Og hva er lettere å si: Din tro har hjulpet deg. Eller å si: Stå opp å gå?
6. Men for at dere skal vite, at jeg er et menneske som dere, men at jeg vet å utnytte min ånds kraft gjennom min kunnskap, så

befaler jeg den syke: Stå opp, løft opp din seng å gå hjem."

7. Og han sto opp, tok sin seng og gikk hjem.

8. Da folket så dette, ble de redde og priset Jmmanuels nye underbare lære, som kunne gi en sånn makt til menneskene.

Mattheus

9. Og da Jmmanuel gikk derifra, så han et menneske som het Mattheus sitte ved tollene, og han sa til ham: "Følg etter meg."

Og han sto opp og fulgte etter ham.

10. Og det hendte, da han satt ved bordet hjemme, se, da kom det mange tollere, uvitende og sannhetsøkende og satte seg ved bordet med Jmmanuel og hans disipler.

11. Da farisèerne så dette, sa de til hans disipler: "Hvorfor spiser en mester med tollerne og de uvitende?"

12. Da Jmmanuel hørte dette, sa han: "De friske behøver ikke lege, uten de syke, og de vitende behøver ikke læren, men de uvitende, og de ikke-villfarne behøver ikke undervisningen, men de villfarne.

13. Men gå nå ut og bli klar over falskheten i deres vranglærer, så dere med dem ikke misleder mennesker som tørster etter sannheten."

Fasten

14. Da kom Johannes' disipler til ham og sa: "Herre hvorfor faster vi og faresèerne, og ikke du og dine disipler?"

15. Men Jmmanuel sa til dem: "Hvordan kan de uvitende faste og lide, så lenge de undervises i kunnskapen?"

16. Og hvordan kan læreren faste, når han må lære fra seg kunnskapen til de uvitende?"

17. Sannelig sier jeg dere: Deres lærer er falske, om dere faster etter en kults lover. Fasten tjener kun kroppens helse og åndens utvikling.

18. Ingen reparerer et gammelt plagg med en lapp av nytt tøy, for lappen sliter bort mer av antrekket, og hullet blir større.

19. Man fyller heller ikke ny vin på gamle krukker, for da sprenges de og vinen går til spille, og krukkene blir ødelagt. Men man fyller ny vin i nye krukker, slik at begge bevares."

Jairus datter / Kvinnen med blodgang

20. Mens han talte så til dem, se, da kom en av lederne for forsamlingen og falt ned foran ham og sa: "Min datter har nettopp dødt, men kom og legg din hånd på henne, så kommer hun til å leve."

21. Og Jmmanuel sto opp og fulgte ham med sine disipler.

22. Og se, den kvinne som hadde hatt blodgang i 12 år, gikk opp bak ham og rørte ved sømmen på hans plagg.

23. For hun sa for seg selv: "Kunne jeg bare røre ved hans plagg, så skulle jeg bli frisk."

24. Da snudde Jmmanuel seg og så henne og sa: "Hver trøstet, din tro har hjulpet deg." Og fra den stunden var kvinnen frisk.

25. Og da han kom inn i lederens hus og så blåserne og de urolige menneskene, sa han:

26. " Gå herifra, for piken er ikke død, men hun sover." Og de hånlo av ham.

27. Men da folket hadde blitt drevet ut, gikk han inn og tok hennes hånd og sa: "Jeg befaler deg, stå opp å gå!"

28. Da sto piken opp og gikk. Og ryktet om dette gjenlød over hele dette land.

En blind og to stumme

29. Og da Jmmanuel gikk videre derfra, fulgte en blind etter ham og ropte: "Akk, Herre, du sønn av viishet og kunnskap, du som kan utnytte din ånds kraft, forbarme deg over meg."

30. Og da han kom hjem trådte den blinde frem til ham. Og Jmmanuel sa til ham: "Tror du at jeg kan gjøre sånt?" Da svarte den blinde: "Ja Herre."

31. Da berørte han hans øyne og sa: "La det skje det som du tror."

32. Og hans øyne åpnet seg og han så.

33. Da truet Jmmanuel ham og sa: "Sørg for, at ingen får vite hva som har hendt med deg."

34. Men mannen gikk ut og spredte ryktet om ham i hele dette land.

35. Da denne mann hadde gått ut, se, da førte man til ham to mennesker, som var stumme og besatte.

36. Og da de onde åndene var drevet ut, talte de stumme. Og folket forundret seg og sa: Sånt har enda aldri blitt sett i landet Israel;

så mektig denne nye lære om åndens kraft er, som kan gjøre slike under."

37. Men farisèerne sa: Han driver ut de onde åndene gjennom deres fyrste, og han spotter Gud, vår Herre."

38. Men seg imellom sa de: "Hvem er denne Jmmanuel, han besitter større viishet og kunnskap enn oss. Hans lære er mektigere og

mer sann enn våre, så han er en fare for oss. Vi må forsøke å gripe ham, så han kan dø."

Den store innhøstingen

39. Og Jmmanuel gikk omkring i alle byer og landsbyer, underviste i deres synagoger og preket Skapelsen og naturlovenes

hemmelighet, og hvordan ånden oppnår allmakt.

40. Han preket om det åndelige rike i mennesket og botet all sykdom og alle svakheter.

41. Og da han så folket, ynket han seg over dem: For de tørket ut og var utsprett som en flokk av får, som ikke hadde noen gjeter.

42. Da sa han til sine disipler: "Avlingen er stor, men få er arbeiderne som skal berge den.

43. Søk å be i deres ånd, for at flere arbeidere skal komme til innhøstingen."

44. Så hendte det seg altså, at det fant arbeidere for innhøstingen og de samlet seg rundt Jmmanuelns disipler.

KAPITTEL 10

Disippelenes kallelse

1. Og han kalte til seg sine 12 disipler og ga dem kunnskapen om hvordan man behersker urene ånder, slik at de skulle kunne drive ut dem, og de botet all sykdom og alle svakheter.
2. Men dette er de 12 disiplers navn: "Simon, kalt Petrus, og Andreas, hans bror; Jakobus, Zebed us sønn, og Johannes, hans bror;
3. Philippus og Bartholomeus, Thomas og Mattheus, tolleren; Jakobus, Alpheus sønn, og Thaddeus,
4. Simeon Kanaeus og Judas Ischariot, den eneste utenom Jmmanuel som forsto skriften."
5. Disse 12 sendte Jmmanuel ut, formante dem og sa: "Gå ikke på Israels gater, og dra ikke i vei til de skriftlærde og farisèerne, men gå til samaritanernes byer og til hedningene i alle horisonter i hele verden.
6. Gå ut til hedningene og de uvitende, når jeg har forlatt dere, for de hører ikke til huset Israel, som skal medføre død og blodsutgytelse i verden.
7. Men gå ut og prek og si: "Naturens lover er Skapelsens lover og menneskets åndskraft kroppsliggjør livet."
8. Gjør syke friske, vek opp døde, rens spedalske, driv ut onde ånder. For ingenting har dere fått det, og for ingenting skal dere også gi det.
9. Dere skal ikke samle gull eller sølv eller kobber i deres belter,
10. ikke heller bære med dere store vesker når dere reiser bort, for å ta med mat og drikke og klær.
11. Dra kun av sted med det aller nødvendigste, så dere kan spise og sove underveis, og så at dere kan holde dere rene og bytte plagg.
12. Bær ikke med dere for mye, det belaster dere bare og blir velkomne offer for streifrøverne.
13. Husk videre: hvert arbeid er verd sin lønn, og for at dere preker så flittig og lærer ut kunnskapen skal ingenting mangle for dere.
14. Men når dere går inn i en by eller landsby, ta da rede på, om det finnes noen der som er verdig, og bli hos denne til dere drar derifra.
15. Men når dere går inn i et hus, så hils det;
16. Og om huset er verdt det, kommer deres fred over dem. Men er det ikke verdig, skal deres fred vende tilbake til dere.
17. Og om noen ikke tar imot dere eller hører på deres tale, gå da ut av huset eller den byen og rist støvet av deres føtter.
18. Sannelig sier jeg dere: på slike plasser skal dere ikke dvele, for der er de tvilende og onde, og de kommer ikke til å begripe talen om sannheten og kunnskapen.
19. Unngå disse plasser, for der avviker de fra naturen, og de dyrker helligdommer, avguder, guder og idoler, men ikke Skapelsen, så de følger heller ikke dens lover.
20. Unngå disse plasser, for der trakter de etter deres liv, ettersom de ikke vil overgi sine falske lærer.
21. Unngå disse ikke troende, for dere skal ikke miste deres liv for sannhetens og kunnskapens skyld. Ingen lov forlanger det av dere, ikke heller finnes det noen som godtar et slikt dårskap.
22. Sannelig sier jeg dere: Mange kommer likevel å dø og utgyte sitt blod i sanden, ettersom mine lærer lengre frem kommer til å gjøres om til falske lærer, som jeg aldri har preket og som har sprunget ut av de skriftlærde og prestenes hjerner,
23. for dermed å få menneskene i sin vold, gjennom troen på deres falske lærer, og for på den måten berøve dem for alt hva de eier og har.
24. I hele verden kommer det å være gråt og tenners gnissel, når blodet flyter fra alle dem, som har gjort om min viishets-lære og min kunnskapslære til en falsk lære, og når blodet flyter fra alle dem, som i vantro og gjennom forførelse tror på denne

vraglære og forsvarer den, som dog ikke er min.

25. Mange av disse kjettere kommer å miste sine liv, slik som mange av folket Israel, som aldri skal komme til ro før verdens ende, ettersom de savner tro og forneker åndens og kunnskapens kraft.

26. Sannelig sier jeg dere: Folket Israel var aldri et eget folk, og det har alltid levd av å myrde, røve og brenne. Gjennom list og mord har de tatt dette land i besittelse med forkastelige, krigerske plyndringstokt, slik at de slaktet sine beste venner som ville dyr.

27. Fordømt være Israels folk enda til verdens ende, og aldri skal de finne sin ro.

28. Se, jeg sender ut dere blant hedningene, som får midt blant ulver. Hver derfor kloke som ormer og uten falskhet som duene.

29. Men pass dere for menneskene, for de kommer å overgi dere til domstolene og plage dere i sine synagoger.

30. Og man kommer for min læres skyld å føre frem dere for fyrster og konger, til vitnesbyrd for disse og for hedningene.

31. Om dere ikke kan flykte, men blir utlevert, så bekymre dere ikke, for deres ånds kraft skal ikke forlate dere og deres kunnskap vil fortelle dere hva dere skal si.

32. For det er ikke dere som da taler, uten kraften fra deres ånd med sin kunnskap.

33. Og dere må utstå hat for min læres skyld. Men den som holder ut til slutten, skal bli stor.

34. Men om de forfølger dere i en by, fly inn i en annen.

35. Utsett dere ikke for altfor stor anstrengelse med Israels byer, for sannelig sier jeg dere: Med Israels folk blir dere ikke ferdige før verdens ende.

36. For disippelen står ikke over mesteren, og ikke står tjeneren over husbonden.

37. Det er nok for disippelen, at han blir som sin mester, og tjeneren blir som sin husbonde. Har de kalt husfaderen for Beelzebub, hvor mye mer skal de da ikke kalle hans husfolk.

38. Pass dere derfor for Israel, for det er som en verkebyll.

39. Frykt dem derimot ikke, for ingenting er skjult, som ikke skal avsløres, og ingenting er hemmelig, som ikke skal bli kjent.

40. Hva jeg sier dere i mørket, det skal dere tale i lyset, og hva som viskes dere i øret, det skal dere preke om på takene.

41. Vær ikke redd for baktale, men pass dere for dem som dreper kropp og liv.

42. Dere skal ikke tro, at jeg er kommet for å gi fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å gi fred, men for å gi det sverd som er kunnskapen og kraften hos den ånd, som bor inn i mennesket.

43. For jeg er kommet for å gi viishet og kunnskap og for å oppvikle mannen mot sin far og datteren mot sin mor og

svigerdatter mot sin svigermor, og tjeneren mot sin herre og borgeren mot sin overhet og den troende mot sin prest.

44. Og menneskets eget husfolk blir dets fiender.

45. Sannhetens vei er lang og kunnskapens viishet kommer kun langsomt å trenge igjennom. Mørke tider skal følge, århundrer og årtusen, før åndens sannhet kan trenge igjennom hos folket.

46. De som ikke har tro og kunnskap skal vise hat mot de vitende og forfølge dem og spre ut fiendskap, slik som også de skriftlærde, prestene og de styrende."

KAPITTEL 11

Døperens spørsmål

1. Og det hendte seg, etter Jmmanuel hadde avsluttet sine formaninger til disiplene, at han gikk videre, for å undervise og preke i deres byer.

2. Men da Johannes i fengslet hørte om Jmmanuelns virksomhet, sendte han sine disipler for å spørre ham:
3. "Er du den, som skal komme, viishetskongen, som profetene snakket om, eller skal vi vente på noen annen?"
4. Jmmanuel svarte og sa til dem: "Gå i vei og si til Johannes hva dere hører og ser:
5. Blinde ser og lamme går, spedalske blir rene og døve hører, døde står opp og for dem som søker, forkynnes kunnskapens sannhet;
6. Og salig er den, som ikke krenkes av min lære."

Vitnesbyrd om Døperen

7. Da de gikk sin vei, begynte Jmmanuel å tale til folket om Johannes: "Hva har dere gått ut i ørkenen for å se? Ville dere se et siv, som vinden blåser hit og dit?
8. Eller hva har dere gått ut for å se? Ville dere se et menneske i hvite klær? Se, de som bærer hvite klær finnes i kongehusene, hos overheten og de rike og hos hyklerne, de skriftlærde og prestene.
9. Eller hvorfor gikk dere dit ut? Ville dere se en profet? Ja, jeg sier dere: Han er mer enn en profet.
10. Han er den, om hvilket det står skrevet: "Se, jeg sender min budbringer foran deg, som skal berede din vei før deg."
11. Sannelig sier jeg dere: Blant alle, som er født av kvinner, har ingen oppstått, som er større enn Johannes Døperen.
12. Men alt i fra Johannes Døperens dager frem til nå lider jorden av vold, og de som utøver vold, sliter bort den.
13. For alle profeter og loven har forutsagt frem til Johannes tid:
14. Og om dere vil tro det: Han er den Elia, den som skal komme i sitt videre liv.
15. Den som har ører, han hører!
16. Men hva skal jeg sammenligne denne generasjon med? Det er som barna, som sitter ved torget og roper til sine lekekamerater og sier:
17. "Vi har spilt for dere, og dere vil ikke danse: Vi har klaget foran dere, og dere vil ikke sørge."
18. Johannes, Elia, har kommet, han spiste ikke og drakk ikke: Da sier de: Han er besatt.
19. Men jeg har kommet, jeg spiser og drikker, og da sier de: Se, hvordan dette menneske er en fråtser og vindrikker, tollernes og de ikke troendes gesell. Og enda er viishet en åpenbart gjennom gjorde gjerninger."

Åndens og kunnskapens lov

20. Ved den tiden tok Jmmanuel til orde og sa: "Priset være himmelen og universets og jordens Skapelse, som har skjult kunnskapen og åndens kraft for de vise og kloke som sprer den falske læren, og bare åpenbart den for de som søker i ærlighet.
21. Ja, det er altså velmenende av Skapelsen liksom av Gud og hans himmelsønner at de på denne måte satte stopp for den makt, som kan misbrukes blant menneskerasene.

22. Og nå har alt blitt overlatt til menneskene, og ingen kjenner Skapelsens hemmelighet, ikke mennesket og ikke heller Gud eller hans følgesvenner.
23. Og alt har nå blitt overlatt til meg av Gud, hvilke hans vaktengler lærte meg kunnskap om naturen og dets lover, og underviste meg i de lover som utgår fra Skapelsen.
24. Så kom til meg alle sammen, som søker og som tørster etter kunnskapen og sannheten; jeg skal gjenopplive dere.
25. Ta på dere åket at dere må lære dere den nye læren; For den er innsikt, så finner dere ro inni dere for deres liv.
26. For den åndelige utviklings åk er mykt, og dets byrde er lett."

KAPITTEL 12

Om ekteskap og samleie

1. Men det hendte seg at Jmmanuel begynte å tale om lovene for ekteskapet og alt som er relatert til det. Og han sa:
2. " Dere er gitt loven: Du skal ikke bryte ekteskapet.
3. Tross dette begår mennesket ekteskapsbrudd og lever i utukt, så man bryter mot naturens lover.
4. Men det står også skrevet: Hver og en som begår ekteskapsbrudd eller bedriver utukt skal bli straffet, for de feilende er uverdige livet og dets lover, og derfor bør de fratas sitt kjønn (steriliseres o.anm).
5. Ligger mann og kvinne med hverandre uten å være gift, bør de også straffes, for de feilende er uverdige livet og dets lover, og derfor bør de fratas sin kvinnelighet og mandighet.
6. Men ligger to menn med hverandre, bør de også straffes, for de feilbare er uverdige livet og dets lover, og de handler kjettersk, hvorfor de bør kastreres og utstøttes og bannlyses foran folket.
7. Men om to kvinner ligger med hverandre, bør de ikke straffes, for de krenker ikke livet og dets lover, ettersom de ikke er befruktende men fødende.
8. Når sed blandes med sed blir livet krenket og drept, men om fruktbar part blander seg med fruktbar part, da verken krenkes, drepes eller avles.
9. Sannelig sier jeg dere: Ikke noe dyr lever under himmelen, som skulle være menneskets like og som skulle krenke Skapelsen og naturens lover. Men står dere ikke over dyrene?
10. Det finnes ikke under himmelen noe dyr, der hvor hanne parer seg med hanne, eller hunne med hunne, for både hanne som hunne lyder naturens lover.
11. Men den som bedriver utukt mot betaling eller av lyst, den bør miste sin mandighet eller kvinnelighet og utstøttes og bannlyses foran folket.
12. Men den som har samleie med et barn, den er uverdige sitt liv og dets lover og bør bli straffet med å miste sitt liv.
13. Men den som begår blodskam (incest o.a), den er uverdige livet og dets lover og bør straffes med å miste sitt liv.
14. Men den som har samleie med et dyr, den er uverdige livet og dets lover og bør miste sitt kjønn og utstøttes og bannlyses foran folket.
15. Men den som gifter seg med en mann eller kvinne som er funnet skyldig i skilsmisse, den bør miste sitt kjønn, for de er uverdige livet og dets lover og bør begge utstøttes og bannlyses foran folket.

16. Men den som avler frem et barn og ikke er gift med kvinnen, den er uverdigg sitt liv og dets lover og bør bli straffet med å miste sitt liv.
17. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Disse lover er gitt av Skapelsen og av naturen, og de bør følges, for ellers leder menneskene seg selv i full utstrekning inn i døden.
18. Femhundre millioner mennesker av alle folkeslag kan denne jord føde og tåle. Men følges ikke disse lover, da kommer det til å være ti ganger fem hundre millioner mennesker i løpet av to tusen år, og alle disse kan jorden ikke lengre tåle.
19. Hungersnød og katastrofer og store, verdensomfattende kriger og pester kommer å beherske jorden, og menneskerasene kommer å drepe hverandre og kun få skal overleve.
20. Sannelig sier jeg dere: Det blir gråt å tenners gnissende da så mye menneskeblod vanner jordens sand, så nye livsformer vil oppstå, som til slutt skal fylle enneskerasene med gru og forskrekkelse.
21. Men i dag har alt godt blitt gitt dere, og dere har fått de lover som dere bør leve etter.
22. Og ytterlige lover bør dere følge, så dere har fremgang på jorden og fred i blant deres familier.
23. Sett den loven ut av kraft, at kvinnen skal være mannen underdanig, for hun er et menneske hun så vel som mannen, med like rettigheter og plikter.
24. Men om en mann gifter seg med en kvinne, skal han betale til hennes mest pålitelige forvalter av hennes eiendeler en pris som sikkerhet, så at hun ikke behøver å ha brist på det nødvendigste.
25. Prisen skal beregnes slik, at for hvert av kvinnens leveår gjelder hundre sølvpenger, så at hun blir målt etter sin viten og kunnskap og etter sine evner, om ikke helsen svikter henne.
26. Prisen skal ikke gjelde som en kjøpesum, men som sikkerhet for kvinnen, slik at hun ikke skal lide noen brist eller nød.
27. Giftemål mellom mann og kvinne skal kun tillates om begge har klar forstand og er kapable et ekteskap i henhold til lovene.
28. Et ekteskapsløfte bør altså bare sluttet om prisen til kvinnen er betalt.
29. Følger etter tidligere avtale ingen betaling, så gjelder altså loven at mannen må forse kvinnen med alt nødvendig.
30. Kvinnens ufruktbarhet er ingen skilsmisse grunn, ei heller ulik oppfatning eller handling.
31. Som skilsmisse grunn gjelder kun ekteskapsbrudd, samt ødeleggelse eller trussel mot egen familiemedlems forstand, kropp eller liv.
32. Et menneske som blir dømt skyldig til dette, bør miste sitt kjønn, for den er uverdigg livet og dets lover, og den skal utstøttes og bannlyses foran folket.
33. Om alt så skjer og etterfølges, kommer rett og fred å trenge inn blant alle folkeslag og livet beskyttes.

KAPITTEL 13

Jmmanuel og sabbaten

1. Ved den tiden gikk Jmmanuel under sabbaten gjennom en kornåker; og hans disipler var sultne og de begynte å rykke opp aks og spise.
2. Da farisèerne så dette, sa de til ham: "Se, dine disipler gjør hva som ikke er tillatt under sabbaten."
3. Men han sa til dem: "Har dere ikke lest om hva David gjorde, da han, og de med ham, ble sultne?"
4. Hvordan han gikk inn i kirken og spiste av det utstilte brødet, som han ikke fikk spise, og ikke heller de som var med ham, men kun prestene.
5. Eller har dere ikke lest i loven, hvordan prestene under sabbaten i templet brøt sabbaten og enda var uten skyld?

6. Sannelig, jeg sier dere, dere ormer og huggormers avkom: Før skal en sten bli til brød, før arbeid under sabbaten ikke kan utføres.
7. For budet, at sabbaten må holdes hellig er bare et påbud uten logikk fra mennesker; således har mennesker laget mange påbud som strider mot Skapelsens lover.
8. Falske profeter og skriftforvrengere er de skyldige til disse bud, som motsier Skapelsen og naturens lover.
9. Det er altså et menneskets påfunn, at sabbaten skulle være hellig, og at da ikke noen kan utføre et dagsverk. En lov uten logikk, for påbudet er en falsk lære, uttenkt av mennesker.
10. Sannelig, jeg sier dere: Ingen sabbat er hellig, og ingen lov befaler at ikke noe dagsverk kan utføres under sabbaten.
11. Sabbaten er altså en dag som alle andre dager, da et dagsverk kan utføres.
12. Mennesket har sin egen vilje, således er det menneske som ensomt bestemmer over sabbaten, sånn som det står skrevet i de gamle skriftene og lovene, de, som ikke var forfalsket av falske profeter, skriftforvrengere og farisèere."
13. Og han gikk videre derifra, og inn i deres synagoge, hvor han fortsatte å undervise folket.
14. Og se, der var et menneske som hadde en innskrumpet hånd. Og de spurte ham og sa: "Er det rett å heale også under sabbaten?"
For at de skulle få ytterligere noe å ha i mot ham.
15. Men han sa til dem: "Dere hyklere, om dere hadde øyne, ører og forstand, så hadde dere kunne se, høre og forstå; men dere er blinde og uten forstand, for dere savner egenskapen å kunne se, høre og forstå naturen, likeledes savner dere kunnskap om Skapelsens lover, for ellers skulle dere nemlig kunne se, høre og forstå at Skapelsen ikke helliger noen sabbat.
16. Således vrir Skapelsen stjernene på himmelen hver sabbat, og styrer solen, vinden og regnet, og føder alle vesen på jorden.
17. Vannet strømmer i sine farer og alt går sin vante gang, under en sabbat så vel som andre dager, for sånn har Skapelsen ordnet det.
18. Men står ikke mennesket over alle dyr og vekster? Slik at det er herre over dem alle om det følger de sanne lovene.
19. Dere ormer og huggormers avkom, dere skriftforvrengere som sprer ut falske lærer p.g.a. begjær etter belønning og makt.
Hvem er blant dere, om han hadde et eneste får og det faller i en grop under sabbaten, som da ikke skulle gripe tak i det og hjelpe det opp.
20. Hvor mye mer er ikke et menneske enn et får og deres løgnaktige og falske lærer!"
21. Da sa han til mannen: "Strekk ut din hånd!" Og han strekte ut den, og den ble frisk igjen som den andre hånden.
22. Da gikk farisèerne ut og holdt råd om ham; hvordan de skulle kunne drepe ham, ettersom han avslørte deres løgner og falske lærer for folket.
23. Og da Jmmanuel fikk vite dette gikk han derifra. Og mange fulgte ham, og han botet dem alle.
24. Og han forbød dem strengt å spre ryktet om ham, for han fryktet at han skulle bli tatt til fange og lide martyrdøden.
25. Men viljen til sannheten tvang ham til å fortsette å åpenbare sin lære og visdommen for folket.

KAPITTEL 14

Judas Ischariots forseelse

1. Og det hendte seg, at Jmmanuel og hans disipler begav seg til Betlehem, der han underviste og lærte folket.
2. Men Judas Ischariot avvek fra Jmmanuels lære og fulgte kun sine lyster.
3. I hemmelighet gjorde han innsamlinger blant Jmmanuels lyttere og samlet gull, sølv og kobber i sin pung, så han kunne leve et liv velstand.
4. Men det hendte seg at Juda Iharioth, farisèeren Simeons sønn, i smyg gjorde Jmmanuel oppmerksom på Judas Ischarioths forsyndelse, da han håpet å bli belønnet for det.
5. Jmmanuel takket ham, men belønnet ham ikke med noen som helst gaver, derfor ruvet Juda Iharioth på hevn, for han var grådig etter gull, sølv og eiendeler.
6. Men Judas Ischarioth ble ført av Jmmanuel ut i ørkenen, der han i tre dager og tre netter underviste ham i læren om rett og urett, slik at disippelen følte anger og straks etterlevde Jmmanuels lære.
7. Da han vendte tilbake til byen, fordelte han blant de fattige alt hva han eide og hva han hadde samlet inn og ble en trofast disippel til Jmmanuel.
8. Men ved samme tid hendte det, at Judas Ischarioth ble bestjålet sine skrifter, der han fortalte om Jmmanuels lærer; og det fortalte han Jmmanuel.
9. Men han sa: "Sannelig, sannelig, jeg sier deg, Judas Ischarioth, du kommer å få utstå mye verre lidelse enn å miste din skrift om mine lærer og mitt liv.
10. I to årtusen kommer du, uskyldig, å anklages for å ha forrådet meg, ettersom Simeon farisèeren vil det slik.
11. Men hans sønn Juda Iharioth, er den sant skyldige, han er liksom sin far Simeon Iharioth en farisèer, som trakter etter mitt liv.
12. Men det er han som stjal skriftene i fra deg og ga dem til de skriftlærde og farisèerne for at de siden skal kunne stille meg hos domstol og kunne drepe meg.
13. Sytti sølvpenger har han fått for din skrift, og ytterligere tretti skal han få, da han utleverer meg til bødlene.
14. Sannelig sier jeg deg, sikkert kommer han å lykkes med det også, og i to ganger tusen år kommer du å få sone dette uskyldig, slik at du blir en martyr.
15. Men skriv ned min lære og mitt liv enda en gang, så skal den tid komme, da dine skrifter blir kjente, om to ganger tusen år.
16. Men frem til da kommer mine lærer til å forfalskes og gjøres til en ulykksbringende kult(sekt), og mye menneskeblod skal flyte p.g.a. den.
17. For enda er ikke menneskene klare til å tro mine lærer og forstå sannheten.
18. Og først om to ganger tusen år skal en enkel mann komme, som skal innse at mine lærer er sanne, og han skal med stort mot spre ut den.
19. Han kommer å forbannes og kalles løgner innenfor de kulter som har oppstått, og av dem som forfekter de falske lærene om meg.
20. Men du, Judas Ischarioth, kommer frem til da å være uskyldig beskyldt for å ha forrådet meg, og altså bli dømt, for øversteprestenes falskheter og menneskenes uforstand vil det slik.
21. Men bry deg ikke om dette, for læren om sannheten krever oppofferinger, og disse må gjøres.
22. Menneskene er ikke så store i sin ånd og sin viten. Derfor må de dra på seg mye skyld og mange feil, før de dermed kan lære og samle kunnskap og viishet, slik at de senere kan forstå sannheten.

23. Men for at alt dette skal skje, og kunnskapen om sannheten skal gi rik innhøsting i menneskene, skal du skrive ned min lære og mitt liv en andre gang, slik at den skal bli bevart og bære sannhetens frukter.
24. Forbli hos meg fra nå av, følg meg og fullfør lojalt din plikt som nedskriver av mine lærer, som også er læren om naturlovene og dermed også Skapelsens urlover.
25. Ingen vilje kommer noen gang til å bli sterkere enn Skapelsens vilje, som skjuler seg i lovene.
26. Skapelsens lover gjelder for hva som har vært og det som er, men også for i morgen, overmorgen, og for all tid.
27. Således er lovene også bestemmende, og de forutbestemmer fremtidens hendelser, som må inntreffe."

KAPITTEL 15

Lignelsenes innhold

1. Samme dag gikk Jmmanuel ned til sjøen og slo seg ned der.
2. Og mange mennesker samlet seg omkring ham. Derfor gikk han ned i en båt og satte seg der, og alt folket sto igjen på stranden.
3. Og han talte til dem om mange ting i ulike lignelser og sa: "Se, en såmann gikk ut for å så.
4. Og mens han sådde, falt noe på veien; der kom fuglene og spiste det opp.
5. En del falt på fjellgrunn, der det ikke var mye jord.
6. Og da solen steg høyt, visnet det, og da det ikke hadde røtter, tørket det ut.
7. En del falt blant tornene; og tornene vokste opp kvelte det.
8. En del falt på god jord og bar frukt, dels hundrefalldig, dels sekstifalldig og dels trettifalldig.
9. Den som har ører han hører!"
10. Og disiplene trådte frem til ham og sa: "Hvorfor taler du til dem i lignelser, slik at de ikke forstår din lære?"
11. Han svarte og sa: "Dere er det gitt å forstå åndens hemmeligheter, men for dem er det ikke gitt,
12. For de lytter vel til mine ord, men de lever fortsatt etter sine skriftlærde og farisèernes falske lærer.
13. Deres ånd er uvitende og tom, og de må altså først lære seg å tenke,
14. Og hva ville være bedre for å få dem til å tenke, enn å tale i lignelser.
15. Sannelig sier jeg dere: "Kunnskapen om sannheten er kun verdifull og god om den oppnåes gjennom egen tenkning, som å løse de hemmeligheter som beskrives i form av lignelser.
16. Mennesket er fortsatt av liten tro og uten kunnskap, og Skapelsens lover og åndens kraft er det heller ikke klar over.
17. Først må mennesket lære seg å skille ut sannheten og å leve i henhold til Skapelsens lover.
18. Slik at det blir kunnskapsrikt og mektig i ånden.
19. For den som da har, til ham skal det gis i overflod; men den som ei har, fra ham tas også i fra ham det han har.
20. Derfor taler jeg til dem i lignelser. For med seende øyne ser de ikke, og med hørende ører hører de ikke; og de forstår det heller ikke.
21. Og i dem oppfylles Jesajas profeti, som sier: "Med ørene skal de høre og de skal ikke forstå det; og med seende øyne skal de se og de skal ikke kjenne igjen det.
22. For disse menneskers hjerter er forstokket, og deres ører hører dårlig, og deres øyne slumrer, slik at de ikke ser med øynene eller hører med ørene eller forstår med forstanden og ikke gjør seg et begrep om sannheten og de lover som er gitt av Skapelsen, slik at de dermed ikke heller får hjelp eller når kunnskap.
23. For Israels folk har sveket Skapelsens lover og er fordømt og skal aldri finne ro.

24. Dets blod skal utgytes, for de forsynder seg uopphørlig mot Skapelsens lover.
25. De tror seg være det utvalgte folket, over alle andre, og av en egen rase.
26. Men, hvilken stor villfarelse og arroganse, for ettersom Israel aldri har vært et folk og aldri en rase, så har det heller aldri vært en utvalgt menneskerase.
27. Å ha syndet mot alle Skapelsens lover er Israel en folkemasse med en på ingen måte en ærefull fortid, som kjennetegnes av mord og brann.
28. Bare et fåtall fedre blant denne mengde av troløse har en ærefull fortid og en påvisbar stamtavle.
29. Men de hører ikke til de ormer og huggormers avkom, som har solgt seg selv til den falske, jødiske tro,
30. Den falske troen og de falske lærer, som de har tatt over etter Moses, og som de i sin tur har røvet fra egypterne.
31. Disse fåtallige fedre tror på sannheten og kunnskapen, og de erkjenner bare Skapelsens lover.
32. Men de er blitt sjeldne i dette landet, så de kan regnes på en manns hånd.
33. De er bare fåtallige, og ingens øye skulle kunne se dem, og ingens øre høre dem.
34. Men velsignet er deres øyne som ser og ører som hører.
35. Sannelig, jeg sier dere: Mange profeter og rettferdige har ønsket å se det som dere ser, og de har ikke sett det, og høre det dere hører, og de har ikke hørt det.
36. Så hør nå denne lignelsen om såmannen:
37. Om noen hører åndens sanne ord og lovene og ikke forstår, så kommer den falske og rykker opp det som er sådd der i hans forstand; det er det som er sådd på veien.
38. Men der det er sådd på fjellgrunn, vil det si: Den, som hører ordet og straks opptar det med glede,
39. Men han er ikke stabil inni seg, så det kan ikke vokse seg fast, slik at det blir påvirkelig; når bekymringer og forfølgelse rammer ham for sannhetens skyld, blir han arg.
40. Men for hva som er sådd blant torner, vil det si: Den, som hører ordet, men der verdslig omsorg og forfengelig materiell rikdom kveler sannheten og kunnskapen, frembringes ingen frukt.
41. Men for hva som er sådd i den gode jorden, vil det si: Den, som opptar ordet og søker å finne sannheten, slik at han kan leve etter sannhetens lover; han kan få frukt til å vokse og modnes, og han frembringer en rik avling, en gir hundrefalldig, en annen sekstifalldig, og ytterligere en gir trettifalldig.
42. Sånn lyder betydningen av lignelsen, hvis hemmelighet må avsløres av menneskene, slik at de øver seg på å tenke og vinne innsikt.
43. Men veien til å nå visdom og finne sannheten er lang, og vanskelig er det å lyde Skapelsens lover, som dog er så åpenbare."

Ugresset blant den gode frukten

44. Men han fremla en annen lignelse og sa: "Det åndelige rike er likt et menneske, som har sådd god sed på sin åker.
45. Men mens han sov, kom hans uvenn og sådde ugress blant den gode avlingen og gikk siden derfra.
46. Da avlingen vokste og ga frukt, vokste det også ugress.
47. Da gikk tjenerne til såmannen og sa: "Herre har du ikke sådd god sed på din åker? Hvorifra kommer da ugresset?"
48. Han sa til dem: "Det har en uvenn gjort." Da sa tjenerne: "Vil du at vi går dit å renser bort det?"
49. Men han sa: "Nei, for da kan dere samtidig rykke opp den gode frukten, når dere renser bort ugresset.
50. La begge vokse til sammen frem til innhøstingen; og ved tiden for innhøsting, skal jeg si i fra til slåttekarene: Samle først inn ugresset og bind det i knipper, slik at man kan brenne det og strø asken over

feltet, sånn at det danner næring og gir godt jordsmonn; men den gode frukten skal dere hente inn til meg å lagre på min låve.

51. For se, sa Jmmanuel, begge vokser til sammen, ugresset og den gode frukten.

52. Ugresset hindrer den gode frukten i veksten, men senere blir ugresset til næring, som gjødsler jorden.

53. Om ikke ugresset hadde vært, som gir næring til jorden, kunne ikke den gode frukten vokse, for den behøver næringen."

Sennepskornet

54. En annen lignelse fremla han for folket og han sa: "Det åndelige riket er som et sennepskorn, som et menneske tok og sådde på sin åker;

55. som er det minste blant frø, men når det har vokst opp er det større enn all buskas og blir et tre, slik at fuglene i himmelen kommer å bor i dets grener."

Surdeigen

56. Enda en annen lignelse ga han til folket: "Det åndelige riket er likt en surdeig, som en kvinne tok å blandet inn tre skjepper mjøl, til den var helt gjennomsyret."

57. Og på denne måten talte Jmmanuel til folket i lignelser, og uten lignelser talte han ikke til dem,

58. Så skulle det oppfylles, som er sagt gjennom profeten, som sier: "Han skal åpne sin munn i lignelser, og uttale det som var skjult enda fra verdens begynnelse. Slik at folket derav må ta lærdom og finne sannheten og innse og følge lovene."

Skatten i åkeren og den dyrebare perlen

59. Den som har ører, han hører: Det åndelige riket er lik en skatt som var skjult i en åker, og som et menneske fant og gjemte; og i sin

glede over dette går han bort og selger alt han eier og har, og kjøper åkeren.

60. Men ytterligere er det åndelige riket likt en kjøpmann, som søkte etter gode perler, og da han fant en verdifull perle, gikk han bort å

solgte alt han eide og hadde, og kjøpte den.

Fiskenettet

61. Og atter igjen er det åndelige riket som et nett, som ble kastet i havet og tok fangst av alle mulige slag.

62. Men da det var fult, dro de opp det på stranden, satte seg ned og samlet sammen det gode i beholdere, men det ubrukelige kastet de bort.

63. Slik er det også med det åndelige riket, som råder i mennesket, og hvis konge er mennesket selv.

64. Respekter derfor lignelsene - lær dere å tyde dem, slik at dere lærer å tenke og innse og følge Skapelsens lover.

65. Har dere forstått alt dette? De svarte: "Ja."

66. Da sa han: "Derfor er hver skriftlærd, som er blitt den åndelige kunnskapen og det åndelige rikets disippel, lik en husfar, som ut av sitt forråd henter frem nytt og gammelt."

I Nasareth

67. Og det hendte, at da Jmmanuel hadde avsluttet disse lignelser gikk han derifra,

68. og kom til sine fedres by Nasareth, og underviste i synagogen, så mennesker ble forferdet, og de sa: "Hvorifra har denne mann fått sådan visdom og egenskaper til å gjøre slike gjerninger?"

69. Er han ikke sønn til tømmermannen Josef, hvis hustru ble havende gjennom en vaktengels sønn? Heter ikke hans mor Maria? Er ikke Judas, Joseph, Simeon og Jakobus hans brødre?

70. Og hans søstre, er de ikke alle her med oss? Hvorifra får han da all denne viishet og makten til å utføre sine gjerninger?"
71. Så ble de forarget på ham, og truet med å stille ham for retten.
72. Men Jmmanuel sa: "En profet er ingen steder så lite verdsatt som i sitt eget fedreland og sitt eget hus, og dette skal besannes i all fremtid og så lenge menneskene er av svak tro og blindt tror på de skriftlærdes og skriftforvrenghenes falske lærer.
73. Dette kommer også å oppdages som sannhet om to ganger tusen år, når menneskene har blitt klar over kunnskapen og er blitt tenkende, og når min virkelige lære på nytt kommer i dagen, i uforfalsket stand.
74. Den nye profeten i denne fjerne fremtid kommer ikke til å ha så stor kraft og makt over det onde og over sykdommene,
75. Men hans viten kommer å være min, og hans åpenbaring av mine virkelige lærer skal ryste hele jorden i dets grunnvoller, for ved hans tid skal verden være oversvømmet av mine, gjennom skriftforvrenghene forfalskede lærer og leve i en dødsbringene falsk kult (sekt).
76. Det er den tiden, da krig i fra verdensrommet begynner å true, og mange nye guder forsøker å bli herrer over jorden.
77. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den nye profeten skal ikke bare forfølges av et falskt folk, i likhet med hva som skal hende meg, men han skal forfølges av hele verden og mange forvrengte kulter, som fører frem mange falske profeter.
78. Allerede før de to tusen år er til ende, skal den nye profeten forkynne mine uforfalskede lærer hos små grupper, liksom også jeg i en liten gruppe av disipler og betrodde underviser om visdommen og kunnskapen, åndens og Skapelsens lover.
79. Hans vei kommer til å være meget vanskelig og full av hinder, for han skal begynne sin misjon i et fredelig land i Norden, der hvor det også er en streng, forfalsket kult som hersker, som er grunnet på mine, av skriftforvrenghene, forfalskede lærer.
80. Dette forutsier jeg, og slik kommer det å bli."
81. Og mens han var der, gjorde han ingen store tegn på sin kraft, og forkynte ikke noe av sin store kunnskap, for deres svake tros skyll.

KAPITTEL 16

Herodes og Johannes Døperen

1. Ved den tiden da Jmmanuel var i Nasareth, trengte ryktet om ham frem til Herodes.
2. Og han sa til sitt tjenestefolk: "Det er sikkert Johannes Døperen; han har stått opp fra det døde, derfor virker slike krefter i ham."
3. For Herodes hadde grepet, bundet og fengslet Johannes for Herodias, hans bror Philippus hustrus skyld, og latt halshugge ham.
4. Det hadde gått til sånn, at Johannes hadde klandret ham og sagt: "Det er ikke bra at du har tatt Herodias, for du har begått ekteskapsbrudd med henne, og dere må altså straffes iflg. Loven."
5. Og han skulle gjerne ha drept døperen, men han fryktet folket, for de holdt ham for å være en profet.
6. Men da Herodes feiret sin fødselsdag danset Herodias datter for dem, hvilket behaget Herodes meget.
7. Derfor lovet han henne under en lovstridig ed, at han ville gi henne hva som helst hun ønsket av ham.

8. Og etter instruksjon av sin mor sa hun: "Gi meg Johannes Døperens hode på et sølvfat."
9. Men Herodias datter gråt da hun sa det, for hun var glad i Johannes Døperen, ettersom hun trodde på hans lærer.
10. Og kongen var glad for at Herodias hadde overtalt sin datter til å forlange Døperens hode, for da hvilte det ingen skyld på ham i folks øyne, ettersom han hadde avlagt eden.
11. Men Herodias datter viste ikke, at Herodes og hennes mor allerede før dansen var enige om å forlange Døperens hode gjennom henne.
12. Og så sendte Herodes noen i vei og lot halshugge Johannes i fengselet.
13. Og hans hode ble båret frem på et sølvfat og gitt til piken,
14. Og hun kysste pannen på det avhogde hodet, gråt bittert og sa:
15. "Jeg viste ikke at kjærligheten har en så bitter smak."
16. Etterpå bar hun Døperens hode til sin mor.
17. Men så kom hans disipler og tok hans døde kropp og begravde den, etterpå gikk de til Jmmanuel og fortalte hva som hadde hendt.
18. Og da Jmmanuel hørte det ble han redd og dro derifra i en båt til et øde sted. Og da folket hørte om dette, fulgte de etter ham til fots ut av byene.
19. Og Jmmanuel så i fra vannet den store skaren; og han følte synd på dem, så han gikk i land og botet deres syke.

Bespisingen av de fem tusen

20. Men på aftenen trådte hans disipler frem til ham og sa: "Trakten er øde og natten faller over landet; la menneskene forlate deg, slik at de kan kjøpe mat og drikke i byene."
21. Men Jmmanuel sa: "Det er ikke nødvendig at de går sin vei; gi dem noe å spise og drikke."
22. Men de sa: "Her har vi ikke mer enn fem brød og tre fisker."
23. Og han sa: "Så gi dem til meg."
24. Og han ba folket å slå seg ned og tok de fem brødene og tre fiskene, talte hemmelighetsfulle ord og brøt brødet og fiskene og ga dem til disiplene, og disiplene ga dem til folket.
25. Og de spiste alle sammen og ble mette, og de sparte det som ble over, tolv fulle korer.
26. Men de som hadde spist var omkring fem tusen mennesker.

Vandringen på sjøen

27. Og straks forlangte Jmmanuel av sine disipler, at de skulle gå i båten og foran ham dra inn til byen, mens han så til at folket forlot ham.
28. Og da han hadde sendt i vei alt folk, steg han alene opp på et lite berg for å roe seg og for å samle sine utømte krefter på nytt. Og på kvelden var han der for seg selv.
29. Og disippelens båt var da midt ute på sjøen og hadde nød på grunn av de høye bølgene; for vinden var i mot dem og stormen var over dem.
30. Men under den fjerde nattvakten kom Jmmanuel ut til dem, og han gikk over bølgene på sjøens vann.
31. Og da disiplene så ham gå på vannet, ble de meget forskrekket og sa: "Han er et gjenferd." Og de skrek av redsel.
32. Men straks kom Jmmanuel nærmere og talte til dem og sa: "Vær ved godt mot, det er meg; frykt ikke."
33. "Mester er det du?" Spurte enda Petrus.
34. Men Jmmanuel sa: "Sannelig, det er meg."
35. Men Petrus svarte ham og sa: "Mester, om det er du, så la meg komme til deg på vannet."
36. Og Jmmanuel sa: "Kom hit til meg, og frykt ei,
37. Tro og vit, at vannet bærer deg, og det skal bære deg.

38. Tvil ikke på din tro og din kunnskap, så skal også vannet være fast mark for deg."
39. Og Petrus steg ut av båten og gikk på vannet i retning frem mot Jmmanuel.
40. Men da en kraftig tordenskrell rev i stykker stormens larm, ble han redd og begynte å synke, skrek og sa: "Jmmanuel, hjelp meg!"
41. Men Jmmanuel skyndte seg til ham og rakte ham hånden og grep tak i ham og sa: "Å, du av liten tro, hvorfor ble du redd og hvorfor tviler du i din frykt?"
42. Din kunnskaps kraft gir deg evnen, slik som du nettopp har sett.
43. Du stolte på mine ord før tordenskreppet, men da ble du redd og tvilte, og da overga deg kunnskapens kraft og din evne forsvant.
44. Tvil aldri på din ånds kraft, som jo er en del av Skapelsen selv og derfor ikke kjenner noen grenser for sin makt.
45. Se, det var en liten fugl som sirklet rundt på stor høyde og kvitret og gledet seg over livet, da kom et vindkast og fikk den til å vingle. Da tvilte den plutselig på sin evne til å fly og styrtet ned og var død.
46. Tvil derfor aldri på din ånds kraft og tvil aldri på din kunnskap da logikken(fornuften) beviser for deg Skapelsens lov."
47. Og de steg ned i båten og Jmmanuel befalte stormen å roe seg, og vinden avtok.
48. Men de som var i båten undret seg å sa: "Du er sannelig en åndens mester og en som har kunnskap om Skapelseslovene.
49. Din like har aldri blitt født, og ingen profet hadde denne makt."
50. Men Jmmanuel svarte: "Jeg sier dere: Det finnes større mestere av åndelig kraft enn meg, og det er våre urfedre som kom ute ifra verdensrommet,
51. Og den største blant dem er Gud, og han er de tre menneskerasenes åndelige hersker,
52. Men over ham står Skapelsen, hvis lover han lojalt følger og respekterer, således er ikke engang han allmektig slik som kun Skapelsen selv kan være.
53. Således er det satt grenser selv for ham, som lar seg kalles Gud og som står over keisere og konger, slik det står skrevet.
54. Men mennesket er uvitende og umoden, i det hun tror at Gud er Skapelsen, og det treller under en vranglære, som skriftforvrengerne har forfalsket.
55. Da mennesket tror på Gud, så tror det ikke på Skapelsen, for Gud er et menneske slik som oss.
56. Men forskjellen er, at han i sin ånd er tusenfaldig større enn oss, og større enn alle mennesker på jorden.
57. Men han er ikke Skapelsen, som er uendelig og ikke har noen form.
58. Således er også Gud et levende vesen fra Urskapelsen, som verken har en begynnelse eller slutt."
59. Og de seilte over sjøen og gikk i land i Genezareth.
60. Og da folket i denne byen ble klar over ham, sendte de ut bud over hele landet og førte alle syke til ham,
61. Og ba ham om at disse skulle få røre ved sømmen på hans plagg, slik at de skulle bli friske.
62. Og slik gikk det også; de som rørte på sømmen til hans plagg ble friske.

KAPITTEL 17

Menneskebud og Skapelseslovene

1. Da kom farisèere og skriftlærde fra Jerusalem til Jmmanuel og sa:
2. "Hvorfor ignorerer dine disipler de eldstes lover?"
3. Han svarte dem og sa: "Hvorfor krenker dere da Skapelsens lover for deres lovverk skyld?"
4. Moses har etter Skapelsens lover sagt: Du må hedre din far og mor; den som vannheder sin far og sin mor, bør døden dø.
5. Men dere lærer: Den som sier til sin far eller mor; jeg ofrer til kulten(sekten) det som du skulle ha fått av meg,

6. Han behøver ikke hedre sin far eller mor; og dermed har dere opphevet Skapelsens lover for deres lovverk og for deres maktbeger skyld.
7. Dere hyklere, aldeles riktig profeterte Jesaja om dere, når han sa:
8. Folket Israel ærer Skapelsen med sine lepper, men deres hjerte og deres kunnskap er fjernt i fra den,
9. Og fåfengt tjener de sin kult(sekt), ettersom de lærer seg slike forfalskede og løgnaktige lærer, som ikke er annet en menneskers påbud.
10. Og Jmmanuel ropte til seg folket og sa: Hør, og forstå dette!
11. De skriftlærdes og farisèernes lærer er falske og løgnaktige, for de preker for dere menneskelover, som ikke er Skapelsens lover."
12. Da trådte hans disipler frem til ham og sa: "Vet du, at de skriftlærde og farisèerne ble sinte da de hørte dine ord?"
13. De er gått for å vitne mot deg, og drepe deg for dine lærers skyld."
14. Men han svarte og sa: "Alle planter, som ikke lever etter Skapelsens lover, tørker inn og visner bort.
15. La dem være, de er blinde ledere for blinde. Men om en blind leder en annen blind, faller begge i gropen.
16. Men vi skal dog gå av sted, slik at forræderne blir uten bytte."
17. Da svarte Petrus ham og sa: "Forklar for oss din tale om den blinde."
18. Men da ga Jmmanuel sine disipler en reprimande og sa: "Er da også dere fortsatt ufornuftige og altså uvitende og tvilende i ånden?"
19. Siden lang tid tilbake har dere vært sammen med meg, men fortsatt brister det i deres evne til å tenke og utskille sannheten.
20. Sannelig sier jeg dere: Dere selv kommer i fremtiden sterkt å bidra til at mine lærer blir forfalsket,
21. For med deres kunnskap når dere knapt utover de andre menneskene.
22. Merker dere da ikke, at alle lignelser og alt hva jeg sier har en åndelig mening, og at det altså handler om menneskets åndelige liv?"
23. Å, dere av liten tro, er deres forstand enda ikke ut over folkets dumhet?"
24. Pass dere, så dere ikke ser meg i falskt lys, og beskylder meg fra å være i fra en opprinnelse som jeg ikke kan stamme i fra."

KAPITTEL 18

Farisèernes befaling om tegn

1. Men Jmmanuel gikk derifra og flyktet til trakten av Sidon og Tyrus.
2. Og se, da kom sadukeerne og farisèerne til ham og krevde, at han skulle vise dem et tegn på den åndelige kraften.
3. Men han svarte og sa: "På kvelden sier dere: Det blir en vakker dag, for himmelen er rød.
4. Og om morgenen sier dere: I dag blir det uvær, for himmelen er rød og skyet. Av himmelens utseende kan dere bedømme; kan dere da ikke også tolke tidens tegn?"
5. Dette onde og troløse slektskap søker et tegn, men ikke noe annet tegn skal gis det, enn Jonas tegn, han som levende forsvant i fiskens buk, og levende var igjen der, og som siden levende kom frem i dagen igjen."
6. Og han forlot dem og gikk derifra.

Farisèernes surdeig

7. Da de dro over sjøen og kom til den andre stranden, hadde de glemt å ta med seg brød.
8. Men Jmmanuel sa til dem: "Se til at dere passer dere for farisèerne og sadukeernes surdeig."
9. Da snakket de seg imellom og sa: "Det er nok for at vi ikke har tatt med brød og annet å spise."

10. Men da Jmmanuel hørte dette, ble han nedstemt og sa: "Å, dere av liten tro, hvorfor bekymrer det dere at dere ikke har brød?"
11. Forstår dere da enda ikke, og kan dere ikke tenke dere hvordan dere skal forstå min tale?
12. Er dere av så liten tro og uten forstand, slik at dere ikke kan innse meningen?
13. Forstår dere enda ikke, ønsker dere til evige tider å ikke ville forstå?
14. Husker dere ikke de fem brødene og tre fiskene blant de fem tusen og de fem korgene som dere tok vare på?
15. Hvorfor forstår dere da ikke, at jeg ikke snakker med dere om det brødet som dere daglig spiser? Men pass dere for farisèerne og sadukeernes surdeig."
16. Da endelig forsto de, at han ikke hadde sagt, at de skulle passe seg for surdeigen i brødet, men for de skriftlærde og farisèernes forfalskede lærer.

Petrus tro

17. Jmmanuel kom til trakten av Cesarea Philippi og spurte disiplene og sa: "Hvem sier folket at jeg er?"
18. De sa: "Noen sier at du er Johannes Døperen, andre at du er Elia, atter andre at du er Jerimia eller en av profetene."
19. Men han sa til dem: "Men hvem sier dere da at jeg er?"
20. Da svarte Simon Petrus og sa: "Du er den av profetien utlovede og en sønn til den levende Guden, den åndelige herskeren av de tre menneskerasene."
21. Da ble Jmmanuel vred, svarte og sa til dem: Å, du ulykkelige, min lære har ikke klargjort det for deg, og enda underviste jeg deg om sannheten.
22. Og jeg sier deg også: Du er nok en trofast disippel, men din forstand kan bare sammenlignes med et barns.
23. Du er Petrus, og på din klippe kan jeg ikke bygge min lære, og du kommer til å åpne enfoldets dører slik at de mennesker, som påtvinges av dine uriktige utlegninger av min lære, går inn der og lever etter en forfalsket lære.
24. Ikke kan jeg gi deg nøkkelen til det åndelige riket, for da skulle du med den åpne feil lås og uriktige dører.
25. Ikke er jeg sønn til de tre menneskerasenes åndelige hersker, og ikke heller er jeg Guds sønn.
26. Min mor er Maria, som ble gravid med meg gjennom en vaktengel, en etterkommer av våre urfedre, og min jordiske far er Josef, som kun representerer farskapet over meg."
27. Deretter forbød han sine disipler å fortelle noe til noen, og at de ikke fikk spre Petrus falske lære.

Forutsigelse om lidelse

28. Fra den tiden begynte Jmmanuel å gjøre klart for sine disipler hvordan han må gå til Jerusalem og lide mye gjennom de eldste, de skriftlærde og yppersteprestene, etter som han ikke kunne la være å føre ut sin lære til dem.
29. Og Petrus tok ham til side og sa til ham: "Må Gud eller Skapelsen forhindre det! Det får ikke tilstøte deg at du blir tatt til fange, torturert og drept."
30. Men han vendte seg mot Petrus og ble vred og sa: "Vik bort fra satan, du er meg til ergrelse, for du tenker ikke på det åndelige men på det som er menneskelig.
31. Simon Petrus, igjen skaper du forargelse og avslører ditt enfoldige tankesett.
32. Sannelig sier jeg deg: For din uforstand skyld kommer verden å flyte av mye blod, etter som du skal forfalske mine lærer og på urett måte føre dem ut blant folket.

33. Du kommer til å bli skyld i mange menneskers død, og også opphavet til et falskt navn på meg, og til den grove krenkelsen at jeg skulle være Guds sønn og at Gud også er selve Skapelsen.
34. Men ennå nyter du min tålmodighets nåde, slik at du under en kort tid kan gjøre noe med din ufornuft gjennom å lære."
35. Siden sa Jmmanuel til sine disipler: "Om noen vil følge mine lærer, så må han ta på seg byrden av sannhets søken, utskillelse og forståelse.
36. For den som lever sitt liv i sannhet og kunnskap, han skal seire; men den som lever sitt liv i usannhet og uvitenhet, han skal tape.
37. Hva hjelper det mennesket om det skulle vinne hele verden, men ta skade på sin ånd? Eller hvordan kan mennesket hjelpe sin ånd om det ikke er i stand til å tenke?
38. Sannelig sier jeg dere: Det finnes noen her, som ikke kommer til å få smake åndens kraft i dette livet, men først i neste liv.
39. Men menneskets ånd er uvitende, helt til det gjennom tenkning og forskning er blitt gjort vitende.
40. Og menneskets ånd er således ikke et ufullkomment verk av mennesket, men er dets gitte del av Skapelsen, som må gjøres vitende og fullkommen.
41. Slik at det går mot det å være ett med Skapelsen, da også Skapelsen lever konstant i vekst.
42. Tidløs er Skapelsen, og like tidløs er menneskets ånd.
43. Denne kunnskaps lære er omfattende og ikke lett, men den er også veien til livet, som i sin natur er mangfoldig.
44. Menneskets liv er bestemt til å fullbyrde ånden, hvorfor det også lever sitt liv for at dette skal virkeliggjøres.
45. Og om mennesket belaster seg med feil, så lærer det av det og samler erfaring og kunnskap, slik at det utdanner sin ånd og kan handle gjennom dets kraft.
46. Uten feil er det altså umulig å samle erfaring og viten og utdanne sin ånd.
47. Sannelig sier jeg dere: Feilaktig og falske er yppersteprestene, farisèerne og de skriftlærdes lærer, når de sier, at en feil kommer å bli straffet av Gud eller Skapelsen, om feilen tjener til erfaring og viten for ånden.
48. Liksom en feil ikke er straffbar om det er til åndens innsikt og viten, så finnes det heller ikke noen feil som kan arves, og ingen straff i denne eller i andre verdener.
49. En bestraffelse av en slik feil skulle stride imot alle naturens lover, og også mot alle Skapelsens lover.
50. Verken i dette livet eller i et kommende liv følger altså en bestraffelse, om en feil er begått, som var god for åndens erfaring og viten.
51. I og med at mennesket lever etter kallet å fullbyrde sin ånd, og således kommer frem til erfaring og kunnskap gjennom å begå feil, da lever det et liv som er beregnet for det.
52. Men mennesket lærer ikke av hendelser og i henhold til sin ånds storhet, for det veiledes gjennom Skapelsens lover, og føres inn i hendelser, som altså må inntreffe, da det slik er bestemt.
53. Men også påvirker andre menneskers åndelige krefter det enkelte menneskets liv, på godt eller vondt.
54. Men når mennesket nå begynner å tenke og forstå, da behøver det en lære; derfor sender himmelsønnene hit profeter for å lære menneskerasene de sanne lovene fra Skapelsen, og kunnskapen om livet.
55. Dog er folket fortsatt uforstående og henfallen i yppersteprestenes og skriftforvrenghens falske lover, hvorfor de ikke kan se sannheten i den nye læren.
56. I ufornuft forbanner man sannheten, som dog ikke kan hindres. Man forbanner profetene og steiner, dreper og korsfester dem.

57. Men etter som læren om sannheten må føres ut blant folket, må også profetene bære tunge byrder og utstå lidelse under folkets forbannelser.
58. Således har mange profeter blitt forfulgt, og man trakter også etter mitt liv.
59. Forutsigelser om det som skal hende i følge det som er bestemt forteller; at det skal gå så langt angående meg, at jeg som uskyldig skal forklares å være skyldig.
60. Det skal dog ikke bli slik at jeg blir drept, men i tre dager og tre netter skal jeg som halvdød trodd å være død, og bli lagt blant klippene, slik at Jonas tegn skal oppfylles.
61. Mine fjerne venner fra landet India, som er vel bevandret i legekunst, skal bli mine pleiere, og de skal hjelpe meg å fly på den tredje dagen, og dermed er mitt oppdrag hos dette folk slutført.
62. Slik må det skje, så jeg når frem til en bestemt erfaring, og min viten økes og en ny kraft i ånden fødes."

KAPITTEL 19

Barnesinnet

1. Det hendte seg at disiplene trådte frem til Jmmanuel og sa: "Hvem er den største i ånden?"
2. Jmmanuel ropte til seg et barn og stilte det midt i blant dem,
3. Og sa: "Sannelig sier jeg dere: Om dere ikke forandrer dere og blir som barna, blir dere aldri store i ånden.
4. Den som forsker, søker og samler erfaringer og tørster etter viten som dette barn, han kommer å være stor i ånden.
5. Og den som forsker, søker og finner som et slikt barn, han skal i seg selv alltid være den største.
6. Men den som ikke gir akt på denne sannhet men blindt følger falske lærer, og verken søker eller finner, for ham hadde det vært bedre om en kvernstein ble hengt om hans hals og han ble druknet i havet, hvor det er som dypest.
7. For ikke kan livet gi mening eller oppfylle sin hensikt uten forskning, søkning og til slutt å finne.
8. Det var bedre, om de uforstående støtes bort fra livet, enn at de hindrer dem, som er villige til å søke sannheten.
9. Men i neste liv er de ufornuftige sikkert villige å respektere Skapelsens lover.
10. Ve verden for forargelsen skyld. Forargelse må jo komme, men ve det mennesket hvilket gjennom forargelsen kommer.
11. Men om din hånd eller fot gir deg forargelse og du mister den, så sørg for den skyld ikke. Det er bedre for deg, at du mister et lem men blir stor i ånden, enn om du skulle ha to hender og to føtter, men forblir liten i ånden, eller tilintetgjøres.
12. Og om et øye gir deg forargelse og du blir blind, så sørg for den skyld ikke. Det er bedre for deg, at du kan se Skapelsens lover med din ånds kraft, enn at du har to øyer, og enda er åndelig blind.
13. Se til, at dere ikke tilhører dem, som er kroppslig friske, men som i ånden er syke og mangelfulle.
14. Utforsk meningen og sannheten i min lære, og etter som jeg er et menneske som dere, må også jeg forske og lære.
15. Men jeg, som er menneske som dere, har samlet min kunnskap, og på samme måte har dere evnen til å lære, forske, erfare og vite, og dermed følger dere Skapelsens lover."

Nestens villfarelse

16. "Men om din neste har slått inn på feil vei og tror på en falsk lære, så gå i vei å forklar det for ham, på to manns hånd. Hører han etter, så har du vunnet din neste.

17. Om han ikke hører etter men slaver videre i sin uforstand, så gå i fra ham, for han er ikke verd din lære, om du har gjort ditt beste.
18. Det er bedre å forlate en ufornuftig på elendighetens vei, enn å forvirre sin egen ånd.
19. Sannelig sier jeg dere: Snarere styrter himmelen sammen enn at en ufornuftig tar lærdom; pass dere derfor for dem.
20. Så viishetens frø der de faller på fruktbar jord og begynner å gro,
21. For kun frø som gror kan utvikle seg til frukt."

KAPITTEL 20

Ekteskap/Skilsmisse/sølibat

1. Og det hendte seg, at når Jmmanuel hadde avsluttet disse forklaringer, ga han seg i vei fra Galilea, og kom til det jødiske landet på andre siden av Jordan;
2. og mye folk fulgte ham og han botet dem der.
3. Da trådte farisèerne frem til ham og testet ham og sa: "Er det riktig, at en man skiller seg fra sin hustru av noen årsak overhodet?"
4. Men han svarte og sa: "Sannelig sier jeg dere: Før skal stjernene falle fra himmelen, enn at en skilsmisse skal være lovlig.
5. For på grunn av ekteskapets skyld skal et menneske forlate far og mor og være fast sammen med sin ekteskapelige følgesvenn, for de skal være ett kjøtt og et blod.
6. Således er de ikke lengere to, men ett kjøtt og et blod, og det er riktig for dem.
7. Ut av ett kjøtt og ett blod føder de etterkommere, som igjen er ett kjøtt og ett blod fra sin far og mor.
8. Hva som er forenet skal mennesket ikke separere, for det skulle være i mot naturens lover."
9. Da sa de: "Hvorfor har da Moses påbudt, at man skal gi et skillebrev, da man skiller seg?"
10. Han sa til dem: "Moses har tillatt dere å skilles på grunn av deres hjerters hardhets skyld, og for myndighetene, som er over dere; ved menneskerasenes begynnelse var det dog ikke slik, og således har Moses dermed brutt mot en lov.
11. Men jeg sier dere: Den som skiller seg, det må være på grunn av utukt eller andre konstaterte feil, og i stedet frir på andre kanter, den bryter ekteskapet."
12. Da sa disiplene til ham: "Om det er slik med et menneske og dets gemal, da er det ikke passelig å gifte seg."
13. Men han sa til dem: "Disse ord forstår ikke hver og en, men kun de, som det er blitt gitt til.
14. For noen avstår fra ekteskapet, ettersom de alt i fra fødselen ikke er i stand til det; noen avstår på grunn av at andre mennesker har gjort at de ikke er i stand til det; og visse avstår på grunn av den åndelige kraften. Den som kan forstå det, la den forstå det."

Velsignelse av barn

15. Da førte man barn til ham, for at han skulle legge hendene på dem og velsigne dem. Men disiplene snakket hissig til dem.
16. Men Jmmanuel sa: "La barna komme til meg og hindre dem ikke; for de er mine mest oppmerksomme lyttere, og slike tilkommer visdommen s rike."
17. Og han la hendene på dem og sa: "Skaff dere kunnskap og nå viishet, så dere blir fullkomne i ånden, og lojale følgere av lovene.

18. Sannelig sier jeg dere: Liksom man kaller meg Jmmanuel, hvilket betyr "Gud med oss", så kommer også dere å bære dette navn, også dere skal forstå kunnskapens viishet ."
19. Og til sine disipler sa han: "Sannelig, sannelig sier jeg dere: søk kunnskapen og innse virkeligheten, slik at dere blir vise.
20. At jeg kalles "Gud med oss" innebærer, at jeg åndelig sett står over konger og keisere; det sier også, at viisheten er hos oss.
21. Således er jeg viishetskonge blant menneskenes raser, liksom jeg også er viishetskongenes Gud blant himmelsønnene, som er opphavet til de tre menneskerasene.
22. Men da jeg ble født av en jordisk kvinne, og snakker hennes språk, så ble jeg kalt Jmmanuel, og gud på hennes språk betyr den gud, som også kalles viishetskonge og hersker over sin menneskerase og hersker over folket.
23. Forsøk å forstå meningen av hva jeg sier, så dere ikke drister dere til å kalle meg Guds sønn, eller gir meg skapelseskraft, eller påstår at jeg er herre over godt og ondt.
24. Se på de små barna, de er ikke som dere; de tror på sannheten og visdommen i min tale, og derfor skal visdommen være deres. Hvorfor hindrer dere dem da?"
25. Og han la hendene på dem og dro derifra.
26. Men da de gikk derifra tok Petrus til orde og sa til ham: "Se, vi har etterlatt oss alt og fulgt deg; hva får vi i gjengjeld?"
27. Men Jmmanuel sa til dem: "Sannelig sier jeg dere: Blant dere, som har fulgt etter meg, kommer noen å ta min viishetslære til seg, slik at de blir åndelig store i det kommende livet. Noen av dere kommer ikke til å forstå visdommen i min lære, og derfor spre falske opplysninger om meg. Men disse kommer til å få det vanskelig å finne sannheten i sitt nye liv.
28. Slik kommer det til å være blant alle menneskeraser fra øst til vest, og fra nord til syd.
29. Mange skal tilbys min gode lære, men ikke forstå den.
30. Mange kommer til å følge en feilaktig lære om meg, og ikke finne sannheten, da de tror, at jeg er Gud eller hans sønn, eller til å med Skapelsens sønn.
31. De kommer til å tale med store ord og påstå, at kun de kjenner til sannheten, men de er henfallen i en vond villfarelse, for de følger en ond og forfalsket lære.
32. Mange av disse kommer således å fremstå som de fremste foran menneskeheten, som tenker dunkelt i følge sine forvillede lærere. Men de skal settes sist når det gjelder åndelig viten, og deres viishet er liten.
33. Viishet kommer bare å finnes der kunnskapen bærer frukt via sannheten, og der Skapelsens lover følges og respekteres.

KAPITTEL 21

To blinde

1. Og da de dro ut av Jeriko, fulgte mye folk ham.
2. Og se, to blinde satt ved veien; og da de hørte, at Jmmanuel gikk forbi, ropte de og sa: "Å, Herre, du sønn av en himmelsønn, forbarme deg over oss."
3. Men folket sa til dem at de skulle tie. Men de ropte bare enda mer og sa: "Å, Herre, du sønn av en himmelsønn, forbarme deg over oss."
4. Men Jmmanuel sto stille og ropte til dem og sa: "Hva vil dere at jeg skal gjøre for dere?"
5. De sa til ham: "Herre, at våre øyne åpnes, og at vi skal kunne se verdens prakt."
6. Og han synes synd på dem, og han sa: "Hvem sin kraft tror dere det er, som kan gjøre så dere ser?"
7. Men de sa: "Skapelsens kraft, som er bundet av lovene."
8. Og Jmmanuel undret seg og sa: "Sannelig, en sådan tro og kunnskap har jeg hittil ikke funnet hos dette folk;

9. Må det skje dere, slik som dere tror." Og han berørte deres øyne; og straks kunne de se, og fulgte etter ham.
10. Men da de så dro av sted, underviste Jmmanuel folket åpent, og han sa:
11. "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Om dere har kunnskap i ånden og hyller viisheten, og om dere i sannhet har tro og ikke tviler, så skal dere ikke bare gjøre slikt som dette med blinde øyne, men om dere sier til fikentreet at det skal tørke ut, så kommer det til å tørke ut, eller om dere skulle si til et fjell: reis deg og kast deg i havet, så skulle dette skje.
12. Bli altså kunnskapsrik i visdommens sannhet, slik at deres ånd må bli mektig.
13. Og om dere er kunnskapsrike og lever i viishetens sannhet, så er også deres ånd fylt opp av uendelig kraft,
14. Og alt hva dere da befaler eller ber om i bønn, om dere tror på det, skal bli gitt dere.
15. Tro dog ikke, at bønner er nødvendig, for dere kommer således å bli gitt også uten bønn, om deres ånd er skolert gjennom visdommen.
16. La dere ikke forvirre, og tro ikke på de forfalskede lærene; at mennesket skulle kunne gjøre som det vil, for denne oppfatning er feilaktig.
17. Dere skal vite: Hva mennesket enn må foreta seg, så nøler det alltid for å samle vilje til det eller det, for det er naturens lov.
18. Således bestemmer mennesket selv over sitt livs forløp, hvilket man da kaller skjebnen.
19. Men det er også slik, at om det skaffer seg kunnskap og tilegner seg visdom, så skaper det seg dermed en vilje, som følger naturens lover.
20. Betrakt dere som mennesker, som lever for å lære, og for å fullbyrde ånden.
21. For dere er født for denne pliktens skyld - å bli fullkomne i ånden.
22. Bekymre dere altså ikke i fremtiden, da de falske lærene spres: At mennesket en andre gang må fullbyrde sin ånd, ettersom det har falt bort fra Skapelsen.
23. Vokt dere for denne falske lære, for den er feilaktig til siste slutt.
24. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Aldri har mennesket vært fullkommen i ånden, og således har det heller aldri falt bort i fra Skapelsen.
25. Hver ånd i hvert menneske er en spesiell skapelse, og nyskapt med den oppgaven å fullbyrde seg selv og lære visdommen.
26. Slik at det siden blir ett med Skapelsen i følge lovenes bestemmelser, så at dermed Skapelsen selv kan vokse og utbre seg.
27. Men slik som menneskeånden er en enhet, slik er også Skapelsen i seg selv en enhet, og den har ingen andre krefter over eller ved siden av seg.
28. I seg selv er Skapelsen ren ånd, og også uendelig kraft, for den er et med seg selv, og utenfor den finnes intet.
29. Vokt dere derfor for fremtidens feilaktige og forfalskede lærer, som kommer til å utpeke meg som sønn av Skapelsen, og som Guds sønn.
30. For ut av disse lærer utvikles løgner, og gjennom dem skal verden lide mye nød og elendighet.
31. Bry dere ikke om de kommende falske lærer, som forsøker forene ånden, Skapelsen og meg til ett, og ut av det gjøre en treenighet, som altså igjen skulle være en enhet.
32. Vokt dere for disse fremtidens forvirrende og forfalskede lærer, for en treenighet er umulig i følge Skapelsens logiske lover.
33. Sannelig sier jeg dere: "Fyrstene trykker ned sitt folk, og de mektige utøver vold, og slik som disse griper til vold, slik skal også de nye kultene bruke vold når de forfalsker og sprer mine lærer.
34. Men pass dere dog for dem, og la dere ikke tvinge til å bære de falske lærernes åk.
35. Slik må det ikke være blant dere, men dere skal være store og lære visdommen.
36. Og liksom jeg er kommet for å lære visdommen og kunnskapen blant folket, slik skal også dere fortsette å lære ut, slik at sannheten dog trenger igjennom."

KAPITTEL 22

Inntoget i Jerusalem

1. Og da de nå nærmet seg Jerusalem og kom til Bethpage ved oljeberget, sendte Jmmanuel ut to av sine disipler,
2. og han sa til dem: "Gå av sted til den by som ligger foran dere, og straks kommer dere til å finne et esel som står bundet der med et føll ved sin side; ta løs det og led det til meg, for det er gitt til meg og står der i stallen.
3. Og om noen kommer å spør dere om noe, så si: Jmmanuel fra Nasareth behøver det, så overlater han det øyeblikkelig til dere."
4. Og disiplene gikk av sted og gjorde som Jmmanuel hadde sagt,
5. Og de kom med eselet og føllet og de la sine klær ovenpå det og han satte seg på..
6. Men da folket fikk høre, at Jmmanuel, viishetskongen, skulle komme, bredte de ut klærne på veien, og andre hogg kvister fra trærne og strødde dem på veien.
7. Men folket som gikk foran og etter ham, ropte og sa: "Hver hilset, Davids etterkommer. Han være lovet, som kommer å forkynner den nye læren."
8. Og da de dro inn i Jerusalem, ble det oppstandelse i hele byen og man sa: "Hvem er det som kommer?"
9. Men folket sa: "Det er Jmmanuel, profeten fra Nasareth i Galilea, som kommer med en ny visdomslære."

Tempelrensingen

10. Og Jmmanuel gikk inn i tempelet i Jerusalem, og han ble vred da han så at handlere, selgere, duekremmere og pengevekslere hadde slått seg ned der,
11. og han sa til dem: "Det står skrevet: Tempelet skal være en plass for læren og for ettertanken. Men dere gjør det til en røverhule."
12. I vrede veltet han over ende bordene for vekslerne og stolene for kremmerne; og han jaget ut dem alle med en eselpisk.
13. Og blinde og lamme kom til ham i tempelet, og han botet dem alle.
14. Men da yppersteprestene og de skriftlærde så den stordåd som han gjorde, og folket i tempelet ropte og sa: "vær hilset Davids etterkommer!" - ble de opprørt.
15. Og de sa til ham: "Hører du også hva menneskene her sier?" Men Jmmanuel sa til dem: "Frykter dere sannheten, slik at dere hisses opp av den?"
16. Og han forlot dem da og gikk ut av byen og til byen Betania og ble der over natten.

Tilbake i Jerusalem

17. Og da Jmmanuel atter igjen kom inn i tempelet å underviste, trådte yppersteprestene, de skriftlærde og folkets eldste frem og sa: "Etter hvems fullmakt gjør du dette, og hvem har gitt deg denne fullmakt?"
18. Men Jmmanuel svarte og sa til dem: "Jeg vil også stille dere et spørsmål; om dere svarer meg på det, skal jeg også gi dere på hvem sin fullmakt jeg gjør dette:
19. Hvorifra kom dem dåp som Johannes gav? Kom det fra Skapelsen, eller fra menneskene?" Da funderte de og sa seg i mellom: "Sier vi, at den kom fra Skapelsen, så kommer han å si til oss: Hvorfor tror dere da ikke på den, og hvorfor følger dere ikke dens bud?"

20. Men sier vi, at den skulle komme fra menneskene, da må vi være redde for folket, for alle holder Johannes for å være en profet."
21. Og de svarte Jmmanuel og sa: "Vi vet ikke." Da sa han til dem: "Dere ormer og huggormers avkom, da sier jeg ikke heller med hvem sin fullmakt jeg gjør det.
22. Men hva mener dere? En mann hadde to sønner, og han gikk til den første og sa: "Min sønn, gå bort og arbeid i vingården i dag."
23. Men han svarte og sa: "Ja far, jeg skal gå dit; men han gjorde det ikke."
24. Han gikk også til den andre og sa: Min sønn, gå bort og arbeid i vingården i dag."
25. Men denne svarte og sa: "Det vil jeg ikke gjøre, og derfor går jeg ikke dit." Men snart angret han seg og gikk i likevel.
26. Nå spør jeg dere: "Hvem av de to gjorde som faren ville?" De svarte: "Naturligvis den siste."
27. Men Jmmanuel sa til dem: "Sannelig, sannelig sier jeg dere: Tollere og horer kan vel snarere enn dere forstå kunnskapen i visdommen.
28. Johannes og profetene kom til dere og lærte dere den rette veien, og dere tror dem ikke; men tollerne og horene trodde dem. Og om dere enda kunne ha sett den, så hadde dere likevel ikke gjort bot og forandret deres sinn, slik at dere i fortsettelsen også kunne tro dem.
29. Dere vet sannheten, men forneker den dog, for å kunne dra nytte av den i form av gull, sølv og eiendeler, og således gjøre dere rike på de arme villfarenes bekostning.
30. Men hør en annen ligning om vingården, så kanskje dere forstår, om deres forstand ikke er helt ødelagt.
31. Det var en mann, som hersket over mange gods og eiendeler, som plantet en vingård, satte opp et gjerde rundt den og gravde inn en vinpresse og bygde et tårn og ga den som lån til vindyrkere og dro ut av landet.
32. Men da frukttiden kom, sendte han sine tjenere til vindyrkerne, for at de skulle motta frukten for ham.
33. Da tok vindyrkerne fatt på hans tjenere; en slo de, den andre drepte de, og den tredje steinet de til døde.
34. Igjen sendte han ut andre tjenere, flere enn første gangen, og de gjorde likedan med disse.
35. Til slutt sendte han sin forvalters sønn til dem og sa: Hos forvalterens sønn kommer de til å bli redde.
36. Men da vindyrkerne så forvalterens sønn, sa de til hverandre: Det er arvtakeren, kom, la oss drepe ham og ta hans arvegods.
37. Og de tok ham og støtet ut ham av vingården og drepte ham, og så trodde de han var død og la ham i en hule, der han fikk ligge halvdød i tre dager og tre netter, men siden flyktet han og vendte tilbake til vingårdens herre.
38. Men da vingårdens herre nå fikk vite hva som hadde hendt forvalterens sønn, hva gjorde han da?"
39. De sa til ham: "Han kommer vel til å tilintetgjøre disse skurkene og overlate sin vingård til andre vindyrkere, som gir ham frukten i rett tid. Og sikkert har han overlatt arven til forvalterens sønn på et tidligere tidspunkt."
40. Jmmanuel sa til dem: "Det har dere forstått, og dere har også lest i skriften, der det står: Steinen, som bygnings arbeiderne forkastet har blitt en hjørnestein.
41. Derfor sier jeg dere: Som vingårds forvalterens sønn er jeg, og som vindyrkerne er dere.
42. Min lære er ikke fremmed, men vel kjent, for den ble overlevert til dere og ble preket allerede av profetene.
43. Men så mye har dere misbrukt og forfalsket den til deres egen fordel, at dere anklager meg for å lyve, og til og med deres Gud, etter hvems beslutning og med hjelp av hans like jeg ble frembragt, som nå står foran dere som profet.
44. Derfor sier jeg dere: Freden og lykken skal tas i fra dere, og også fra deres folk i all fremtid, og gis til et folk, som frembringer sin frukt.

45. Så, som dere forakter og sparkes vekk alle Guds lover, Han som dog er herskeren over dette og de to andre menneskerasene i Norden og Østen, slik skal dere foraktes og sparkes vekk i all fremtid.
46. Det jødiske folkets belastning kommer å være som de syv tidsalderes tunge stein. Og den som faller på denne stein blir slått i stykker, og den som steinen faller på blir malt i stykker."
47. Og da yppersteprestene og farisæerne hørte hans tale, forsto de, at han forbannet dem og folket for all fremtid.
48. Og de ville gjerne finne en måte å kunne gripe ham på, men de fryktet folket, som trodde på ham og holdt ham som profet.

KAPITTEL 23

Skattepengen

1. Og farisæerne holdt rådslagning om hvordan de skulle kunne fange Jmmanuel på grunn av det han sa, og de sendte sine disipler og Herodes' menn til ham.
2. De sa: "Mester, vi vet at du er sannferdig og lærer om den rette veien i følge lovene uten å høre etter hos noen, for du respekterer ikke hva menneskene anser, men kun Guds bud, og sannheten i Skapelsens lover.
3. Si oss derfor, hva du anser: Er det rett, at man betaler skatt til keiseren, eller ikke?"
4. Men Jmmanuel merket deres onde hensikt, og sa: "Dere hyklere, hvor lav tanke har deres ånd, når dere forsøker å fange meg på en slik måte?"
5. Men vis meg en skattemynt, så skal jeg bote deres syke dumhet." Og de gav ham en mynt.
6. Og han sa til dem: "Hvem sitt bilde og påskrift er det på mynten?"
7. Og de sa til ham: "Keiserens."
8. Da sa han til dem: "Så gi keiseren det som tilhører keiseren, og gi Gud det som er hans,
9. Men husk dette, at Gud og keiseren er mennesker, og over dem står Skapelsen allmakt, som dere skal gi den høyeste lovprisning.
10. For selv om Gud og keiseren er herskere over menneskerasene og folket, så står Skapelsen over dem som høyeste makt, som de i følge loven er underkastet."
11. Da de hørte dette undret de seg og forlot ham og gikk derifra.

Gjenfødelse

12. Samme dag trådte sadukeerne frem til ham, de som mener at det ikke finnes noen gjenfødelse, og de spurte ham,
13. og sa: "Mester, Moses har sagt: Når noen dør og ikke har noe barn, da skal hans bror ta hans frue til hustru og avle barn til sin bror.
14. Nå, det var syv brødre. Den første giftet seg, men døde, og etter som han ikke hadde noe avkom, overlot han sin hustru til sin bror;
15. Likedan den andre og den tredje helt til den syvende.
16. Sist av alle døde kvinnen.
17. Om du nå lærer oss, at det finnes et liv etter dette, hvems hustru kommer hun da å være av de syv i neste liv? Hun har jo hatt dem alle"
18. Men Jmmanuel svarte og sa: "Dere tar feil og dere kjenner ikke til de gamle uforfalskede skrifter, og ikke heller kan dere Skapelsens lover.
19. Sannelig sier jeg dere: Aldri har Moses gitt dette bud, altså budet, at en bror skal ta sin brors kvinne til seg i heder og ære om han skulle dø, slik at han dermed sørger for sin brors enke.
20. Hvordan skulle det bli, at en bror avler barn til sin bror, når den enes sæd er ulik den andres?"
21. Men i det neste livet kommer de alle til å være fremmede, så de ikke kjenner hverandre, og således sier heller ingen lov, at kvinnen må tilhøre den eller den.
22. I det nye livet bestemmer mennesket selv hvem det vil gifte seg med og om det vil gifte seg; dette er ikke bestemt.

23. Gi akt på Skapelsens lov, som lærer, at mennesket i et nytt liv ikke har noen minner om det forrige livet, som gjør at deres spørsmål faller bort.
24. Enda så lenge er det bare profetene som har minner fra tidligere liv, etter som de følger Skapelsens lover og således lever i visdom.
25. Men da dere og det jødiske folket kommer til å leve i åndelig mørke i lang tid, skal kunnskapen og åndens visdom forbli skjult for dere.
26. Andre folk kommer å heve seg over dere, og således åndelig utvikle seg å lyde Skapelsens lover.
27. Altså kommer andre folk til å være dere overlegne i ånden og utvikle høy visdom, slik at mange blant dem snart kommer til å være som profetene, og kunne erindre seg tidligere liv.
28. Men dere og folket Israel kommer lenge til å forbli fattige i ånden, og følgelig drive omkring i åndelig mørke,
29. For når de har tatt på seg denne straff, skal de også bære det."
30. Og når menneskene hørte dette, ble de sjokkert og meget redde.

Det viktigste budet

31. Men da farisèerne fikk høre, at Jmmanuel hadde stengt munnen på sadukeerne, samlet de seg og rådslo.
32. Og en blant dem, en skriftlærd, testet ham og spurte: "Jmmanuel, hvilket er det viktigste budet i loven?"
33. Men han talte og spurte: "Hvem sin lov mener du? Tenker du på keiserens lov, eller tenker du på Guds lov, eller tenker du på Skapelsens lov?"
34. Men den skriftlærde sa: "Jeg tenker på alle de tre sine lover."
35. Men Jmmanuel sa: "Det høyeste budet i Skapelsens lov er denne: Treng frem til kunnskapens visdom, slik at du klokt kan følge Skapelsens lover.
36. Men det høyeste budet i Guds lov er dette: Du skal respektere Gud som herskeren over de tre menneskerasene og etterkomme hans lov, for han er de tre rasenes viishetskonge.
37. Men det høyeste budet i keiserens lov er dette: Du skal være keiserens underdanig og lyde hans lover og gi ham tiende, for han er herskeren over folket.
38. Disse er de tres fornemste og viktigste bud, i henhold til sin art.
39. Men det andre er dette, og det er likeverdig det første: Kun Skapelsen skal du kalle Allmakten, for bare den er bestående og tidløs;
40. For Gud og keiseren er forgjengelige, men Skapelsen er uforgjengelig.
41. På disse to bud henger hele loven og profetene.
42. Guds lover og keiserens er menneskelige lover, som skal holde rett og orden blant menneskene.
43. Men Skapelsens lover er livets og åndens lover; de er således uforgjengelige og evige.
44. Men også menneskets ånd er forgjengelig, for hvordan skulle Skapelsen selv kunne opphøre?
45. Selv om mennesket dør lever ånden videre, og den forlater denne siden og går over til den andre siden, der den fortsetter å samle kunnskapens visdom.
46. Jo større viishet ånden har nådd frem til, i høyere grad bestemmer den selv over sin fremtid, slik at den avgjør sin tilbakekomst og sin kommende virksomhet.
47. Og slik som også jeg er en profet og kjenner fremtiden, så sier jeg dere, at jeg skal vende tilbake som Guds stedfortreder, og da skal jeg refse alle dem som lever etter feilaktige lærer og forakter åndens visdom."
48. Og da farisèerne nå var samlet, spurte Jmmanuel dem og sa: "Hva tror dere om meg, hvems sønn skulle jeg være?"
49. De sa: "Davids sønn."
50. Han sa til dem: "Hvordan kan jeg være Davids sønn, da han er død for lenge siden og jeg er avlet av vaktengelen Gabriel?"
51. Og har dere da ikke lest, at David kalte meg en herre, da han sa:

52. Herren har sagt til min herre: Sett deg på min høyre side, til jeg har lagt dine fiender under dine føtter, for du er min fostersønn og min etterfølger.

53. Siden David kalte meg herre, hvordan kan jeg da være hans sønn?"

54. Og ingen kunne svare ham et ord, men i hemmelighet sa de: "Han spotter Gud og profetene. La oss forsøke å fange ham og drepe ham, for han medfører også fare for vår stand, da vi ikke kommer til å bety noe mer for folket."

KAPITTEL 24

Mot de skriftlærde og farisèerne

1. Og Immanuel talte til folket og disiplene og sa: "På profetenes stoler sitter de skriftlærde og farisèerne.

2. Alt hva de nå må si dere, gjør det ikke og hold det ikke, men dere skal heller ikke etterligne deres gjerninger.

3. De lærer dere falske lærer som de og deres forfedre har forfalsket for å kunne nyte av dem.

4. De binder tunge byrder og legger dem på menneskenes skuldre, men selv vil de ikke berøre dem med en finger.

5. Alle sine gjerninger gjør de for å bli sett av folket.

6. De gjør sine bønnenremser brede og duskene på sine klær store.

7. De sitter gjerne fremst ved bord og i synagogene.

8. Og ser gjerne, at man hilser på dem på torget og at menneskene kaller dem for mestere.

9. Men dere skal ikke la dere bli kalt for mestere, før dere har lært å kjenne kunnskapens visdom.

10. Og dere skal ikke la dere kalles lærere, før dere følger Skapelsens lover.

11. For den som lar seg kalles mester og lærer, og ikke besitter kunnskapens visdom, han kommer å bli beskyldt for løgn.

12. For den som med urett opphøyer seg, han skal fornedres; og den som med urett fornedrer seg, han skal foraktes.

13. Den som er stor i ånden, han skal kalle seg stor; og den som er liten i ånden, han skal kalle seg liten; og den som er middels i ånden, han skal kalle seg middels.

14. Det er uklokt og dumt av mennesket, å la seg kalles større eller mindre enn det er.

15. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som stenger av det åndelige fremskrittet for menneskene. Dere selv skal ikke så lett oppnå det, og de som vil nå det, de hindrer dere gjennom falske lærer.

16. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som sluker enkenes hus og for syns skyld forretter lange bøtter. Derfor skal dere leve desto lengere i åndelig mørke.

17. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som drar gjennom land og over hav for å vinne en tilhenger av jødedommen; og når han har blitt det, gjør dere ham til et barn av ufornuft og uforstand, som slaver under falske lærer, dobbelt så mye som dere selv.

18. Ve dere, blinde ledere av en falsk lære, når dere sier: Om noen sverger ved tempelet, gjelder det ikke; men om noen sverger ved gullet i tempelet, det binder ham.

19. Dere narrer og blinde, dere som er den ondes avkom, hvorfor lar dere folk sverge, når dere vet at eden ikke er bindene, men er en meningsløs handling.

20. Eller: Om noen sverger ved alteret, gjelder det ikke; men om noen sverger ved offergaven, det binder ham.

21. Dere blinde og falske lærere; med hvilken rett krever dere eller avlegger dere en ed, tross at Skapelsens lover sier, at ingen ed skal sverges. Talen skal alltid være ja, ja eller nei, nei.

22. Derfor: Den som sverger ved noe på jorden eller i universet, han sverger ved noe forgjengelig, som ikke har bestående. Og således har en ed heller ikke noe bestående.

23. Men den som sverger ved Skapelsen eller dets lover, han sverger ved noe, som han ikke har makt over. Og således har ikke heller en ed noe bestående.

24. Derfor: Den som sverger ved noe over hodet, han krenker sannheten og sitt ord og bringer det i tvilsomhet.
25. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som gir tiende av mynte, dill og kummin, men utelater det viktigste i loven, nemlig fri rett til kunnskap og Skapelsens sannhet.
26. Ve dere, blinde ledere av en flokk av blinde, når dere sier: Dette skal man gjøre, og det der skal man ikke la være; for dere sprer jo en falsk lære.
27. Dere blinde ledere, som siler mygg og svelger kameler, som dere ikke er i stand til å smelte.
28. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som holder begrene og skålene rene utenpå, men innvendig er de fulle av rov og lyster.
29. Dere blinde, dere skriftlærde og farisèere, dere hyklere og fordreiere av sannheten, rengjør først det som er inni begret, så skal også det som er utvendig bli rent.
30. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, dere er liksom blekte graver, som virker vakre utvendig, men som innvendig er fulle av stank og dødes ben og skitt.
31. Så også dere: Utad virker dere foran menneskene som å være fromme og gode, men innvendig er dere fulle av hykleri og falskhet og lovbrudd.
32. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som reiser gravsteiner til profetene og smykker de rettferdiges graver og sier:
33. Om vi hadde levd på våre fedres tid, så skulle vi ikke vært medskyldige til profetenes blod.
34. Ve dere, skriftlærde og farisèere, dere hyklere, som i hemmelighet kaller til dere de døde fra vanlig folk, for å tale med dem, og dere tror på dem,
35. Men disse uttaler bare sin mening om det, som de allerede i livet hadde en feilaktig oppfattelse om.
36. Dere er altså ikke store nok, for å kunne kalle til dere slike døde, som er vise, og som kan si dere sannheten.
37. Således gir dere selv beviset på, at dere er barn til dem, som har drept profetene og forfalsket deres lærer.
38. Nåvel, fyll da også deres fedres mål, så skal dere i ufornuft avslutte deres liv, og dere vil få det vanskelig å lære det i fremtiden.
39. Dere ormer og huggormers avkom, hvor store vil dere ikke være i ånden, tross at dere ikke eier forstand?
40. Men over dere skal komme alt det rettferdige blod, som gjennom dere har blitt utgytt på jorden, alt i fra den første profeten, som deres fedre og forfedre myrdet, enda til Sacharias, Barachjas sønns blod, ham som dere drepte mellom tempelet og alteret, men også alt det blod som i fremtiden utgytes for deres skyld.
41. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt sånt skal komme over dere og over deres slekt og enda langt inn i en fjern fremtid."

KAPITTEL 25

Profetien

1. Og Jmmanuel gikk ut av tempelet, og hans disipler trådte frem til ham og ba ham, at han skulle vise dem tempelbygningen .
2. Men han sa til dem: "Ser dere ikke alt dette? Sannelig sier jeg dere: her kommer det ikke til å finnes en stein ovenpå en annen, som ikke brytes i stykker,
3. For det jødiske folket handler urett mot livet og det krenker sannheten, og de har bygd opp denne byen på menneskeblod.
4. Gjennom rov og mord har de lagt beslag på dette landet, og drept sine venner, som man drakk vin med.
5. Således har de forrådet sine egne venner og myrdet dem for egen vinnings skyld. Men samme skjebne kommer også til å ramme dem selv."

6. Og da han satt på oljeberget, trådte hans disipler frem til ham og sa: "Si oss når dette kommer til å skje, og hvilke tegn vil bli gitt."
7. Men Jmmanuel svarte og sa: "Se til, at ingen villfarer dere!"
8. For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Jmmanuel! Og de skal føre mange vill.
9. Mennesker skal høre om krig og krigslarm, som de skal se men ikke bli forskrekket av. For dette må skje, men dette er enda ikke slutten.
10. For et folk kommer å reise seg mot et annet, og det ene kongeriket mot det andre, og det skal bli tider av stor nød, jordskjelv og oversvømmelser flere steder.
11. Alt dette er begynnelsen på fødselssmertene.
12. Snart utleveres mennesker med kunnskap, de plages og drepes. Og de skal hates på grunn av sin viishet og sannheten i sin lære.
13. De mangfoldige kultene kommer å reise seg mot hverandre, så blod kommer å flyte i store mengder.
14. Da skal mange rammes av angst og forråde hverandre seg imellom og hate hverandre, ettersom de har forblitt små i ånden.
15. Og ettersom utroheten tar overhånd, kommer kjærligheten hos mange mennesker å kjølnes.
16. Og hat kommer å herske over verden, og det onde skal regjere.
17. Men den som holder fast ved sannheten den skal herde ut.
18. Og denne lære skal prekes i hele verden til alle folks kjennskap, og siden kommer slutten.
19. Når menneskene kan se den forferdelige ødeleggelsen ved byen Jerusalem, som det allerede er snakket om gjennom profetene, da skal slutten komme.
20. Den som ved denne tiden er i det jødiske landet, han må flykte opp i fjellene.
21. Og den som er på taket stiger ei ned, for å hente ut noe i sitt hus;
22. Og den som er på feltet skal ikke vende tilbake, for å hente sin frakk.
23. Men ve de havende (gravide) og spedbarna ved den tiden, for de skal plages og omkomme. Og de skal være mange.
24. For snart kommer en stor katastrofe til å inntreffe, hvis like ikke har forekommet siden verdens begynnelse, og som ikke heller kommer tilbake.
25. Og om ikke disse dagene skulle avkortes, så skulle ikke noe menneske kunne overleve, men for ånden og viishetens skyld skal dagene avkortes,
26. Og for de menneskenes skyld, som tjener sannheten og lovene.
27. Men det kommer til å bli gråt å tenners gnissel når den tiden kommer; på grunn av menneskenes ufornuft, deres grådighet og lysters skyld.
28. Metalliske maskiner kommer de til å bygge. De skal finnes i luften, til havs og til lands, og innbyrdes skal folk utrydde hverandre,
29. Og ut av de metalliske maskinene slynger de tunge prosjektiler over land og byene,
30. Og ild frigjøres ut av prosjektilene, og verden forbrennes, slik at ikke mye skånes.
31. Livets grunnsteiner legger de inn i prosjektilene, slik at de dermed utvikler den drepende ilden.
32. Og om ikke himmelsønnene ved den tiden skulle komme for å sette stopp, så sannelig sier jeg dere, da skulle ingen mennesker overleve.
33. Og menneskerasene ved den tiden utgjør ti ganger fem hundre millioner mennesker, så kommer altså to deler av dem til å dø og bli utryddet.
34. Slik i følge loven, ettersom menneskene har brutt mot den.
35. Om det siden ved den tiden sies til menneskene: Se, her er denne Jmmanuel! Så skal dere ikke tro på det.

36. For mang en falsk Jmmanuel, og mange falske profeter skal fremtre og gjøre store tegn og under, slik at - om det hadde vært mulig - til og med de vise og kunnskapsrike skulle kunne føres vill.
37. Se, dette har jeg allerede tidligere sagt dere.
38. Derfor, om de sier: Han er i ørkenen! Så skal mennesket ikke gå dit ut, eller om de sier: Se, han er på kammeret! Og de skal ikke tro.
39. For på en slik måte kommer jeg med sikkerhet å vende tilbake ved den tiden, at jeg lar meg kjennes:
40. Slik i følge loven, og slik kommer det til å bli.
41. For sånn som lyset lyser opp fra dets begynnelse til dets slutt, slik blir også min tilbakekomst blant herskere av himmelsønner, hos hvilke jeg ved den tiden har mitt liv.
42. Alle tiders mennesker bør være klar over: Der åtslet er, der samler gribbene seg. Slik at de må passe seg for dem.
43. Men straks etter den tidens kaos kommer sol og måne og miste sin glans, og stjernene faller fra himmelen, og himmelens krefter svikter.
44. Himmelen system har blitt forstyrret gjennom dåraktig utviklet vold av menneskene, de, som da lever der med grådighet etter makt og begjær.
45. Men kort tid deretter kommer det til å dukke opp et tegn på himmelen. Og straks kommer alle menneskeraser å jamre seg, og de skal se himmelsønnene blant himmelens skyer, de, som med stor kraft og strenghet skal angripe ufornuften.
46. Ettersom Gud er herskeren over de tre menneskerasene, kommer han å la rettferdigheten skje blant dem, gjennom sine stedfortredere.
47. Hos Gud er mennesket ansvarlig for sine handlinger, og Han er hersker over det; derfor må hans lover følges, og han må aktes som den største av alle viishetskonger.
48. Derfor skal han sende sine vaktengler med syngende basuner og la dem samle hans lojale fra de fire vinder, og fra jordens ene ende til den andre.
49. Lær av en ligning om fikentreet: Når dets gren akkurat slår ut og det kommer blad, vet dere at sommeren er nær.
50. Slik er det også for den tidens mennesker: Når de ser alt dette, da vet de hva som står for døren.
51. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Slik kommer det å bli. Og denne rase kommer ikke til å forgå før enn alt dette er hendt.
52. Himmel og jord kommer til å forgå, og slik også universet, men mine ord kommer ikke til å forgå, for det er sannhets ord i henhold til Skapelsens lover.
53. Den dag og den stund, da alt dette skal hende kjenner ingen, ikke heller Guds vaktengler, og ikke heller jeg, Jmmanuel, men bare Gud, som besitter den største visdommen.
54. Han er hersker over disse menneskerasene, og Ham tilkommer en ære og lov, slik som han også ærer og priser Skapelsen, som er over Ham.
55. Om mennesket altså ærer og priser Gud, og over Ham kun erkjenner Skapelsen, som det aller høyeste, så gjør det i sannhet rett."

KAPITTEL 26

Bud og lover

1. Ettersom Skapelsens lover gjelder, og også Guds lover, skal de også følges og holdes i hevd.
2. Da Skapelsens lover er åndens lover, er også Guds lover for orden og liv.
3. Gud har også bestemt lover og forskrifter som rettesnor for livet.
4. Således er gjeldende bud og lover den vei, som mennesket skal gå, i visdom og klokhet, slik at det må bli rettferdig.

5. Når Skapelsens lover og Guds lover følges, så behøver mennesket ikke selv ta frem noen som helst andre lover.
6. Skapelsens lover og Guds lover skal gjelde som de sanne lovene, som altså må følges, for kun de gjelder.
7. Men om mennesket avviker fra disse lover, så skaper det egne lover, som er ulogiske og feilaktige.
8. Da mennesket er svakt i ånden, er også de lovene det tar frem uten kraft og like med vranglære.
9. Om mennesket tillater seg å forakte Skapelsen og Guds lover og bud, så blir det således tvunget til å skape seg egne lover, hvilke dog er fulle av feil; de leder alle til forvirring.
10. Menneskelige lover og bud føder mord og ondskap, og det onde brer seg og tar overhånd, slik at mennesket ikke lengere kan ha kontroll over det.
11. Lover og bud har da kun verdi, om de er fremkommet av visdom og altså er logiske.
12. Men logikken forutsetter viishet og innsikt.
13. Menneskelover og Menneskebud er uten kraft om de ikke er grunnet på Skapelsens lover, liksom også Guds lover er grunnet på disse, de som Han i sin viishet har stiftet.

Tankespråk om viishet

14. Sannelig sier jeg dere: Visdom må være innlært ut fra Skapelsens lover, som mennesket vil oppfatte og forstå gjennom naturen.
15. Men om mennesket ikke tenker og søker, da vil det ikke være i stand til å nå frem til visdom, og det forblir en narr.
16. De vise jamrer seg ikke over tapte ting, og ikke over de døde eller det som har skjedd tidligere.
17. Men narrene gråter over ting, som ikke er verd å gråte over, slik at de dermed forstørrer sine bekymringer og øker nøden og elendigheten.
18. Den som har nådd frem til visdom i rikt monn, og lever i henhold til lovene, han tillater ikke at noe skapt utsettes for en aldri så liten lidelse, om det er uten feil.
19. En narr og en dåre, som ikke behersker sine sanser, betrakter skader som fordeler og fordeler som skader, og tror at stor lidelse er glede.
20. Derfor, at menneskene ikke følger visdommen og ikke søker kunnskap og ikke forstår lovene, så fødes i dem ufornuft og laster.
21. De vanerede, de dumme, de surmulende, de grådige, de gemene, de råde og de rasende, alle skades de slik, at de blir svakere i ånden.
22. Om mennesket daglig på passende måte mottar kun en liten del av visdom i sin ånd, så vokser det, liksom månens foranderlige lys under den lysere delen av månedden.
23. Viishet er menneskets høyeste gode, og opphavet til viljen og kontrollen over kjærlighet og lykke, men alt dette er meningsløst uten åndens kraft.
24. En narr, som venter på skjebnen og slår seg til ro uten å være virksom, han går mot skam og skade, liksom en leirkrukke som ikke er brent som blir lagt i vann.
25. Den som passer på en melkeku får stadig melk; den høster også rikelig med frukt, som pleier visdommen og utnytter den gjennom åndens kraft.
26. Enhver av Skapelsens lover bør man legge merke til, og har man funnet den skal man ta den til seg og leve etter den, for lovene er den største visdommen.
27. Det finnes ikke noe øye, som måler seg med visdommen; ikke noe mørke, som måler seg med uvitenheten; ingen vold, som måler seg med åndens styrke, og ingen terror, som måler seg med det åndelige armod.

28. Det finnes ingen høyere lykke enn visdommen, og ingen bedre venn enn kunnskapen, og ingen annen befrier enn åndens kraft.
29. Den som besitter forstanden, må forstå min tale, slik at den blir vis og kunnskapsrik.

Saulus vranglære

30. Men da Jmmanuel hadde avsluttet sin tale, se, da trådte det frem til ham en mann som het Saulus, og han sa:
31. "En ny lære preker du, og den er meg fremmed fra første begynnelse. Dum synes meg den, og også din ånd synes meg å være forvirret."
32. Men Jmmanuel sa: "Hvorfor sier du meg, at jeg skulle være forvirret i ånden, når det er du selv som er forvirret i ånden.
33. Sannelig sier jeg deg: Så sant som at du er Saulus og forfølger meg og mine disipler for min læres skyld, så kommer du til å få forandret din oppfatning.
34. Heretter skal du siden hete Paulus, og dra ut i alle vindretninger og gjøre bot, for at du har kalt min lære falsk, og min ånd forvirret.
35. Men du kommer også å dra på deg stor skyld, fordi du gjennom din uforstand oppfattet min lære feil, og også preker den feilaktig.
36. Din tale skal bli villedende, og verden i alle vindretninger skal bli underkastet og slaver under den falske læren.
37. Således kommer du med din falske lære å la hellenernes land å bli undertrykt av en ulykkesbringende sekt, og også kommer du til å la dem kalle meg "den salvede".
38. For din uforstand skyld kommer man å kalle meg Jesus Kristus, som betyr den salvede.
39. Og for din uforstand skyld skal det flyte menneskeblod gjennom dette navn, så mye, at kar ikke kan romme det.
40. Enda forfølger du meg og mine disipler for min læres skyld, men snart kommer den tiden, du forandrer mening.
41. Når du treffer meg på nytt og tror at du har et gjenferd foran deg.
42. Sannelig sier jeg deg: Liksom mange andre - kommer du til å ha stor skyld i, at mine lærer blir forfalskede, og menneskene bygger opp falske kulter.
43. Men du kommer til å være grunnsteinen til den ufornuft, som leder til, at man skal kalle meg "Jesus Kristus" og "Frelseren" i en falsk kult."
44. Og Jmmanuel blev vred, grep en kjepp og jaget bort Saulus.
45. Men Saulus slo seg sammen med farisèer-sønnen Juda Iharioth og de rådslo om, hvordan de skulle kunne fange Jmmanuel og overlevere ham til bødlene, for hele hans sinn glødet av hevnløst.

Å drepe seg selv

46. Men da Saulus hadde gått derifra, kalte Jmmanuel sammen sine disipler og talte til dem og sa: "Dere vet, at om to dager er det påske, og jeg skal utleveres til domstolen, slik at jeg blir korsfestet, som er bestemt, så jeg skal lære av det.
47. Men min forræder kommer å være Juda Iharioth, farisèer sønnen, for hans sinn trakter bare etter gull og sølv, gods og eiendeler.
48. Så han kommer til å forråde meg for tretti sølv mynter, ettersom han er ført vill av sin fars eiebegjær.
49. Men hans glede over sølv myntene kommer ikke å bli langvarig, for hans sinn er vaklende og foranderlig, slik at han snart vil kjenne, at skyld hviler på ham.
50. Men da Juda Iharioth har mistet motet og er deprimeret, kommer han til å legge sitt belte rundt halsen og henge seg i en gren.
51. Sannelig, sannelig sier jeg dere; Selv om Juda Iharioths selvmord synes rett, så er det dog urett.

52. For visselig eier mennesket en fri vilje over seg selv, men det har ingen rett til å bestemme over sitt liv eller sin død.
53. Lovene foreskriver, at mennesket skal leve sitt liv til dets slutt, slik at dets ånd på denne måten fullbyrdes.
54. Men går det rettferdigheten i forveien gjennom selvmord, så avviker det fra loven, og bryter mot Skapelsens plan, og også Skapelsens lov.
55. Innse ut av dette, at mennesket har ingen rett å bestemme over det egne livet og sin egen død.
56. Det har bare rett over måten å leve, men ikke over selve livet, og heller ikke over døden.
57. Så sier lovene, at det finnes ingen hensikt eller tilfelle, da et selvmord er forsvarlig.
58. Og ikke heller skal et selvmord få utføres gjennom en tredje hånd, det vil si gjennom en leid morder og barmhjertighets morder.
59. Hvor mye skyld et menneske enn samler på seg, og hvor stor lasten og byrden enn er, så har det enda ikke noen gang rett til å selv bestemme over sin død.
60. Om enn Juda Iharioth altså begår en stor forbrytelse, får han enda aldri ta seg retten, å bestemme over sitt liv og sin død.
61. Enhver skyld og en hver feil er en vei til erfaring og innsikt, hvor ånden fullbyrder seg.
62. Men om mennesket flykter unna en skyld eller en feil gjennom selvmord, så går det glipp av innsikter, og det må da erfare dem i et annet liv.
63. Men dermed forlenges utviklingsforløpet for åndens fullkommenhet, hvilket ikke er Skapelsens vilje.
64. Selvmord er på en eller annen måte feighet, og det krenker også Skapelsens lover."

KAPITTEL 27

Disiplenes opprørhet

1. Men da Jmmanuel hadde avsluttet denne tale, ble disiplene opprørt og sa: "Hvorfor fanger vi ikke Juda Iharioth og steiner ham, slik at han ikke kan forråde deg?"
2. Men Jmmanuel ble da vred og sa: "Forstår dere ikke, hva jeg har forutsagt til dere, at jeg skal bli korsfestet, så jeg vinner en bestemt erfaring?"
3. Hvordan kan dere tillate dere å ville forakte lovenes bestemmelser, når det er så bestemt?
4. Slik som jeg går min vei, slik kommer et hvert menneske å bli tvunget til å gå sin vei.
5. Sannelig sier jeg dere: Om jeg ikke skulle følge min bestemmelse, hvordan skulle jeg da kunne utføre min oppgave, som kommer til å føre meg til India?
6. Dere motløse og tvilere: Hvordan har jeg ikke forsøkt å lære dere sannheten, og enda så innser dere den ikke.
7. Hvorfor skulle det da kunne være så vanskelig å begripe, at dere kommer til å forfalske min lære etter min bortgang, og spre den for alle vinder som feilaktig lære og falsk bevegelse.
8. Slik at verden i alle vindretninger skal ledes vill og gjenlyde av en uriktig læres forkynnelse.
9. Mange av dere skal bære skylden for, at menneskene ikke blir klar over sannheten, slik som jeg dog har lært dere den.
10. Sterk gjenklang kommer dere å møte i verden for deres falske lærer, de som dere sprer,
11. Tross at dere ikke har forstått mine ords visdom og sannheten i mine lærer.
12. Dere er slått av blindhet, liksom folket, slik som profetene har forutsagt om denne menneskerasen.

13. I og med at jeg har oppfylt min misjon hos denne menneskerase, og ikke kunne lære den innsyn, ettersom den tenker mot fornuften,
14. Så gir jeg meg også herifra, til de begge andre menneskerasene i Norden og Østen, for også de skal tilbys sannhetens lære.
15. Liksom denne rase står under Guds ledelse, så står også de to andre under Ham, for Han er de tre menneskerasenes hersker.
16. Som Guds profet har jeg blitt sendt hit i henhold til hans vilje, for å undervise de tre menneskerasene i den nye læren.
17. Altså må jeg gå min vei, slik som det er bestemt av Gud, så jeg tjener Hans vilje og Hans lover, liksom Gud selv tjener Skapelsens lover."

I Betania

18. Og Jmmanuel avsluttet sine tale og begav seg i vei til Betania, til Simons hus, den spedalske.
19. Se, da trådte en kvinne frem til ham, som hadde et glass med dyrebart vann, og hun strøk det på hans hode, da han satt til bords.
20. Men da hans disipler så dette, ble de vrede og motvillige og de sa: "Hva skal det være godt for, dette sløseri?"
21. Dette vannet kunne ha blitt solgt dyrt, og gitt middel til de fattige."
22. Men da Jmmanuel hørte dette, irettesatte han kraftig sine disipler og sa: "Hva angår denne kvinnen dere? Mot meg har hun gjort en god gjerning, for hun tror på min lære og viser sin takknemlighet, for ingen ting er for dyrt for henne.
23. Denne kvinnen har blitt vis, og hun lever etter Skapelsens lover, derfor takker hun meg med det dyrebare vannet.
24. Men hennes takk skal bli bestående, og hennes handling skal bli omtalt i hele verden fra nå av.
25. Sannelig sier jeg dere: Der min lære prekes i hele verden, enten falsk eller sann, der kommer man også til å huske hva hun har gjort.
26. Men liksom minnet av henne holdes levende under lang tid, så kommer også en falsk anklage om at en av dere skulle ha forrådet meg også å bli husket.
27. I den tiden vi er til sammen her, smir farisèer-sønnen Juda Iharioth i Jerusalem onde planer mot meg, for å kunne forråde meg til yppersteprestene.
28. Mens vi er forsamlet her, spør han yppersteprestene hvor mange blodpenger de byr for meg.
29. Og tretti sølvmynt byr de ham, for at de skal kunne fange meg gjennom ham.
30. Mens de holder på å smi sammen dette komplottet, så forbereder de også onde planer mot en av dere, for å ha en skyldig foran folket.
31. Når farisèer sønnen Juda Iharioth på denne måten utleverer meg til bødlene, skal min disippel Judas Ischarioth bli utpekt som forræder.
32. Slik at det for folket skal hete: Se, disse villfarne er uenige innbyrdes, for den ene forråder den andre. Hvordan skulle da Jmmanuelns lære være sann?"
33. Men ettersom farisèer sønnen Juda Iharioth og min disippel Judas Ischarioth har nesten identiske navn, så kommer yppersteprestenes løgn til å lykkes helt fra begynnelsen."

Det siste måltidet

34. Men det hendte under det usyrede brødets første dager, at Jmmanuel sa til sine disipler. "Gå inn i byen til noen, og si ham: Jmmanuel vil si deg: Jeg vil feire en siste måltid hos deg til sammen med mine disipler, for se, påsken er nære forestående."
35. Og disiplene gjorde som Jmmanuel hadde befalt; og de forberedte måltidet.
36. Og da de satt og spiste sa han: "Se, den tid er nære, da jeg må ta på meg den tunge byrden.
37. Jeg skal i sannhet gjennomgå det, som profetene har skrevet om meg;

38. Men dog skal jeg bare være halvdød og utstå store smerter, men bekymre dere ikke om meg, og vær ikke redde.
39. Sannelig sier jeg dere: Fra og med nå skal jeg ikke drikke av vinstokkenes viner eller spise av brødet enda frem til den dag, da jeg atter spiser og drikker med dere.
40. Når jeg er oppstanden fra halvdøden, etter å ha ligget i tre dager og tre netter i graven."
41. Men da de spiste, tok Jmmanuel brødet og brøt det og ga det til disiplene og sa: "Ta og spis; Kroppen behøver næring i nød og sorg også."
42. Og han tok kalken, gav dem den og sa: "Drikk alle sammen ut av den; Strupen tørster også en kald og regnfull dag.
43. Sannelig sier jeg dere: Ikke sulter og tørster den vise etter alle mulige ting, på grunn av det som må skje.
44. Men en narr sulter og tørster av ufornuft og sinne mot det som ikke kan unngåes.
45. Og sannelig sier jeg dere: Ettersom dere ikke forstår mine ord, og derfor tar anstøt,
46. så kommer dere i denne natt å irritere dere på meg, da deres forstand enda ikke alltid er opplyst av kunnskap.
47. Men da jeg står opp fra graven, vil jeg gå foran dere til Galilea, for at dere skal innse sannheten i mine ord.
48. Visdom har jeg lært dere og sannheten, men dere er enda tvilende og tror meg ikke.
49. Dere nedtrykte og av liten tro; hvor forskrekket og forvirret skal dere ikke bli, når jeg atter møter dere etter halvdøden!"
50. Men Petrus svarte og sa til ham: "Selv om alle andre irriterer seg på deg, så kommer aldri jeg til å gjøre det."
51. Men Jmmanuel sa til ham: "Sannelig sier jeg deg: Du er den verste, for i denne natt, før hanen galer, skal du tre ganger ikke ville vedkjennes meg."
52. Og Petrus nektet og sa: "Aldri skal det skje. Og om jeg så må dø med deg, så skal jeg aldri fornekte, at jeg kjenner deg."
53. Og det samme sa alle hans disipler, og de trodde ikke hans ord.

KAPITTEL 28

I Getsemane

1. Da de siden forlot huset i Jerusalem, gikk Jmmanuel med sine disipler til Getsemane, som tilhørte en mann, som var vennlig innstilt til Jmmanuel.
2. I den store hagen sa han til sine disipler: "Sett dere her, mens jeg går for å egne meg til mine tanker."
3. Og han tok med seg Petrus og de to sønnene til Sebedeus og begynte å sørge og tvile, for han var engstelig.
4. Og han sa til dem: "Se, riktig nok er jeg vis og har en omfattende kunnskap, men enda er jeg engstelig for det som skal komme, for det er typisk for mennesket.
5. Mitt sinn er bedrøvet inn til døden; bli derfor hos meg og våk over meg, slik at jeg ikke føler meg alene,
6. For det er letter å bære en lidelse når man er to eller tre, heller enn å være alene.
7. Om Gud vil, må denne kalk gå meg forbi, dog ikke som jeg vil, men må hans vilje skje, for Han har bestemt det slik for meg."
8. Men da han talte slik, kom Judas Ischarioth til dem og sa: "Hør hva jeg har å si: Der borte ved bymuren foregår det ting under murens skygge, hvor jeg nettopp så avskjernet lys."

9. Men Jmmanuel sa: "Det er nok håndlangerne som Juda Iharioth leder, for i hemmelighet har han fulgt etter oss hit, for å forråde meg."
10. Og han gikk bort et stykke, falt ned på sitt ansikt og gråt og sa: "Om det er mulig, måtte denne kalk gå meg forbi; dog ikke som jeg vil, men skje lovens bestemmelse, slik at jeg kan bli opplyst i denne hemmelighet."
11. Og han kom tilbake til sine disipler og fant dem sovende og sa til Petrus: "Kan dere ikke våke en time med meg, så jeg slipper å være alene i min tunge stund?"
12. Våk og vær stor i ånden, slik at dere ikke blir utsatt for fristelse! Ånden er nok villig, men kjødet er svakt."
13. En andre gang gikk han igjen bort, falt ned på sitt ansikt og sa: "Om det ikke er mulig, at denne kalk går meg forbi, så drikker jeg den, for å bli opplyst i denne hemmelighet, og fullføre min oppgave i fjerne land."
14. Og han kom tilbake, og igjen fant han disiplene sovende, og bare Judas Ischarioth våket med ham.
15. Og så forlot han dem og gikk enda en gang bort og falt ned på sitt ansikt for tredje gang og gråt bittert og sa: "Hvor engstelig er jeg ikke, tross at jeg vet, at jeg må gå den veien som er bestemt for meg."
16. Hvor villig er ikke ånden, og hvor svakt er ikke kjødet, som frykter smertene."
17. Og han skalv i hele kroppen, og dråper av blod rant fra hans årer på grunn av hans frykt.
18. Rød i ansiktet kom han til sine disipler og sa til dem: "Vil dere sove eller hvile, eller vil dere vake med meg? Se, tiden er kommet, da jeg skal utleveres i hendene til håndlangerne."
19. Stå derfor opp og la oss gå. For se, bødlene kommer."

Tatt til fange

20. Og mens han enda talte, se, da kom Juda Iharioth, farisèer sønnen, og med ham en stor skare folk med sverd og stenger, fra yppersteprestene og folkets eldste.
21. Og Juda Iharioth hadde gitt dem et tegn og sagt: "Se, jeg smigrer ham og fører ham bak lyset, som om jeg skulle angre mitt liv."
22. Som tegn på falsk smiger gjelder et kyss. Og se, den som jeg kysser, den er det; grip ham."
23. Og øyeblikkelig trådte han frem til Jmmanuel og sa: "Vær hilset du, mester, som får meg til å angre mitt gamle liv, slik at jeg fra nå av, vil følge din lære."
24. Og straks rørte han ved Jmmanuel og kysset ham.
25. Men Jmmanuel sa til ham: "Min venn, hvorfor har du kommet til meg for å fortelle en løgn, for i ditt sinn brenner forræderiet."
26. Da trådte håndlangerne frem til dem, og de la hendene på Jmmanuel og grep ham.
27. Og se, en i skaren forandret raskt sitt sinn og holdt med Jmmanuel, for han kjente anger.
28. Han rekte ut sin hånd og dro sitt sverd og slo etter en av yppersteprestenes tjenere, og hogg av ham et øre.
29. Da sa Jmmanuel til ham: "Stikk tilbake sverdet på sin plass, for den som tar til sverd uten å være i nød, han skal drepes av sverd."
30. Eller mener du, at jeg ikke kunne ha flyktet før deres skare kom?
31. Men hvordan kunne jeg ha gått min vei, om jeg hadde gjort dette mot dem?
32. Og denne ene vendte seg bort og gråt, og han sprang derifra og var aldri mer å se.
33. Men etterpå sa Jmmanuel til skaren: "Dere har gått ut som til en morder, med sverd og stenger, for å fange meg."
34. Det hadde dog vært en enkel sak for dere å fange meg i byen, har jeg ikke daglig sittet i tempelet og har jeg ikke undervist, og dere har ikke grepet meg.
35. Dere hyklere, dere må ha vært redde for folket, derfor kommer dere til meg som tyver om natten, for å kunne kaste meg i fengsel i mørke og utenfor syne av folket.

36. Sannelig sier jeg dere: Mørket skal bli lys, og i alles munn skal det snakkes om deres gjerning, slik at dere blir brennmerket for lang tid fremover."

37. Men da tok Simeon til orde og sa: "Så dum din tale er og full av løgner, for hvorfor skulle vi være redde for folket?"

38. Falskheter har du lært folket og kalt våre lover løgnaktige, hvorfor du må straffes.

39. Nok har du tenkt over, hvorfor man ikke fanger deg og har ført deg for retten, men du har tatt feil om dette,

40. For en blant dem som var med deg, hadde ikke samme mening som deg, og han forrådet deg for tretti sølvmynt. Nemlig Judas

Ischarioth."

41. Men Jmmanuel svarte og sa: "Sannelig sier jeg deg: Det kan nok lykkes deg foran folket å beskyldes Judas Ischarioth for forræderiet mot meg, men sannheten skal komme frem og være i en hver manns

munns.

42. At Judas Ischarioth ikke er min forræder, men din sønn, Juda Iharioth, som bærer sin farisèer fars navn."

43. Da ble Simeon Iharioth, farisèeren, rasende, gikk frem til Jmmanuel og slo ham med knyttneven i ansiktet, da han fryktet hans ord.

44. Men da dette hendte, forlot disiplene Jmmanuel og flyktet.

45. Men de, som hadde grepet Jmmanuel, førte ham til ypperstepresten Kaiphas, der de skriftlærde, farisèerne og folkets eldste hadde samlet seg, for de ville dømme ham.

Jmmanuel foran det høye råd

46. Men yppersteprestene og det høye rådet søkte falske bevis mot Jmmanuel, for å kunne drepe ham.

47. Og enda mange falske vitner trådte frem, fant de dog ingen.

48. Til slutt trådte to frem og sa: "Han har sagt: At Gud ikke skulle være Skapelsen, men et menneske som du og jeg, og han sier også,

49. At han skal være født av en Guds vaktengel med navnet Gabriel."

50. Og ypperstepresten sto opp og sa til Jmmanuel: "Svarer du ingenting på det, som disse to vitner i mot deg?"

51. Men Jmmanuel tidde og lo mykt. Og ypperstepresten sa til ham: "Jeg sverger ved den levende guden, at du sier oss, at du skulle være født av engelen Gabriel, som er en Guds engel, slik som skriftene har bevart det."

52. Jmmanuel sa til ham: "Du sier det. Men jeg sier deg også, at Gud ikke er Skapelsen, men Han er Herren over de tre menneskerasene, som ble skapt gjennom hans vilje.

53. Gud har kommet ut i fra universets vidder, og har brakt verden under sin vilje. Og Han er den høyeste keiseren for disse tre rasene.

54. Hvor den ene er her i dette landet, den andre i Østen frem til India, og atter en annen i Norden, fra de hornbærende kongenes (de senere vikingers- o.a.) - land og frem til havet, der de isbelagte fjellene skyter opp av vannet.

55. Men det finnes syv menneskeraser, som bor i alle vindretninger, fra den ene enden av jorden til den andre.

56. Og Gud er også Herre over dem, om enn de tjener andre guder, som ikke heller er av denne jorden.

57. Men om dere holder Gud for å være Skapelsen, så tar dere feil, og krenker sannheten.

58. For som dere og jeg er mennesker, så er også Gud menneske, bare åndelig så mye høyere stående enn de rasene som Han har skapt.

59. Gud og Hans himmelsønner er av andre menneskeraser, som har kommet hit fra stjernene i sine metalliske maskiner.

60. Over Gud og Hans himmelsønner, som er vaktenglene, står Skapelsen,

61. For Skapelsen alene er den umålbare hemmelighet, som føder livet, og den står umålbart langt over Gud.

62. Innse sannheten i denne lære, slik at dere oppnår kunnskap og visdom i sannhet."
63. Da rev ypperstepresten i stykker sine klær i vrede og sa: "Han har spottet Gud, Skaperen. Hva behøver vi mere for bevis? Se, nå har dere hørt hans gudsbespottelse.
64. Hva synes dere han fortjener?" De svarte og sa: "Han er skyldig til døden."
65. Da slo de ham med knyttnever og spyttet ham i ansiktet.
66. Og noen slo ham bakfra og sa: "Si oss, store viishetskonge og du sønn av en himmelsønn, hvem er det som slår deg?"
67. Men Petrus hadde fulgt etter Jmmanuel og skaren og gjemte seg blant folk, som kikket gjennom portene og vinduene, - han så hva Jmmanuel gikk igjennom.
68. Men da trådte en pike frem til ham og sa: "Er ikke du en blant dem, som er disippel til denne Jmmanuel fra Galilea?"

KAPITTEL 29

Petrus benektelse

1. Men da Petrus ble spurt av piken, fornektet han det og sa: "Hvorfor beskylder du meg for ufornuft, for jeg forstår ikke hva du mener."
2. Men på grunn av pikens spørsmål ble han redd, og ville flykte fra plassen, for han fryktet for sitt liv.
3. Men da han gikk ut gjennom døren, se - da så en annen kvinne ham og hun sa til folket: "Også han var med guds-bespotteren fra Nasareth."
4. Men Petrus nektet for annen gang og hevet hånden til en ed og sa: "Sannelig, jeg kjenner ikke denne forvirrede mann."
5. Men da Petrus forlot huset, trådte de som sto der frem, og sa til ham: "Er ikke også du en av dem som tjener denne Jmmanuel? Du forråder deg, for din måte å tale på sier oss det."
6. Da tok han til ordet og spottet igjen Jmmanuel, og svor: "Jeg kjenner ikke til dette forvirrede mennesket, og ikke heller hans guds bespottende lære."
7. Men straks deretter gol hanen tre ganger, og da tenkte han på Jmmanuel's ord. Han ga seg i vei derfra og han gråt bittert.

Juda Iharioths selvmord

8. Men Juda Iharioth, Jmmanuel's forræder, var med i det rådet som ville drepe Jmmanuel.
9. Da han nå så hva som ble gjort i mot ham og hans ansikt var helt blodig, ble han rammet av vemmelse og han led sterkt.
10. I konflikt med seg selv tok han sin pengepung og kastet den foran yppersteprestene og de eldste i rådet og sa:
11. "Jeg har vært ond mot dette menneske, for mitt sinn traktet kun etter gull, sølv og eiendeler.
12. Jeg angreer dypt at jeg har utgytt uskyldig blod, for hans lære synes meg ikke falsk."
13. Men yppersteprestene og de eldste sa: "Hva angår det oss. Se, det du vil gjøre for å få orden på deg selv er din sak."
14. Men Juda Iharioth gråt og flydde derfra, og straks etterpå hengte han seg bakom bymuren på krukke-maker åkeren i en gren.
15. Men yppersteprestene tok sølvpengene og sa: "Det er ikke passende at vi legger dem i offerkisten, for det er blodpenger. Hva skal vi gjøre med dem?"
16. Men da kom en av de eldstes sønner og sa: "Jeg har fulgt etter Juda Iharioth, og han har hengt seg i et tre på krukke-maker åkeren."

17. Da sa ypperstepresten Kaifas: "Nåvel, da skal vi gi blodpengene til krukke­makeren, slik at han for disse selger oss åkeren til gravsted for fremmede."
18. Og da den nye dagen kom var handelen gjort, og som den første som ble begravd på åkeren, var Juda Iharioth, Jmmanuels forræder.
19. Men yppersteprestene og rådets eldste spredte blant folket det ryktet, at Judas Ischarioth, Jmmanuels disippel, skulle ha hengt seg og blitt gravlagt på krukke­maker åkeren.
20. Da folket trodde på dette sa de: "Han forrådet sin venn for sølvpengenes skyld, og det var til pass for ham , at han hengte seg.
21. En blodskyld har han tatt på seg, og derfor skal krukke­maker åkeren i fremtiden bli kalt blods åkeren."

Foran Pilatus

22. Men Jmmanuel ble ført foran landshøvdingen Pilatus, og han spurte ham og sa: "Er du Jmmanuel, den man kaller visdomskongen?"
23. Han sa: "Du sier det. Det er hva jeg blir kalt i folkets munn."
24. Og Pilatus spurte og sa: "Det skal også ha blitt sagt at du skulle ha blitt avlet av engelen Gabriel, som er en Guds engel?"
25. Men han sa: "Du sier det."
26. Og Pilatus spurte igjen og sa: "La meg få høre din visdom, for din lære er ny for meg."
27. Og Jmmanuel sa: "Se, jeg er avlet av en himmelsønn, for det skjedde gjennom Guds vilje, Han, som er herskeren over de tre menneskerasene.
28. Gjennom hans godhet har jeg fått lære stor visdom og riktig kunnskap, som jeg fikk under førti dager og førti netter av Hans lærere.
29. Men dessuten har jeg reist mye, til fjerne land, og levde i mange år i India, hvor jeg ble undervist i mange kunnskaper og hemmeligheter gjennom de store guruene, som der blir kalt for mestere.
30. Og dit kommer jeg til å vende tilbake, da jeg har slutført min oppgave, og da med selskap av min bror Thomas, som er en lojal disippel."
31. Og da de hørte hans ord, de eldste og yppersteprestene, irriterte de seg kraftig og skrek til Pilatus: "Hører du hvordan han spotter Gud?"
32. Da sa Pilatus til ham: "Hører du ikke hvor sterkt de anklager deg, vil du ikke forsvare deg?"
33. Men Jmmanuel svarte og sa til ham: "Se, det er bestemt at det skal være sånn for meg, at jeg skal bære min byrde. Og det er også slik, at mange er motstandere av meg og vitner falskt i mot meg, så jeg ikke kan få rettferdighet.
34. Sannelig, jeg sier deg: "Mange hunder gjør død hare, liksom han lar mange hakker slå."
35. Men det er også vanlig blant menneskene, at den mest rettferdige ikke får sin rett ettersom mange vitner i mot ham, liksom få skulle vitne i mot ham om han tilhører de høyt ansette.
36. Rettferdighet hersker kun i naturens lover, ettersom de er det samme som Skapelsens lover.
37. Men blant menneskene savnes rettferdigheten, og den bestemmes av disse etter anseende og betydning.
38. Derfor spør jeg deg: Hvordan skulle jeg kunne forvente meg noen rettferdighet i min situasjon?"
39. Men Pilatus sa: "Du er meget vis som taler slik, og jeg kan ikke se noen skyld hos deg.
40. Den lære som du akkurat har snakket om, synes meg å kunne stilles spørsmål ved, men jeg kan ikke se at det foreligger noen skyld, for hver og en må bli salig i henhold til sin tro.
41. Men ettersom du ikke har noen ord til forsvar mot anklagene som yppersteprestene og de eldste reiser i mot deg, så oppfatter jeg din situasjon som ikke god, ettersom deres vilje er en befaling jeg bøyer meg for."

42. Men Jmmanuel svarte ham ikke med et ord, noe som forundret landshøvdingen meget.

Jmmanuels dom

43. Men ved påskens høytid hadde landshøvding Pilatus for vane å gi en fange fri til folket, en de selv fikk velge, selv om det var en morder, som var dømt til døden.

44. Ved denne tiden hadde han en viss fange som hette Barabbas.

45. Og da folket var forsamlet, sa Pilatus til dem: "Hvem vil dere jeg skal slippe fri, forbryteren Barabbas eller Jmmanuel, som det sies skal være en visdomskonge og en engels sønn?"

46. Han viste dog godt, at yppersteprestene og de eldste overtalte folket og gav dem kobber, gull og sølv, for at de skulle velge Barabbas og la Jmmanuel bli drept.

47. For han viste også godt, at de hadde utlevert ham av misunnelse og hat, ettersom hans lære fant gehør blant folket.

48. Og til og med hadde Pilatus' hustru bønnfalt ham: "Ha ingen ting med denne rettferdige å gjøre, for i dag har jeg lidd meget i drømme for hans skyld, og jeg finner hans lære god!" derfor var han velvillig til sinns mot Jmmanuel.

49. Men blant folket ble det skreket høyt, og han spurte en andre gang: "Hvem vil dere at jeg skal slippe fri?"

50. Men langsomt ebbet skrikene bort, og da tok landshøvdingen til orde og spurte folket en tredje gang og sa: "Hvem av disse to vil dere jeg skal slippe fri?"

51. Men folket ropte og sa: "Slipp Barabbas fri."

52. Men Pilatus spurte dem og sa: "Det skal skje, men hva skal jeg gjøre med denne mannen her, om hvem det sagt at han skulle være en visdomskonge?"

53. Men folket ropte og sa: "Korsfest ham, la ham bli korsfestet."

54. Men landshøvdingen var uvillig og spurte i vrede: "Hva har han gjort for noe galt, som dere vil la han bli korsfestet for? Han har bare undervist i en ny lære, og skal han behøve å dø for det?"

55. Men folket skrek enda mer og sa: "Korsfest ham, korsfest ham."

56. Men da Pilatus så, at han ikke kunne utrette noe i mot det overtallige folket uten at stor uro og tumult oppsto, tok han en stor krukke med vann og vasket sine hender foran folket og sa:

57. "Se opp med hva dere gjør med ham, han er de eldste og yppersteprestenes fange, hvorfor de kan dømme ham. Jeg har ingen ting å gjøre med denne rettferdige, for jeg er uskyldig i mot ham, og jeg vasker mine hender i uskyld foran dere."

58. Men da hylte og skrek folket: "Han skal korsfestes, han skal korsfestes."

59. Men Pilatus overlot Jmmanuel til ypperstepresten og de eldste, og gav fri Barabbas til folket.

60. Men yppersteprestene og de eldste lot piske Jmmanuel og utleverte ham, slik at han kunne bli korsfestet.

KAPITTEL 30

1. Og landshøvdingens soldater hadde kommet til enighet med Yppersteprestene og de eldste, og de slepte Jmmanuel inn i huset der domstolen ble holdt, og de førte med seg hele folkehopen inn til ham.

2. Og de kledde av ham og svøpte en purpurkappe rundt ham,

3. Og de flettet en tornekrone og satte den på hans hode, og gav ham et rør i sin høyre hånd, og knelte for ham og sa:

4. "Hver hilset du, jødenes store visdomskonge!"

5. Og de spyttet på ham og tok røret ut av hans hånd og slo ham på hodet så blodet rant ned over hans ansikt.

6. Da han var elendig og blødende, spurte ypperstepresten Kaiphas ham og sa: "Hvordan føler du deg nå, store visdomskonge?"
7. Men Jmmanuel tidde stille, og sa ikke et ord.
8. Da slo de ham atter igjen på hodet, så at han stønnet av smerte, og han begynte å tale:
9. "Sannelig, jeg sier dere: Slik som dere nå slår og spytter på meg, skal dere selv bli slått å spyttet på.
10. Og den tiden skal komme innom fem ganger hundre år, da dere skal få unngjelde for dette.
11. En ny mann kommer å tre frem i dette land, og han skal piske og forfølge dere, og dere skal bli tvunget til å betale med deres blod.
12. En ny kult kommer denne mannen til å skape, og han kommer til å la seg bli kalt en profet, slik at han dermed kommer til å forfølge dere i all tid.
13. Tross at han kommer til å være en falsk profet, og føre frem en falsk lære, så har han dog stor makt, og han skal forfølge deres slekt i all tid.
14. Hans navn skal være Muhammed, og hans navn skal innebære skrekk, elendighet og død for deres slekt, slik som dere fortjener.
15. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hans navn skal være skrevet med blod, og hans hat mot deres slekt, skal ikke kjenne noen grenser.
16. Men ettersom han er en falsk profet, og fører frem en ny falsk lære, skal også hans kult en gang opphøre, nemlig da deres slekt og hans slekt legger grunnsteinen til den blodige slutten."
17. Og da han talte slik, kokte de over av vrede og slo ham så meget, at han sank sammen og ynket seg.
18. Og da de hadde slått og hånet ham, dro de av ham kappen, og de kledde på ham hans egne klær igjen, og de førte ham bort for å korsfeste ham.
19. Men de lastet på hans skuldre et tungt kors av tre, for han skulle selv få bære det til sitt dødssted for å plages mest mulig.
20. Men korset var tungt, og Jmmanuel stønnet under lasten. Og hans blod blandet seg med svette og ble en uhyggelig masse.
21. Men Jmmanuel segnet om under den tunge lasten, for hans krefter forlot ham.
22. Men da en fremmed med navnet Simon fra Kyrene kom forbi på veien, ble han tvunget til å hjelpe ham med å bære sitt kors.
23. Straks etter kom de til den plassen som kalles Golgata.
24. Hans vei dit var vanskelig, ettersom han ble slått og hånet.
25. Og de gav ham vin å drikke, som var blandet med galle fra dyr.
26. Men da han smakte på det ville han ikke drikke, men da slo de ham så han drakk.
27. Men etterpå tvang de ham under hugg og slag ned på korset, og spikret fast hans hender og føtter på tømret, og gjorde da noe, som frem til da, ikke hadde vært skikken, for hittil hadde de korsfestede blitt fastbundet.
28. Men da de hadde spikret fast ham og reist korset, delte de hans klær og kastet lodd om dem.
29. Og de satt alle der å bevoktet ham, så ingen kunne komme å hente ham ned fra korset.
30. To mordere ble også korsfestet til sammen med ham, en på hans høyre side og en på hans venstre, slik at han var midt i mellom dem.
31. Men de som var rundt ham spottet ham og gjorde narr av ham.
32. Og de ropte å sa: "Du, som dog er en visdomskonge, hjelp deg selv.
33. Og du, som er sønn av en himmelsønn og besitter store krefter, stig da ned fra korset."
34. Og på samme måte hånet de skriftlærde, farisèerne, yppersteprestene og folkets eldste ham, og de sa:
35. "Andre har du hjulpet, og du kan ikke hjelpe deg selv. Om du er en visdomskonge, så stig nå ned fra korset og hjelp deg selv. Om du gjør det, skal vi tro på deg og din lære.
36. Han har stolt på sin visdom og på det at han skulle være engelen Gabriels sønn. Må nå hans visdom befri ham, eller engelen Gabriel, om han holder av ham."

37. Men likeledes hånet å spottet morderne ham som var korfestet ved siden av ham.
38. Men det skjedde, at himmelen dekket seg og solen formørket og kraftig storm rammet landet, noe som ikke hendte ofte ved denne tiden.
39. Således varte uværet i tre timer, før solen igjen kom frem gjennom skyene.
40. Ved dette tidspunktet ropte Jmmanuel og sa: "Jeg tørster, gi meg noe å drikke."
41. Og straks skyndte en av dem seg i vei og hentet en svamp, som han fylte med eddik, og han stakk den på en lanse og lot ham drikke.
42. Men da de andre så dette, så fordømte de mannen og sa: "Stopp, gi ham ikke noe mer å drikke. La oss heller se hvor lenge han klarer seg."
43. Og se, et veldig siste tordenskrell løste opp stormen, og det var så kraftig at hele landet rystet og marken ristet.
44. Til slutt, ved den veldig tordensmellen, ropte Jmmanuel på nytt, dog var det ingen som forsto ham, for hans tale var forvirret.
45. Men deretter falt hans hode fremover, og han gled inn i en halv slumring, så de trodde han var død.
46. Og det inntraff, at en soldat tok sin lanse og stakk ham i siden, for å se om Jmmanuel var død.
47. Men ut av såret fløt blod blandet med vann, slik som det pleier å gjøre på et dødt eller halvdødt menneske.
48. Og derfor trodde soldatene, at Jmmanuel var død, og de gjorde dette kjent for de andre.
49. Og alle undret seg over dette, for det var ikke vanlig at de korsfestede døde så raskt.
50. Men da soldatene sa det, trodde de dem og gikk derfra.
51. Men blant dem var det også mange kvinner og andre, som observerte på avstand, ettersom de var tilhengere av Jmmanuel og hadde tjent ham, og de hadde fulgt etter ham fra Galilea.
52. Men blant dem var også Maria, Jmmanuels mor, og Maria Magdalena og andre.
53. Men da folket nå gikk derfra, da kom de frem og knelte foran korset og gråt bittert, for også de trodde at Jmmanuel var død.
54. Men blant dem var også Joseph fra Arimathia, som var en tilhenger av Jmmanuel.
55. Men han forsto snart, at Jmmanuel kun var halvdød, men det sa han dog ikke til noen.

Gravleggingen

56. Og så raskt han kunne gikk han inn til byen og til Pilatus, og ba om å få Jmmanuels kropp, så han kunne begrave den.
57. Da beordret Pilatus, at man skulle gi ham den.
58. Og med ham gikk mange folk som tok Jmmanuel ned fra korset, og Joseph linnet kroppen i et rent tøyestykke, som han først hadde malt, slik at det skulle gi et avbilde av Jmmanuel.
59. Men Joseph fra Arimathia bar Jmmanuels kropp den lange veien frem til Jerusalem, og la den i sin egen grav, som han hadde hugget ut av en klippe til seg selv, når han en gang døde.
60. Og han veltet en stor stein foran gravens åpning og gikk derfra, for å skaffe legemiddel til å behandle Jmmanuel med.
61. Men gravens inngang var bevoktet av soldater og Jmmanuels mor Maria, for at ingen skulle kunne gå inn til ham, eller stjele hans legeme.
62. Men Joseph fra Arimathia søkte opp Jmmanuels venner fra India, og gikk med dem tilbake til graven, der de kom inn til ham gjennom den hemmelige andre inngangen, og hvor de pleiet ham under tre dager å tre netter, slik at han snart hadde blitt frisk og hans kraft atter hadde vendt tilbake til ham.
63. Men graven var bevoktet på den andre siden av soldatene, mens yppersteprestene og farisèerne hadde gått til Pilatus og sagt:

64. "Herre, vi har fundert over, at dette sinnsforvirrede menneske sa, mens han enda levde: Jeg skal komme tilbake etter tre dager og tre netter og således oppstå, for jeg kommer bare å være halvdød.
65. Men da det ble fastlagt gjennom en soldat, at han virkelig var død, så kunne man bevokte hans grav, så ingen kommer å stjeler hans legeme og sier: Se, han er nå oppstanden.
66. Påby derfor, at man beskytter graven til og med den tredje dagen, slik at det siste bedrageriet ikke blir verre enn det første."
67. Men Pilatus sa til dem: "Så ta mine soldater som voktere; gå bort for å beskytte den så godt dere kan."
68. Og de gikk i vei og beskyttet graven og forseglet steinen foran åpningen.
69. Men ei kjente de til gravens hemmelighet, at den hadde to utganger og innganger, så Jmmanuels hjelpere gikk usett til ham, og la legende salver og urter på ham, slik at han den tredje dagen atter var sterk nok til å kunne gå.

KAPITTEL 31

Jmmanuels flukt fra graven

1. Og da påskefeiringen var over og ukens første dag begynte, da hadde tre dager og tre netter gått, hvilke i følge Jmmanuels utsagn, han igjen skulle bli levende etter å ha vært halvdød.
2. Og se, et mektig drønn fylte luften, og fra himmelen kom et strålende lys og steg ned(landet), ikke langt i fra graven.
3. Og ut av lyset trådte en vaktengel, og hans fremtreden var som lynet, og hans drakt hvit som snø.
4. Og han gikk til graven, og for ham vek soldatene unna, skrekkslagne.
5. Men han hevet hånden, og fra den kom et skarpt lysblink som traff soldatene, den ene etter den andre.
6. Og de falt til marken, og de rørte seg ikke på lenge.
7. Og straks deretter trådte vaktengelen frem til graven, og veltet unna steinen foran åpningen, og sa til Maria, Jmmanuels mor, og til Maria Magdalena, som begge var der:
8. "Vær ikke redde, jeg vet at dere søker Jmmanuel, den korsfestede.
9. Men han er ikke her. Han lever, slik som han har sagt. Kom hit å se plassen, der han har ligget,
10. Og skynd dere å gå bort til hans disipler, for å si dem, at han har stått opp fra halvdøden.
11. Og si dem: Han kommer til å gå før dere til Galilea, der skal dere møte ham; se, dette har jeg sagt dere."
12. Men Maria spurte og sa: "Men han var jo død, og har ligget her som død, hvordan kan han da oppstå?"
13. Men da svarte vaktengelen og sa: "Hvorfor søker dere en levende blant de døde?"
14. Gå nå bort å spre budskapet blant hans disipler, men unngå å fremføre det til noen andre."
15. Og vaktengelen gikk bort til det strålende lyset og forsvant inn i det. Og straks etter kom et nytt mektig drønn, og det hevet seg i luften og opp i himmelen.
16. Men Jmmanuels mor, og Maria Magdalena gikk bort og forlot graven.
17. Men soldatene våknet ut av sin stive tilstand og de forundret seg over dette, så de gikk derfra og inn i byen og spredde nyheten om hva som hadde hendt.
18. Og de kom sammen med yppersteprestene og rådets eldste og holdt et hemmelig rådslag om hva de skulle si til folket.
19. Og yppersteprestene og de eldste gav soldatene tilstrekkelig med penger og sa: "Si til folket, at hans disipler kom på natten, da vi sov, og stal hans legeme."
20. Og soldatene tok pengene, og gjorde som de hadde blitt enige om.
21. Men Maria og Maria Magdalena gikk i vei, og gjorde som vaktengelen hadde befalt dem.
22. Men se, på veien dit møtte de vaktengelen en andre gang og han sa: "Vær vel vitende om deres oppdrag. Vær forsiktige og pass dere for hva dere sier til folk."

23. Men Maria Magdalena gikk frem til vaktengelen som var i en strålende hvit bekleddning, og hun ville ta på hans hånd.
24. Men han vek tilbake fra henne og sa: "Berøre meg ikke, for jeg er av et annet slag enn deg, og min bekleddning er en beskyttelse mot denne verden.
25. Men om du skulle berøre meg, ville det bli din død, og du skulle omkomme i flammer.
26. Gå vekk fra meg, og begi deg dit du har blitt tilsagt."
27. Og de gikk i vei og traff Petrus og en annen disippel og fortalte hva som hadde hendt.
28. Men Petrus og den andre gikk bort til graven, og den andre disippelen var der først.
29. Og han tittet inn å så bandasjene av tøy lagt varsomt og fint på gulvet, og han gikk ikke inn i graven.
30. Men siden kom Petrus og gikk inn i graven, og han fant alt slik som den andre: Bandasjene varsomt og fint rullet sammen og lagt på gulvet, og svette duken, som hadde ligget rundt Jmmanuels hode, og salver og legende urter, som alle hadde blitt lagt på en bestemt plass,
31. Til sammen med brente leirfigurer av merkelig utseende, slike som han ennå aldri hadde sett, og som altså var ham fremmede.

Jmmanuels møte med sine disipler

32. Men på kvelden denne dag var disiplene forsamlet i et lokale i byen, der de hadde holdt det siste måltidet med Jmmanuel før påske.
33. Og mens de var i lokalet og snakket med hverandre om dagens hendelser, se, da gikk døren opp og inn trådte en fremmed, som de tidligere ikke hadde sett.
34. Og de fryktet at det kunne være en av jødene, som ville forråde dem.
35. Men da talte den fremmede og sa: "Fred være med dere", og han tok tøyvet vekk fra sitt ansikt og de kjente igjen ham, og det var Jmmanuel.
36. Og da han hadde sagt dette, viste han dem hendene, sin side og føttene, og da de så sårene, ble de glade for at han var blant dem.
37. Men Thomas trodde han sto foran et gjenferd så han sa:
"Om jeg kunne røre ved dine sår så skulle jeg vite at du ikke er et gjenferd."
38. Da sa Jmmanuel til ham: "Rekk frem din hånd og legg den mot mine sår, så du av liten tro må tro."
39. Og Thomas gjorde som han sa, og han berørte hans sår og sa: "Sannelig, det er du."
40. Men etterpå gikk Jmmanuel derfra og sa: "Bevar hemmeligheten om min tilbakekomst, slik at det ikke blir kjent at jeg lever."
41. Og se, neste dag brøt disiplene opp for å begi seg til Galilea og spre den glade nyheten blant Jmmanuels tilhengere.
42. Men mens andre disipler gikk på veien, se, da sluttet en vandrers seg til dem, og han gikk med dem et lite stykke på veien.
43. Og de var nedtrykt og snakket med hverandre om hvordan Jmmanuel hadde blitt drept på korset.
44. Men da talte den fremmede vandreren og sa: "Hvorfor er dere så nedtrykte?" og de fortalte ham hva som gjorde dem så nedstemt.
45. Men da talte den fremmede vandreren og sa: "Av så liten tro dere er. Har ikke Jmmanuel sagt dere, at han kommer til å oppstå fra halvdøden etter tre dager og tre netter.
46. Slik som han har sagt, det er også skjedd."
47. Og etter han hadde talt, tok han tøyvet vekk fra ansiktet, og de kjente igjen ham og det var Jmmanuel.
48. Men han sa ikke et ord mer, og skjulte atter sitt ansikt og vek bort fra dem. Og han ble ikke sett igjen på lang tid.
49. Men det hendte seg, at disiplene fisket i sjøen Tiberias, lenge etter at Jmmanuel hadde forsvunnet.

50. Og de fanget ikke noe under hele natten, hvorfor de var misfornøyde på morgenen, da dagen grydde.
51. Men da de kom til stranden sto det en fremmed der som sa: "Har dere ingenting å spise, for jeg er sulten?"
52. Men de svarte og sa: "Nei, for vi har ikke fanget en eneste fisk i våre nett."
53. Men da talte den fremmede og sa: "Kast ut nettet til høyre om båten, så skal dere få rikelig fangst."
54. Og de forundret seg over hva han hadde sagt og kastet ut nettet. Og se, de kunne ikke dra inn det for mengden av fisk.
55. Og de kom til stranden og lagde til et måltid, for de var sultne akkurat som den fremmede.
56. Men han gjorde sitt ansikt bart og se, det var Jmmanuel.
57. Men da de spiste og var på godt humør talte han til dem og sa: "Gå bort til Galilea - til det og det fjellet, så skal jeg komme dit til dere, for vår tid sammen er over, og hver og en må gå sin vei."

KAPITTEL 32

Jmmanuels avskjed

1. Og de gikk bort og kom opp på berget, dit som Jmmanuel hadde gitt dem beskjed om.
2. Men da det var forsamlet talte han med dem og sa: "Se, en siste gang skal jeg tale til dere, for etterpå går jeg herfra og kommer aldri tilbake.
3. Min vei fører meg til landet India der også mange av denne menneskerase bor, ettersom de har reist fra dette landet for å bo der.
4. Min misjon fører meg til dem, og til den menneskerasen som er født der.
5. Lenge skal min vei være på den kanten, for i mange land må jeg gi min nye lære, også ved det store svarte havet nord for her.
6. Men før jeg skilles fra dere, skal dere dog bli delaktige i min siste formaning:
7. Om mennesket lever i henhold til Skapelsens lover, så lever det i sannhet rett, dog er det endelige målet dette:
8. Alt menneskelig (materielle begjær o.a) i mennesket må dø, men alt som er av Skapelse (åndskraft o.a.) må stå opp og omfavne Skapelsen.
9. Betrakt universet som den plass, der Skapelsen bor i uendeligheten.
10. Alt som mennesket besitter er sprunget ut av Skapelsen og er altså Skapelsens eiendom.
11. Sitt hele åndelige liv skal mennesket forvandle og fullbyrde, slik at det blir ett med Skapelsen.
12. Når mennesket gjør noe, skal det gjøre det med visshet om Skapelsens tilstedeværelse.
13. Men et menneske må aldri påtvinge et annet menneske sannheten, for da blir den bare av den halve verdien.
14. Først må mennesket konsentrere seg om sin egen utvikling i ånden, slik at det inni seg kan vinne harmoni i henhold til Skapelsen.
15. Ikke noe større mørke råder i mennesket, enn ikke-viten og ikke-visdom.
16. Et menneskets seier består i sin storhet i, at det river ut og eliminerer enhver makt, som er motstridende til det som er i henhold til Skapelsen, slik at det som er i følge Skapelsen seirer.
17. Inni seg må mennesket utvikle skjelneevne, egenskapen som kan skille på godt og ondt og det rette synet på alle ting, slik at det blir vist og rettferdig og følger lovene.
18. Å kunne skjelne mellom noe er nødvendig: Det virkelige fra det uvirkelige, det verdifulle fra det verdiløse og det som er av Skapelsen fra det som ikke er det.
19. Mennesket må bli en universell enhet, slik at det blir ett med Skapelsen.
20. Gjør deres liv likt med lovene, naturens lover, så lever dere også etter Skapelsens lover.
21. Menneskets lidelse kan være aldri så stor, men enda er Skapelsens kraft i det umålbart mye større, altså beseirer mennesket det onde.
22. Lever mennesket bare bevisst om (det ytre-) mennesket, så er det utilgjengelig fjernt fra sin ånd, og også fra Skapelsen og dens lover.

23. Jo mer mennesket er hengiven Skapelsens lover, desto dypere fred kommer det til å bære inni seg.
24. Menneskets lykke består i at det søker og finner sannheten, slik at det ut i fra det kan samle kunnskaper og nå frem til visdom, og således tenke å handle i Skapelsens ånd.
25. Kun gjennom det menneskelige livets forhold kan det utvikle og bruke sine skapelseskrefter i ånden.
26. Mennesket bør daglig øve opp sine krefter og egenskaper, for bare på denne måten når det erfaring i å bruke dem.
27. Så lenge mennesket ikke blir ett med Skapelsen, så blir det heller ikke i stand til å møte død og halvdød med glede.
28. Det frykter det uvisse, som bare kan gjennomskues av det fullkomne, for det er allvitende.
29. I stedet for å la seg lede av instinkter og impulser, så bør det leve etter innsikt og visdom, og dermed rett i henhold til lovene.
30. Mennesket burde ikke gå seg bort i en skog av begrensninger, men å utvide sin ånd og søke å finne visdom og kunnskap.
31. Slik at det kommer nærmere sitt livs mål og kan utskille Skapelsens prinsipp i alle ting.
32. Tusener av lys skal hjelpe mennesket på dets vei, om det bare legger merke til dem og følger dem.
33. Mennesket kommer til å nå all sin kunnskap og visdom om det alvorlig strever etter fullkommenhet.
34. Lovene tjener alle dem, som er beredt til i ubegrenset mål å søke sannheten og visdommen.
35. Om de har kontroll over seg selv i alle situasjoner og stadig utvikler sin ånds krefter stadig høyere, og dermed fyllbyrder seg.
36. Mennesket burde ikke falle til å betrakte den kroppslige skrøpeligheit, men i stedet konsentrere seg om åndens virkelighet og Skapelsens eksistens.
37. En stadig rastløshet råder i mennesket når det begynner å ane at Skapelsen er dets skjebne og oppgave.
38. Mennesket må være stort og vist og godt, dog rekker ikke dette, for stadig kan det bli enda større, visere og bedre;
39. Altså gis det ingen grenser for kjærligheten, freden og gleden, for det som er for øyeblikket må alltid videreutvikles.
40. Sannelig, jeg sier dere: En kjærlighet som er ubegrenset og bestående og ufeilbar, den er vilkårsløs og ren kjærlighet, i hvis ild alt som er urent og ondt blir forbrent.
41. For en slik kjærlighet er Skapelsens kjærlighet og også dets lov, til hvilket mennesket er forutbestemt siden urbegynnelsen.
42. Da dette er menneskets sluttmaal, bør det sørge for at det varer og blir, for det er dets oppgave.
43. Men ennå forstår ikke mennesket denne læres visdom, hvorfor den kommer til å bli forfalsket i fra jordens alle hjørner.
44. Mennesket forfalsker den i sin uforstand til mange ulike slag og former, til den blir avlegs og ubegripelig.
45. Men i løpet av to tusen år skal den læres på nytt og da uforfalsket, når mennesket har blitt klokt og vitende og en ny tidsalder spår store omveltninger.
46. Og i stjernene står det å lese, at i denne tidsalder skal mennesker være store omformere.
47. Da også noen spesielle mennesker (utvalgte) skal være de nye forkynnere av min lære, men som da preker uforfalsket og med stort mot.
48. Men dere, gå derfor bort og gjør alle mennesker til deres elever.
49. Men vakt dere for falske lærer, som dere i uforstand kan gi opphavet til, og som noen av dere har tendenser til.
50. Øv dere til å holde dere til alt, jeg har lært dere, slik at dere ikke forfalsker mine lærer."
51. Og det hendte, da han talte slik til dem, at et drønn kom fra himmelen og et stort lys falt ned.
52. Like i nærheten satte lyset seg på marken og metall glitret i solens lys.

53. Men Jmmanuel talte ikke mer og gikk derfra til det metalliske lyset, og han trådte inn i det.
54. Men så skjedde det, at en tåke oppsto rundt lyset, og enda en gang lød et drønn og lyset steg atter inn i himmelen.
55. Men disiplene vendte i hemmelighet tilbake til Jerusalem og forkynte hva som hadde hendt blant sine likesinnede.

KAPITTEL 33

1. Men det store lyset førte Jmmanuel til Syria, hvor han levde som ukjent i Damaskus i en to års tid.
2. Etter denne tiden sendte han ut et bud til Galilea, da han ville forsøke å få tak på sin bror Thomas og sin disippel Judas Ischarioth.
3. Men det gikk to måneder før de møtte Jmmanuel og de brakte dårlige nyheter.
4. Thomas talte og sa: "Dine disipler har grundig forfalsket dine lærer, så de påstår at du skal være Guds sønn, og til og med sammenlignes med Skapelsen.
5. Men yppersteprestene og de eldste forfølger dine tilhengere og steiner dem, hvor enn de kan få tak i dem.
6. Men Thomas, en av dine disipler, har flyktet og ryktet sies om ham, at han skulle ha fulgt med en karavane til India.
7. Men en farlig fiende til deg har fremtrådt i en mann ved navn Saulus.
8. Med trussel om mord går han løs på dine disipler og dem, som er lojale mot dine lærer.
9. Han skriver brev til synagogene i hele landet med den hensikt, at om noen tilegner seg din nye lære så skal denne bli bundet og ført til Jerusalem.
10. Det skal da ikke være noen forskjell om det er en kvinne, mann eller et barn, for alle skal være skyldige til døden."
11. Men Jmmanuel sa: "Vær ikke urolig, snart er den tiden da Saulus skal få gjøre bot mot sitt onde sinn.
12. For riktignok er han på vei til Damaskus, dit hvor han nå har sporet deg og Judas, for å føre dere bundet tilbake til Jerusalem.
13. Men jeg kommer til å tre frem foran ham, før han har nådd Damaskus. Og etter som han tror at jeg er død, kommer han å innbille seg at han ser et gjenferd."
14. Og Jmmanuel ga seg i vei til en venn som var behjelpelig med hemmelige ting i form av pulver, salver og vesker som luktet pyton.
15. Vel forsett med disse ting gikk han derfra og ut av byen, langs etter veien til Galilea.
16. To dager ventet han blant klippene en dagsreise fra Damaskus og gjorde klar sin overraskelse.
17. På natten så han en skare komme, og blant dem var Saulus, forfølgeren av hans disipler.
18. Og da de var nære nok slo han ild og kastet den inn i blandingen han hadde gjort klar, slik at et mektig skarpt og blendende lys flammet opp, og blendet skaren.
19. Men så hendte det, at Jmmanuel siden talte høylytt og sa:
"Saul, Saul, hvorfor forfølger du mine disipler?"
20. Men Saul ble skremt og falt til marken og ropte. "Hvem er du, som taler slik til meg?"
21. Og Jmmanuel svarte og sa: "Jeg er Jmmanuel, den som du i ditt hat forfølger, slik som du gjør med mine disipler.
22. Stå opp og gå inn i byen og la dem lære deg hvordan du bør leve."
23. Men Saulus ble fylt med redsel og sa: "men du er jo den som man korsfestet; ettersom du er død er det altså et gjenferd som snakker til meg."
24. Men Jmmanuel svarte ham ikke, men dro seg vekk og gikk mot Damaskus.
25. Men mennene som var Saulus følgeslagere, sto stille og var lammet av skrekk, for også de trodde at de hadde hørt et gjenferd.

26. Men Saulus sto opp fra marken og slo opp sine øyne. Dog så hans øyne intet, for de var sterkt blendet av det sterke lyset som Jmmanuel hadde frembragt.
27. Men hans følgeslagere tok ham i hånden og ledet ham in i Damaskus.
28. Og i tre dager var han ikke seende og han spiste og drakk intet.
29. Men en av Jmmanuels disipler kom til ham og prekte den nye læren for ham, slik at han sakte kunne tilegne seg den.
30. Men hans sinn var noe forvirret etter hendelsen blant klippene, så han misforsto mye og førte en forvirret tale.
31. Lett forvirret i sitt sinn gav han seg i vei derfra, og preket forvirrede ting til folket.
32. Men Jmmanuel ble ytterligere tretti dager i Damaskus og spredte nå nyheten at han ville forlate landet og reise til India.
33. Men hans mor Maria kom til ham fra Nasareth og gav seg avsted sammen med Jmmanuel, Thomas og Judas Ischarioth, og de begynte på veien til India.
34. Men Jmmanuel begynte atter igjen å preke og undervise folk som han fant på veien eller da han kom inn i en landsby.
35. Ny var kraften i ham og hans læres styrke var sterkere en før.

KAPITTEL 34

Skapelseslæren

1. Men Jmmanuel prekte mektig og sa: "Se, over mennesket og over Gud og over allting står Skapelsen.
2. For menneskets forstand synes den fullkommen, men slik er det ikke.
3. Siden Skapelsen er ånd og altså levende, må også den fullbyrde seg i evighet.
4. Men da den er ett med seg selv, kan den bare fullbyrde seg gjennom å skape ny ånd.
5. Den nyskapt ånden er en del av Skapelsen selv, men enda er den uvitende inn i det minste.
6. Når det er blitt skapt en ny ånd, som er uvitende inn i det minste, så lever den i en menneskekropp og begynner å lære.
7. Men en uvitende ånd, oppfattes av menneskene som dum, og det sier at dette mennesket er sinnsforvirret.
8. På ingen måte er det slik, for det er bare uvitende og tom på kunnskap og visdom.
9. Altså får denne nye ånden leve et liv i mennesket for å samle kunnskap.
10. Men da denne ånden senere går over til den andre siden, er den ikke lengere så uvitende som ved sin begynnelse.
11. Og atter igjen kommer den tilbake inn i verden og lever som et menneske, men dog ikke like uvitende som ved sin begynnelse.
12. Atter lærer den og samler ny kunnskap og ny visdom, slik at det mer og mer kommer bort fra det uvisse.
13. Men så kommer den tiden etter mange liv, da menneskene sier om denne ånd, at den er normal og ikke forvirret.
14. Dog er ikke dette slutten for ånden og dens fullbyrdelse, for nå som den har kunnskap søkes den største visdom,
15. Slik at den får fullbyrde seg så langt, at den utvikler seg i skapelse og til slutt å bli ett med Skapelsen, slik som det var bestemt for den fra begynnelsen av.
16. På denne måten har Skapelsen formet en ny ånd og latt den selvstendig fullbyrde seg i menneskekropper, og den fullkomne ånden vender tilbake til Skapelsen og blir til ett med den.
17. Slik fullbyrder Skapelsen seg i seg selv, for i den er kunnskapen og visdommen til å gjøre det.
18. Sannelig, jeg sier dere: Aldri skal en tid komme, da Skapelsen opphører med å skape ny ånd og utvide seg selv.

19. Det er dog slik at selv Skapelsen trenger hvile, den tid den sover og ikke skaper, slik som det er for alt levende.
20. Slik som det menneskelige livet har dag og natt, og har blitt delt i arbeid og hvile, så har også Skapelsen sin tid, da den enten arbeider eller hviler.
21. Men dets perioder er annerledes enn menneskets, for dets lover er åndens lover.
22. Menneskets lover er det materielle livets lover.
23. Mens det materielle livet er begrenset, varer dog åndens liv i all evighet og kjenner ikke til noen ende.
24. Men Skapelsen er underkastet lovene til Urskapelsen, som er alltings begynnelse og er frembrakt av seg selv.
25. Men dets hemmelighet er det umålbare, og det er basert på tallet sju (7), som skal regnes i mangfold.
26. Men dette hører til det hemmelige og til lovene, som menneskets forstand kun kan gjennomskue i det fullkomne.
27. Det kan dog sies, at for den vise er livets lover ikke skjulte, så han gjenkjenner dem og følger dem.
28. Likeså innser den vise, at Urskapelsens hemmelighet ligger i, og skal regnes i tallet sju, ettersom han har nådd frem til og besitter visdommen,
29. Og at også Skapelsen har en tid da den arbeider eller hviler, og som atter igjen regnes i tallet sju.
30. Syv stortidsaldre hvilte Skapelsen i slummer, da ingenting eksisterte, ikke en gang universet.
31. Bare Skapelsen var i seg selv i slummer og skapte ingen vesener eller noen ting.
32. Men den våknet fra sin slummer gjennom de syv stortidenes syv perioder, og den begynte å skape vesener og alle ting.
33. Men når den nå har hvilt i syv perioder og syv stortider skaper den vesener og allting for ytterligere syv perioder og syv stortider.
34. Til den atter igjen behøver hvile og på nytt legger seg i dyp slummer under syv nye stortider.
35. Men når den atter skal hvile å legge seg i slummer, da skal ingenting mer være, uten den i seg selv.
36. Alle vesen skal ikke mer være, eller noe annet.
37. Bare Skapelsen skal være i seg selv under de syv periodene og de syv stortidene, for den skal også ha sin ro og slummer til den atter våkner og igjen skal skape nye vesener og alt annet.
38. Når Skapelsen er i ett med seg selv, vil alle ting være i ett med seg selv.
39. Slik som mennesket, planter og alt i dyreriket er i ett med seg selv, slik er det Skapelsens lov at det skal være slik.
40. Om mennesket tror at alt er to, så er det dog ikke slik, for alt er ett.
41. Hva mennesket tror er to er ett, derfor gjør det av to ett eneste.
42. Da ånden i mennesket er en del av Skapelsen, er den altså ett med Skapelsen; derfor er den ikke to.
43. Og likeså er kroppen en del av ånden, men i en annen form og materie; den er således ett med ånden og er altså ikke to.
44. Læren er den at en Enhet ER, og ikke tohet i noen som helst form.
45. Om det oppfattes av mennesket at en tohet finnes, er det et offer for villfarelse, etter som det da tenker ulogisk og i følge menneskelig oppfatning.
46. Men tenker det i henhold til åndens kunnskap, så finner det den logikk, som også er loven.
47. Bare menneskets tanker kan være villfarende, men Skapelsen lover kan det ikke.
48. Derfor er det også sagt, at alt utgår fra en enhet og en tohet er kun illusorisk, ettersom menneskets begrensede tanker ikke kan forstå det.
49. Således er alt en enhet og alt utgår fra den, ingen som helst tohet kan leve, ettersom det skulle krenke Skapelsens lover.
50. Derfor bør mennesket gjøre de to til ett og tenke og handle i henhold til Skapelsens lover.
51. For kun i sin uforstand gjør mennesket noe til en tohet og krenker Skapelsens lover.

52. Men utretter det alt i enhet og gjør alt til ett, og det (mennesket) siden sier til et fjell: "forsvinn!" så kommer det til å forsvinne.
53. Om allting er ett med Skapelsen og dets lover og i vesenene og i materien, så er det uten feil.
54. Om et viist menneske sier at dette er to, så mener det at det er ett i seg og ett til sammen.
55. Det er bare i sin tilsynekomst at de ser ut til å være to, for i seg selv og også til sammen er de alltid ett.
56. Om altså det onde er ett i seg, så er det også i samme mening godt i seg, slik er også det gode ett i seg, mens det like mye er ondt i seg.
57. Om de er splittet er de altså en og en enhet, om de ikke er splittet er de fortsatt en og en enhet, for det er i sannhet Skapelsens lov.
58. Det fremgår altså, at tilsynelatende er det to deler, hvilke dog er ett i seg og også er det udelt.
59. Men om mennesker sier, at det også finnes en trehet (treenighet), så er deres ånd villfaren av alskens kulter eller forfalskede lærer eller gjennom forvirret tenkning.
60. En enhet er altså skapt i to deler, hvilke er ett i seg, så de kun tilsynelatende er en tohet.
61. Om også mennesket er en enhet i to deler, så er ånden en enhet i to deler, men begge er også ett i seg selv og ett til sammen.
62. Uten ånden kan ikke kroppen leve, men det omvendte gjelder også, for ånd og kropp er en enhet - selv om det tilsynelatende er en tohet.
63. Men ånden lever etter samme lov, for også den er i to deler i seg og er ett i hver del i seg og også ett i seg selv.
64. Men de begge delene i ånden er visdom og kraft.
65. Uten åndens visdom kan dets kraft ikke utnyttes, likeledes kan ikke visdommen oppnås uten den åndelige kraften.
66. Altså behøves alltid to ting som i seg er ett, slik at en enhet er en enhet og ikke en tohet.
67. Slik beskriver altså loven, at mennesket er en enhet i seg selv, som dog består av to like deler, som i seg også er en enhet og udelt er de også en enhet.
68. Men de to like delene i mennesket, som hver for seg er en enhet, er kroppen og ånden.
69. Om det også læres av de skriftlærde, at mennesket skulle leve i en trehet, så er denne lære feilaktig og forfalsket, for den læres ikke i henhold til Skapelsens lover."

KAPITTEL 35

Kulter (sekt) rundt Jmmanuel

1. Og det hendte seg, at Jmmanuel med sin mor og sin bror Thomas dro bort og inn i byene ved havet i nord (Svartehavet?), der i fortiden krigerske kvinner holdt til, men deres etterkommere var nå fredfulle.
2. Men for dem prekte han den nye læren som hans kunnskap tilsa, og måtte derfor flykte fra deres byer, da de forsøkte å drepe ham,
3. For deres egen lære var fra en streng kult, og de som spredde andre lærer ble straffet med døden.
4. Men Jmmanuel ble utstøtt av dette folk og flyktet, og de forfulgte ham som en oppvigler mot deres kult.
5. Men det hendte seg, at han under sin flukt møtte en stor karavane, og da sluttet han seg til den med sitt selskap og dro innover i landet og inn blant fjellene.
6. Men da de kom inn i det indre av landet og reiste gjennom det i flere uker, da kom de frem til et annet hav, og inn i byen Efesos.
7. Men Jmmanuel var meget redd og prekte ikke sin nye lære, for å unngå å bli igjen kjent av en eller annen.
8. For i Efesos var det mye folk, som var handelsmenn og kjøpmenn som kom fra Jerusalem, for å drive handel her.
9. Og blant dem var det mange som kjente Jmmanuel og som ikke var vennligsinnet mot ham, så han unngikk dem og skjulte sitt ansikt.

10. Men handlerne og kjøpmennene hadde gjort Jmmanuelns historie kjent i Efesos, og hvordan det hadde hendt, og at han trolig hadde dødt, noe som skulle ha hendt for to og et halvt år siden.
11. Men da han hadde levd i byen noen dager, se, da kjente dog en av kjøpmennene igjen ham, som fortalte dette til en av sine likesinnede; de tilhørte et hemmelig forbund, som de kalte for Esseernes forbund.
12. Da ble Jmmanuel ført av dem til en hemmelig sammenkomst, for de måtte beskytte seg mot folket, ettersom deres forbund ikke var tillatt.
13. Men blant dem var en mann med navn Juthan og han var den eldste i det hemmelige forbundet i Jerusalem, og han talte og sa:
14. "Se, det som har hendt i ditt liv er godt kjent blant oss, men vi vet dog ikke hvorfor du fortsatt er blant de levende. Så si oss da din hemmelighet."
15. Men Jmmanuel var redd for at han skulle bli bundet og ført tilbake til Jerusalem om han fortalte det til Esseer-forbundet.
16. Og han fortalte for dem hvordan han hadde flyktet fra Jerusalem og kommet hit.
17. Men Juthan den eldste sa: "Se, vi tilhører et hemmelig forbund som kaller seg "Esseer forbundet".
18. Vår lengsel og forstand er ikke helt etter hva de skriftlærde forkynner, men etter naturens hemmeligheter og alt som er uforklarlig for menneskene.
19. Men du er stor i ditt omdømme og har kommet meget langt og overtreffer oss vidt i kunnskap.
20. Tre derfor inn i vårt forbund og vær en av oss, og lær oss din kunnskap."
21. Men Jmmanuel svarte og sa: "Om jeg skulle lære dere min kunnskap så vil ikke den være i henhold til deres lærer, for mens dere retter dere etter menneskelig visdom så har jeg del av den åndelige visdommen.
22. Derfor tror jeg at våre to lærer skulle bli uforenlige.
23. Men jeg misliker også i hemmelighet å formidle mine kunnskaper og min lære, slik som dere dog gjør, ettersom dere er det hemmelige Esseer forbundet, som ikke er tillatt.
24. Men la meg få betenke meg for og i mot i tre dager, så jeg siden kan si dere ja eller nei, for jeg må først ha tenkt igjennom alt før jeg gir mitt siste ord om dette."
25. Men Juthan talte og sa: "Det må bli slik som du sier. Fred være med deg. Gå av sted, og gi oss beskjed om tre dager, og si da det ord du ønsker."
26. Men Jmmanuel gikk derfra og flyktet ut av byen med sitt følge, og gikk østover langt inn i landet.
27. Men Jmmanuel talte til sitt følge og sa: "Se, Esseerforbundet lever i en forvirret kult, men enda samler de mye av min lære.
28. Deres gamle lære er dog ikke visdommens lære; således er den feilaktig og ikke av verdi.
29. Men de har erkjent den og innbefatter nå i sine lærer også min lære, for ut av den gjøre en ny kult, og fornærme meg gjennom å påstå at jeg er en av dem.
30. De kommer til å si, at jeg er knyttet til deres forbund, og at jeg skulle ha fått hjelp av dem helt fra mitt livs første stund.
31. Men de kommer også til å si, at min lære skulle komme fra deres kult, og at de skulle ha reddet meg fra korset.
32. Men deres tale kommer også til å være, at mine tilhengere skulle høre til deres kult.
33. Og deres tale skulle være, at jeg er Guds sønn.
34. Men jeg sier dere, at jeg aldri har tilhørt dette Esseer forbundet, og at jeg ikke har noe til felles med dem, og har derfor heller aldri mottatt hjelp fra dem.
35. Men ikke bare Esseer forbundet kommer til å ta i bruk mitt navn, for mange kulter skal oppstå i mitt navn og igjennom det skal de kjenne seg store.
36. Slik skal det også komme besynderlige kulter som glorifiserer seg i meg, så de skal fremstå som mer troverdige inn for folket, som dermed kan underkues enda mer.

37. Men mange kulter dannes i mitt navn, dog bare av den grunnen, at menneskene skal bli slave bundet i sin ånd, så kulten dermed får makt over folket, landet og pengene.
38. Men jeg sier, at ingen kult er berettiget, som ikke erkjenner kun Skapelsen som det høyeste.
39. Men det kommer ikke til å være noen kult som preker sannheten, kunnskapen og visdommen.
40. Men slik skal det være under to ganger tusen år, før den tiden kommer, da min lære skal prekes uforfalsket på nytt.
41. Men til da har de falske kultene blitt så mange, at de ikke lengere kan regnes.
42. Og de kommer til å være bygd opp på menneskeblod, hat, lyst og makt.
43. Men slik som de ble bygd opp skal de atter ødelegges, for sannheten skal seire.
44. For det finnes ingen usannhet, som ikke blir avslørt som løgn.
45. Og likedan finnes det ikke noe skjult, som ikke oppdages.
46. Dette skal mennesket kunne separere, det som er foran dets åsyn, og det som er skjult for det, vil åpenbare seg om det søker sannheten og forklaringen i visdommen.
47. Men sannheten ligger dypt og innen for Skapelsens lover; der må menneskene søke og finne den.
48. Men den som søker, han bør ikke opphøre med å søke før han har funnet.
49. Og når han finner skal han bli dypt rystet og forundret; dog skal han siden herske over altet.
50. Ut av dette må menneske innse, at riket er i det og utenfor det."

KAPITTEL 36

Mennesket og Skapelsen

1. Men det hendte seg, at Jmmanuel prekte om mennesket og om Skapelsen, da han gikk østover med en karavane.
2. Og han talte og sa: "Mennesket må sikte opp mot stjernene, for der råder det majestetisk ro og opphøyhet.
3. I uforanderlig orden pågår der den uendelige (tidløse) omvandlingen gjennom dager, måneder og år, og glir videre mot århundrer, årtusen og millioner år.
4. Men mennesket burde også se ned mot jorden, for også der er Skapelsens virksomhet, og en tidløs blivende og værende og overgang til stadig nye skapelser.
5. Der naturen er overlatt til seg selv, der råder storhet, verdighet, skjønnhet og harmoni.
6. Men hvor som helst det er spor etter den menneskelige orden har vært i aktivitet, der skapes smålighet, uverdighet, uskjønnhet ut av disharmoni.
7. Men mennesket som med svulmet bryst kaller seg Skapelsens krone, det oppfatter ikke Skapelsen og plasserer mennesket likt med Den.
8. Men dette mennesket som temmet ilden og hersker over jorden vil ikke komme særlig langt.
9. Nok skal det lære seg å temme vann og luft, men da glemmer det: Å respektere Skapelsen over det og dens lover.
10. Og da glemmer det også: Å søke sannheten og visdommen.
11. Og det glemmer: Å leve i fred som menneske blant mennesker.
12. Dets stridsrop skal være kampen, for det vil nå makten gjennom vold.
13. Men når det tror seg ha makten i sine hender, benytter det den til slaveri og blodsutgytelser.
14. Det skal tale om ære og frihet og om kunnskap, tross at det i virkeligheten bare er hykleri, tvang og falsk lære.
15. Således skal mennesket miste sitt ansikt i fremtiden, og vise en ond og falsk maske.
16. Mange skal utarte bestialsk, og i galskap ende sine jordiske dager.
17. Menneskets mål og lyst kommer bare å være rettet mot vinning og makt.

18. Og i følge sine begrep skal det inndele denne verdens ting slik, så det kan utnytte dem, uten hensyn til at det dermed på mange måter bryter mot naturens lover.
19. Ei lengere tror det på de evige sannheter, de som er forankret i naturens lover.
20. Og menneskelige kunnskaper skal stå høyere for det i dets selvbedrag enn naturlovene og Skapelsens verdier.
21. I sin forvirring skal mennesket tro på den elendige livsoppfattelsen, som det har skapt gjennom kultenes falske lærer, og gjennom det som menneskelige lover foreskriver, og gjennom forandringer i forbindelsene mellom lands regjeringer.
22. Ettersom mennesket skal opphøre med å betrakte sitt vesen fra Skapelsens synspunkt, blir det tvunget til å leve etter ytre middel.
23. Så skal det med falske middel bedåre sine medmennesker og hele verden.
24. Og hvor som helst det enda finnes en rest av tillit, der skal det forvandle også den til mistillit og usannhet.
25. Slik at det mer og mer fjerner seg fra det sanne livet.
26. Således skal selv den eldste visdommens grunnsats gå tapt for det; nemlig at for livet er mennesket alle tings mål, for det er dog en del av Skapelsen.
27. Men det skal komme den tid for mennesket, da det må vende om og lede seg selv hen mot livets evige verdier.
28. Men i begynnelsen skal kun få mennesker vite at mennesket ikke bare lever på jorden, uten at dets ånd strekker seg inn i en annen verden, som ikke kan oppfattes med de vanlige sansene.
29. Men den andre verden er åndens sanne hjem; derfor burde mennesket uten opphold streve etter å utvide og fordype sin visdom.
30. Slik at ånden kan fullbyrdes og stige høyt og bli ett med Skapelsen.
31. Sannelig, jeg sier dere: Den, som forstår visdommen i denne tale og oppnår innsikt, for denne vekkes en forpliktelse til å innrette sitt liv i henhold til den evige omvandlingen mot Skapelsen.
32. Om mennesket er ærlig og også søker, kommer det ikke til å ha noen forutinntatt mening, og heller ikke dømme noen på forhånd.
33. Men det vise mennesket er kunnskapsrikt og det kjenner lovene for den evige flodens evige forandring, og det strever derfor etter å leve seg inn i hendelsenes store forløp.
34. For det erkjenner Skapelsens lover, som foreskriver at tilværelsens nåværende kretsløp må avsluttes.
35. Overalt, der liv oppstår, ligger de usynlige hemmelighetenes lover til grunn for dets stadige omvandling.
36. Men et menneske, som ikke respekterer og ikke erkjenner de tidløse og uforanderlige lovene og sannhetene må ta på seg store følger.
37. Løgn og hat forblinder et sånt menneske og hele folkeslag, slik at de styrter i sitt eget fordervs avgrunn.
38. Over dem skal det komme et blindt ødeleggende raseri, og blant dem skal de største tilintetgjørerne regnes som de største heltene.
39. Uenighet skal dra frem gjennom alt menneskelig liv, og hvor det er en splittelse, er det ikke lenger noe helt og fullkomment.
40. Men så lenge ufullkommenhet råder i livet, må også menneskene stå ut med følgene, og disse er da sykdom, elendighet, urettferdighet, nød, stridigheter, tretter, slaveri, falske kulter og utsuging til blods og til døds.
41. Så må mennesket vokte seg for alt dette og våkne opp:
Bare det som er evig og uforgjengelig er av bestående og av sannhet og visdom, for så sier Skapelsens lover."

Sluttord og forklaringer

Under en lengre tid var oversetteren (til tysk) av Jmmanuel skriftene innhyllet i taushet, av en grunn utgiveren av oversettelsen ikke viste hvorfor. Gåten ble løst den 14/9-74 i Bagdad/Irak.

Dette sluttord ble fulgt av en (foto) kopi av brevet, hvor leseren kan hente ut nærmere detaljer. Gjennom det uventede tapet av original skriftrullene har dessverre det eneste bevismaterialet gått tapt. Og dermed er ikke Arkanum/Talmud Jmmanuel lengere komplett.

Således har det kun blitt samlet sammen 36 kapitler; en god fjerdedel av hva original skriftene har inneholdt. Da utgiveren (Eduard Meier) er noenlunde innforstått med resten av Jmmanuels historie, så vil han ikke holde tilbake for leserne en skildring i grove trekk:

Med sin mor, Maria, sin bror Thomas og sin elev Judas Ischarioth reiste Jmmanuel til nord- India. Under tiden prekte han i mange land og måtte ofte flykte, ettersom hans tale var av revolusjonært slag. Derfor tok hans reise til India flere år, og den inneholdt store prøvelser. I det, som i dag er vest- Pakistan, langt nord på de siste utløpene av vestre Himalaja fjellene, ble hans mor meget syk og døde, og Jmmanuel var da 38 år gammel.

Etter tapet av sin mor dro Jmmanuel videre og gikk over til det som i dag er det Indiske Kashmir, der han atter spredte sin lære. Han krysset dermed en meget stor del av India i landets nordlige del, inkludert hva som i dag er Afghanistan og vest- Pakistan, hvor ti Israelske stammer hadde slått seg ned, som hadde utvandret fra Israel.(Dette bekreftes i Dänikens bok "Reisen til Kiribati. Rø-anm).

Da Jmmanuel var ca. 45 år gammel giftet han seg med en ung og vakker kvinne, som fødte ham tallrike etterkommere. Liksom en hver normal familiefar ble han bofast og slo seg ned i nåværende Srinagar i Kashmir/India. Derfra foretok han utallige reiser og prekte atter sin nye lære. I en alder av ca. 110 til 115 år døde han en helt naturlig død og man begravde ham i Srinagar.

Men Judas Ischarioth døde i en alder av ca. 90 år og ble begravd en plass ikke langt fra Srinagar.

Men Jmmanuels første fødte sønn, som het Joseph, skrev videre på Jmmanuels historie og forlot India etter hans død. Under en treårig reise vendte han tilbake til sin fars land og levde til sin død i Jerusalem. Men original skriftrullene tok han med seg fra India og gjemte dem i den samme gravhulen, hvor Jmmanuel en gang hadde ligget. Han anså denne plassen for å være den sikreste. Disse rullene ble i 1963 funnet der, hvor 36 kapitler her er gjengitt oversatt.

Hinwil den 20/9-74 utgiveren Eduard Meier

Kommentarer ellers av utgiveren: Eduard Meier, Sveits:

Året 1963 fant en katolsk prest denne skriften i form av skriftruller. Den var skrevet på arameisk og ble funnet innlagt i en hartsrull under en steinplate i Jmmanuels (kalt Jesus Kristus) virkelige grav, som er en klippehule. Funnet ble gjort av en gresk-katolsk prest. Hans navn kan dessverre ikke nevnes, ettersom han mener at han skulle kunne bli forfulgt av kirken og kanskje til og med bli snikmordet.(Han ble myrdet i Bagdad 1977 av Israelske agenter, og hans navn var Rashid. Overs. Anm.)

Opphavsmannen til skriftrullene var en samtidig disippel til Jmmanuel, kjent under navnet Judas Iskarioth og utpekt til å være Jmmanuel's forræder.

Sikkert kommer det enda i dag rådende ortodokse presteskapet forsøke å dementere denne skrift og påstå at den er usann og vil ødelegge den, på samme måten som de har gjort med så mange andre skrifter, for å "redde sin truede tro": I likhet med hva som tidligere har hendt, kommer utgiveren av også denne skrift å utsettes for påtrykninger eller forfølgelse, alt for at den "sanne man går til sak i alle mulige domstoler kommer det ikke til å kunne forandre ved den sannhet som denne skrift bærer frem.

Mørkemennene kommer å til gå frem med største omtenkksomhet og grundighet for å få skriften ansett som usann og løgnaktig, slik at den til slutt kan ødelegges. Dette har tidligere hendt da lignende skrifter har blitt utgitt, men deres original har siden blitt tatt vare på og innlemmet i samlingene i Vatikanbiblioteket i Rom.

Men også religiøse fanatikere og andre villfarne kommer til skrike høyt om denne skrift og med alle middel gå til storm mot dets utgiver, sånn som det har vært i alle tider. Mord og det som kan likestilles - har man ikke skydd. Leseren kan jo bare erindre seg inkvisisjonstiden, da millioner mennesker bestialsk ble nedslaktet av det hellige embetet.

Foreliggende oversettelse beviser entydig at de religiøse vranglærerne er virkelighets fremmede og at de utgjør uforvarsbare og undermålige arbeider, gjort av mennesker som enten har vært ufornuftige, åndelig villfarne, fanatiske eller skruppelløst maktsyke. Mennesker som i mer enn totusen år - uten tvil eller samvittighets betenkeligheter - har ledet menneskeheten vill og morderisk og millionfaldig utgytte menneskeblod. Men ikke nok med det! Disse morderiske, samvittighetsløse veseners etterfølgere skapte gjennom århundrer, i mer enn totusen år en veldig religiøs makt, som kontrollerte i det nærmeste hele verden. Under de årtusen som har gått har religionene, gjennom blodige og bestialske mord, kunnet arbeidet seg opp og danne jordens sterkeste maktvelde, innenfor selv brutale og diktatoriske regjeringer må vike.

Religion: Skalkeskjul for den veldigste makt, som hykler kjærlighet, men som ikke nøler med bokstavelig å gå frem over lik.

Med den nytestamentlige vranglæren i ryggen har religionsmakten sin finger med i alle lands politiske spill. Men den generer seg ikke for å gripe inn i menneskets aller intimeste familieliv, helt ned i sengen, for å kunne dra ned i skitten og rasere menneskets ytterste private hemmeligheter.

Men nå er endelig den tid kommet da man kan få en slutt på dette. Forutsetningen er at menneske tar til sin fornuft, tenker seg om, og tar til seg Jmmanuel's uforfalskede lære. Sikkert kommer da hver og en som har innledet seg på falske religionslærer å streve imot og forsøke å hindre utviklingen, men forgjeves, for sannheten vinner over løgnen, selv om denne løgn her eksistert i årtusener. Sannheten skal seire, selv om den blir vanskelig å tilkjempe seg.

Om dette sier skriften at sannheten kommer å fremkalle en verdensomfattende katastrofe. Sannheten er i midlertidig nødvendig, og kan derfor ikke lenger forties.

At det blir en katastrofe er forståelig om man kan tenke seg at religionene har nådd en utrolig makt. Med denne makt forsøker de å undertrykke sannheter som er rettet imot dem, og sikkert rygger de heller ikke tilbake for nye mord, som til stadighet under tidligere årtusener.

Derfor løper oversetteren av denne til tysk oversatte originalskrift risken for at på oppdrag av religionen og enkelte fanatikere og sektmedlemmer kunne trekkes inn for retten eller t.o.m. myrdes. (Bare i 1975 ble han utsatt for tre mordforsøk- pr.2002 har det vært 14 mordforsøk på Meier - men han har hatt åndelig beskyttelse, slik at han har aldri blitt lemlestet gjennom dette - utrolig nok.)

Av lignende må mennesket endelig kunne innse hva religionene er, og med hvilke blodige midler de går til angrep på sannheten, for kun på denne måten kan de opprettholde sitt velde og sin makt over de kuete menneskene.

Aktive tilhengere til Jmmanuels virkelige lære løper også risiko, det må innses på forhånd. Men også den som fant og oversatte originalskriftene var så utsatt for fare at han allerede for flere år siden forutseende nok forlot kirken. Han levde i flere år på ukjent sted med sin familie som han hadde skaffet seg. Vel vitende om religionenes uhyrlige makt ville han ikke levere ut sitt navn til offentligheten, og ikke heller originalskriftene. Med rette fryktet han for sitt og sine kjære familiemedlemmers liv. De har også nå alle blitt utsatte for de religiøse herskernes forfølgelser.

Men mot det taushetsløfte at hans navn og oppholdssted aldrig skulle avsløres ga han denne til tysk oversatte skrift til en god venn. Først år 1974 fikk undertegnede tillatelse til å spre skriften og gjøre den tilgjengelig for interesserte kretser. År 1963 tok denne presten flere ganger med sin venn inn i Jmmanuels egentlige gravplass, som nå er fylt av sand og jord. Ved utgravninger fant de da flere gjenstander som bekrefter innholdet i skriften.

Dessverre må det sies om denne skriften at den ikke er komplett, ettersom flere skriftruller var helt uleselige eller oppløste. Visse deler av den mangler også helt. Men ikke desto mindre viser det som er bevart, et rystende vitnemål om hvordan personen Jmmanuel og hans lære, under løpet av tusen år, har skapt en falsk lære og en vev av løgn uten sidestykke. Og dette bare for at en skruppelløs religiøs makt skulle kunne bygges opp, som siden kunne forslave menneskene. Alt på bekostning av den dessverre godtroende mennesket med sitt dyre og uskyldig utgytte blod.

Det er sjelden som det lykkes et enkelt menneske å føre frem til offentligheten stoff og sannheter, som klargjør årsakssammenheng, eller i det minste kan gi et glimt av dem. Men skjer dette tross alt. Så trer øyeblikkelig krefter frem som ikke bare vet å få sannhetsgehalten å fremstå som tvilaktig, men også tar til et hvilket som helst middel for å lede uttalelsene in absurdum. Men ikke bare dette. Så snart noe offentliggjøres som kan forklare årsakssammenheng og sannheter hender det ikke sjelden takket være sjelesørgernes hjelp og medvirkning, at AKKURAT DE skrifter og bøker blir inndratt, beslaglagt eller ødelagt, som skulle føre mennesket til sannhet og en riktig tenkemåte.

Utgiveren
Eduard Meier

**Brevet fra oversetteren av det arameiske
originalmateriale:**

Poste restante Bagdad d. 14/9-1974

Headpost-office

Bagdad IRAK

Kjære venn Billy !

Jeg er meget lei meg, kjære venn, for at jeg ikke har skrevet på så lang tid, og for at jeg ikke kunnet sende deg ytterligere oversettelser av skriftrullene.

Men det har sin grunn i det jeg fryktet for, og det har nå dessverre blitt til virkelighet. Som jeg allerede har fortalt deg, regnet jeg med at man en dag skulle forfølge meg på grunn av skriftrullene som ble funnet. Og det har nå virkelig inntruffet.

Med knapp nød kunne jeg flykte med min familie ut av Jerusalem, og akkurat nå befinner jeg meg hos gode venner i Bagdad, der jeg dog ikke kan bli lenge, men snart må videre. Hvor er ikke bestemt enda, men ved rett tilfelle skal jeg underrette deg om det.

Jeg ble forfulgt av to ulike grupper, nærmere

bestemt av kristne og jøder, hvilket i og for seg kunne forutses, ettersom skriftrullene ikke er nådige mot disse to religioner. Tross min vellykkede flukt har en ulykke hendt meg, som det ikke er noe å gjøre med. Først flyktet jeg fra Jerusalem til Libanon, og holdt der til i en flyktingleir med min familie. Men der fant senere jødene meg, og de overfalt leiren med hjelp av sine militære, med det resultatet at mange ble drept.

Bare med knapp nød unngikk jeg og min familie massakren, og vi kunne flykte videre. Men uflaksen gjorde at alle skriftrullene gikk tapt, og jeg har dem altså ikke mer. Jeg tror at de alle ble brent opp da jødene ødela husene, men kanskje har de falt i jødernes hender?

Nå, ja - israelerne lot senere spre ut meldingen at de skulle ha gjennomført en straffeaksjon mot palestinske opprørere o.s.v. Men i virkeligheten var de ute etter meg og mine skriftruller, til sammen med noen mennesker fra den kristne kirken. Men gjennom den påståtte straffeaksjonen kunne de nå hemmeligholde og forfalske den virkelige årsaken til hensikten av sin handling.

Og i og med at original skriftrullene har forsvunnet, savnes et hvert virkelig bevis på at det nye testamente i bibelen er en forferdelig løgn, hvor igjennom menneskeheten holdes som gissel.

Kjære venn, dette er dessverre seneste nakne fakta og jeg håper bare, at det ikke skal gå på samme måte med deg og din familie som med meg. Men du har jo tross alt 36 kapitler av Jmmanuel skriften, og disse utgjør en uhyrlig fare for kristendommen, jødedommen og også for islam og de andre religionene. Må du derfor være forsiktig og se også til, at i det minste ikke også denne del av Jmmanuelns lære går tapt. De er virkelig alt for verdifulle. Jeg, på min side, drar meg tilbake fra hele denne saken, for jeg kan ikke lengere risikere min familie. Hold derfor mitt navn og annet hemmelig ved en eventuell publisering av oversettelsen, noe jeg ber deg særdeles om. Jeg vet, at jeg alltid kan stole på deg, og jeg takker deg for det. Du kommer til å få høre videre fra meg ved et senere tilfelle, og så sender jeg deg fra min familie og meg selv de kjæreste hilsninger.

Undertegnet med fornavnet "Rashid"

mer utfyllende stoff om TALMUD JMMANUEL:

<http://www.proaxis.com/~deardorj/index.htm>

og på:

<http://www.avilabooks.com/Jmmanuel1.htm>